

PROTOS. IOACHIM PÂRVULESCU

**SFÂNTA TAINĂ A
SPOVEDANIEI
PE ÎNȚELESUL TUTUROR**

**GHID DE SPOVEDANIE
CU POVEȚE ȘI ÎNVĂȚĂȚURI**

Coperta I

Mântuitorul Iisus Hristos bătând la ușa sufletelor noastre. Ne cere permisiunea și dorește să intre înăuntrul inimii noastre, în fiecare clipă. Rămâne doar ca noi să-L deschidem și să-L poftim pentru a intra. Bunul Dumnezeu ne face zilnic această ofertă.

„Iată, stau la ușă și bat.

De va auzi cineva glasul Meu și

va

deschide ușa, voi intra la el și

voi

cina cu el și el cu Mine”.

(Apoc. 3, 20)

protos. IOACHIM PÂRVULESCU
Stareț al Sfintei Mănăstiri
Lainici - Gorj

SFÂNTA
TAINĂ A
SPOVEDANI
EI
PE ÎNȚELESUL
TUTUROR

Mănăstirea Lainici - Gorj
2000

Tipărită cu binecuvântarea
Înalt Preasfințitului
† Acad. Dr. NESTOR
VORNICESCU Mitropolitul
Olteniei

PREFAȚĂ

Pocăința este Taina renașterii duhovnicești, a reînvierii, este al doilea Botez prin care se reface comuniunea cu Dumnezeu întreruptă prin încălcarea voii lui Dumnezeu cuprinsă în Legea morală. Revelația dumnezeiască, precum și conștiința morală ne spun că în multe chipuri greșim toți (Iacov 3, 2), că **„nu este om drept pe pământ care să facă binele și să nu păcătuiască”** (Ecclesiast 7, 20) și că **„dacă zicem că păcat nu avem, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este întru noi”** (I Ioan 1, 8).

Perseverând pe această cale a trăirii vieții prin ignorarea Legii morale, a oricărui principiu sau normă morală, urmarea este căderea în patimă, în robia simțurilor pervertite, a senzualității și a instinctelor minore. Viața celui care a pierdut orice frână morală este dominată de concepția unui materialism grosier, iar urmarea este pierderea sensibilității duhovnicești și atrofierea simțului moral, duhovnicesc. Această stare nenaturală, nefirească este exprimată de Dumnezeu în cuvintele spuse înaintea începerii Potopului, când omenirea se înrăise atât de mult încât pedepsirea ei era inevitabilă: **„Sosit-a înaintea feței Mele sfârșitul a tot omul, căci s-a umplut pământul de nedreptățile lor, și iată Eu îi voi pierde de pe pământ”** (Facere 6, 13).

Închiderea orizontului vieții la limitele acestui veac, orientarea ei numai spre câștigarea bunurilor materiale, socotind câștigarea acestora scopul ultim al vieții, înseamnă îndepărtarea oricăror preocupări superioare, morale, duhovnicești etc., așa încât omul cugetă numai la cele ale trupului, după cuvântul Sf. Pavel care spune: **„căci cei ce sunt după trup cugetă cele ale trupului, iar cei ce sunt după Duh, cele ale Duhului”** (Rom. 8, 5);

Dar cugetarea celor trupești aduce cu sine și fapte corespunzătoare acestor cugete, căci între viața sufletească și cea trupească există o legătură organică: laboratorul faptelor noastre este în cugetul nostru și ceea ce gândim, simțim, voim etc., le manifestăm în fapte corespunzătoare. Așadar, faptele trupului sunt oglinda vieții noastre interioare, a cugetelor noastre, iar urmarea este moartea sufletească, după cuvântul Sf. Pavel: **„căci**

dorința cărnii este moarte, dar dorința Duhului este viață și pace” (Rom. 8, 6). De aceea, spune același sfânt apostol: **„nu suntem datori trupului, ca să viețuim după trup. Căci dacă viețuiți după trup, veți muri, iar dacă ucideți cu Duhul faptele trupului, veți fi vii”** (Rom. 8, 12-13).

„A viețui după trup” înseamnă că preocupările care domină în viața noastră sunt cele legate de viața fiziologică, instinctivă; mai mult, orientarea în exclusivitate spre cele trupești duce la degradarea ființei umane, la pervertirea sufletului și la închiderea sufletească față de realitățile spirituale. Iar **„faptele trupului sunt cunoscute și ele sunt: adulter, desfrânare, necurăție, destrăbălare, închinare la idoli, fermecătorie, vrajbe, certuri, zavistii, mâinii, gâlcevi, dezbinări, eresuri, pizmuiri, ucideri, beții, chefuri și alte asemenea lor”** (Gal. 5,19-21).

Toate acestea au ca urmare întunecarea minții și închid pe om în carapacea egoismului, puterile morale sufletești degenerează așa încât mintea pervertită nu mai poate face distincția dintre bine și rău, ci dimpotrivă răstoarnă ordinea normală, morală a lucrurilor și omul ajunge să spună binelui rău și răului bine (Isaia 5, 20).

Trăind viața orientată exclusiv terestru, viețuind în pasiuni violente, degradante, în satisfacții pătimase care închid orizontul vieții și înăbușă viața spirituală, urmarea este pierderea harului divin, potrivit cuvântului Sfintei Scripturi care spune: **„Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceștia pentru că sunt numai trup”** (Facere 6, 3). Același gând îl exprimă Sf. Apostol Pavel, când spune celor care credeau că se vor mântui prin Legea veche: **„V-ați îndepărtat de Hristos și ați căzut din har”** (Gal. 5, 4).

Prin harul divin i se deschide credinciosului un nou orizont, el are o altă viziune a vieții, viața lui are un alt destin și altă vocație. Pierderea harului divin are ca urmare moartea spirituală despre care vorbește Sf. Scriptură. Așa, de pildă, Sf. Pavel scrie creștinilor din Efes: **„iar pe voi v-a făcut vii, cei ce erați morți prin greșelile și păcatele voastre”** (2, 1), iar Mântuitorul Hristos îi spune preotului din Sardes prin glasul Sf. Ioan:

„Știu faptele tale, că ai nume, că trăiești, dar ești mort” (Apoc. 3, 1).

Pierderea harului înseamnă căderea din sfera sacrului, a sfințeniei, pierderea identității, prăbușirea într-un vid spiritual, în golul sau vidul de sens al existenței care este marea dramă a omului înstrăinat de Dumnezeu.

Dar Dumnezeu care voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină (I Tim. 2, 4), îi cheamă pe aceștia la redresarea vieții morale, adică la convertire, prin părăsirea căilor întunericii și prin pocăință, la asanarea vieții lor morale, sufletești, căci Dumnezeu nu voiește moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu.

Văzând starea de decădere religios-morală și conștienți de răspunderea pe care o aveau în fața lui Dumnezeu, profeții și alți drepti ai Vechiului Testament au chemat la pocăință pe contemporanii lor, prin scris și prin viu grai, chemări care au rămas valabile până la sfârșitul veacurilor.

„Întoarceți-vă, copii răzvrățiți, și Eu voi vindeca neascultarea voastră” spune Dumnezeu prin glasul prorocului Ieremia (3, 22), iar prin prorocul Iezechiel, Dumnezeu spune: „Pocăiți-vă și vă întoarceți de la toate nelegiuirile voastre, ca necredința voastră să nu vă fie piedică. Lepădați de la voi toate păcatele voastre cu care ați greșit și vă faceți o inimă nouă și un duh nou. De ce să muriți voi, casa lui Israil (18, 30-32), că Eu nu voiesc moartea păcătosului, ci ca păcătosul să se întoarcă de la calea lui și să fie viu” (33, 11).

Întreaga lucrare de convertire a profeților Vechiului Testament este străbătută de chemarea la îndreptarea vieții potrivit voinței divine.

Cu toate acestea, omenirea fiind lipsită de harul dumnezeiesc, oamenii nu puteau depăși limitele vieții trăită fără perspective spirituale și de aceea se simțea lipsa unui ajutor supranatural care a venit odată cu întruparea Mântuitorului Hristos. El ne-a adus harul divin (Ioan 1, 17) prin care omul a reluat comuniunea cu Dumnezeu, dar a și chemat pe oameni la pocăință, la redresarea vieții morale, sufletești.

Mântuitorul Hristos a început lucrarea Sa în lume rostind cuvintele: **„Pocăiți-vă căci s-a apropiat împărăția cerurilor”** (Matei 4, 17). Dacă Mântuitorul Hristos nu ar mai fi rostit niciun alt cuvânt, acestea ar fi fost de ajuns pentru ca omenirea să ia cunoștință de învățătura Sa, deoarece cuvântul pocăință cuprinde în sine o descoperire nouă la lumina căreia omenirea putea să-și găsească drumul izbăvirii, al ridicării, al renașterii spirituale. De asemenea, miezul propovăduirii Sf. Ioan Botezătorul are în vedere întoarcerea tuturor spre o viață curată, prin rostirea cuvintelor: **„Faceți roade vrednice de pocăință”** (Matei 3, 8); **„Pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor”** (Matei 3, 2).

Pentru a înțelege ce este în sine pocăința e necesar să amintim că acest cuvânt este traducerea din limba greacă a cuvântului *metanoia* care înseamnă „schimbarea minții”. Aceasta se referă la transformarea interioară, moral-religioasă a credinciosului, înnoirea sa spirituală, angajarea sufletului omenesc în profunzimile sale de taină, așa încât el revine la starea omului cel nou, pe care a dobândit-o prin Botez, este învierea cu Hristos (II Corinteni 5, 17).

Pentru a se ridica pe această treaptă a viețuirii curate, a revenirii la starea harică din care credinciosul e căzut, Mântuitorul Hristos a instituit Taina Spovedaniei sau a Mărturisirii. Acest fapt a avut loc în ziua învierii Sale din morți când El a dat Sfinților Apostoli puterea iertării păcatelor prin rostirea cuvintelor: **«„Pace vouă; precum M-a trimis pe Mine Tatăl și Eu vă trimit pe voi”**. Și zicând aceasta a suflat asupra lor și a zis: **„Luați Duh Sfânt; cărora le veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cărora le veți ține, vor fi ținute”**» (Ioan 20, 21-25).

Cutremurat de înfricoșătoarea Taină a Spovedaniei Sf. Ioan Gură de Aur spune în cartea „Despre Preoție”: **„Oameni, care trăiesc pe pământ și locuiesc pe el, au primit îngăduința să administreze cele cerești și au o putere pe care Dumnezeu n-a dat-o nici îngerilor și nici arhanghelilor. Nu s-a spus îngerilor, ci oamenilor: «Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer și oricâte veți dezlega pe pământ vor fi dezlegate și în cer»”**. Au și stăpânitorii pământului

puterea de a lega; dar leagă numai trupurile. Puterea de a lega a preoților, însă, leagă sufletele și străbate cerurile; Dumnezeu întărește sus în ceruri cele făcute de preoți pe pământ; Stăpânul întărește hotărârea dată de robi. Ce oare altceva a dat Dumnezeu preoților decât toată puterea cerească?... Domnul a spus iarăși: **„Tatăl a dat toată puterea Fiului (Ioan 5, 20). Văd însă că toată această putere a fost încredințată de Fiul preoților”** (Cartea a treia, 5).

Vedem, așadar, puterea mare pe care Dumnezeu a dat-o preoților. Căci prin ei Mântuitorul Hristos își continuă peste veacuri lucrarea Sa de mântuire a lumii (Matei 28,20).

Pentru ca preotul să poată împărtăși harul iertării păcatelor, pentru a-și pune în lucrare puterea de a lega păcatele este necesar ca credinciosul convins de păcătoșenia sa să îngenuncheze în fața duhovnicului și să-și mărturisească fără nicio reținere păcatele. **„Dacă mărturisim păcatele noastre, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească pe noi de toată nedreptatea”** (I Ioan 1, 9).

Despre această mărturisire a vorbit prorocul David când, convins de păcătoșenia sa a spus: **„Păcatul meu l-am cunoscut și fărădelegea mea n-am ascuns-o împotriva mea.”** Cuvintele „împotriva mea” înseamnă că păcatul nemărturisit este o boală care macină sănătatea sufletească, dar și trupească. De aceea psalmistul David simțind povara păcatului a făcut pasul hotărâtor al mărturisirii: **„Mărturisi-voi fărădelegea mea Domnului; și Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu”** (Psalmul 31, 6).

Momentul dezlegării păcatelor are loc la sfârșitul Spovedaniei când preotul duhovnic împărtășește harul iertării prin punerea mâinilor pe capul credinciosului și prin rostirea cuvintelor: **„Domnul și Dumnezeul nostru Iisus Hristos, cu harul și cu îndurările iubirii Sale de oameni, să te ierte pe tine fiule (N) și să-ți lase ție toate păcatele tale. Și eu, nevrednicul preot și duhovnic, cu puterea ce-mi este dată, te iert și te dezleg de toate păcatele tale, în numele Tatălui, și al Fiului și al Sfântului Duh,**

Amin”.

Pentru a-și atinge scopul ei duhovnicesc, Spovedania trebuie să fie expresia durerii sufletești, a regretului pentru tot trecutul nostru întunecos. Nu este de ajuns simpla înșirare a câtorva fapte, căci aceasta nu este pocăința inimii, ci a gurii, este o pocăință falsă, exterioară, formală și nu exprimă convingerea că dorim să ne eliberăm de păcate, ci este împlinirea unei simple forme care nu are nicio valoare în lucrarea mântuirii.

Pentru pocăință avem la îndemână mijloacele duhovnicești ca: postul, rugăciunea, privegherea etc., dar și timpul care pe cât este de valoros, pe atât îl neglijăm. Despre timpul necesar pentru mântuire ne vorbesc Sfinții Părinți. Așa, de pildă, un frate l-a întrebat pe avă Pimen zicând: „Am făcut un păcat mare și voiesc să mă pocăiesc trei ani”. I-a zis lui bătrânul: „Este mult”. Și a zis fratele: „Dar până la un an? ” Și a zis iarăși bătrânul: „Mult este”. Iar cei ce erau de față au zis: „Dar până la 40 de zile? ” Și iarăși a zis: Mult este”. Și a adăugat: „Eu zic că dacă din toată inima se va pocăi omul și nu mai adaugă să facă păcatul, în trei zile îl primește pe el Domnul” (Pateric).

Așadar, Dumnezeu primește pe toți cei ce se pocăiesc și aceasta se poate face într-un timp scurt. Este un har, o binecuvântare de la Dumnezeu pe care neglijând-o ne pierdem mântuirea sufletească pentru care s-a întrupat Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos. Căci fără pocăință săvârșim un păcat de moarte, după cum spune Sf. Marcu Ascetul: **„Păcat spre moarte este tot păcatul nepocăit. Chiar de s-ar ruga un Sfânt pentru un asemenea păcat al altuia, nu este auzit”** (Filocalia I p. 255).

Cunoscând acestea, știind că Dumnezeu a dăruit duhovnicului harul iertării păcatelor, știind apoi că Dumnezeu ne-a făgăduit iertarea, dar nu și ziua de mâine, să ne convingem că astăzi este ziua pocăinței, după cuvântul Sf. Scripturi care spune: **„Nu întârzia a te întoarce la Domnul și nu amâna din zi în zi. Că fără de veste va izbucni mânia Domnului și în vremea răzbunării vei fi dat pieirii”** (Înțel. lui Isus Sirah 5, 8-9). Deci, **„ia aminte de unde ai căzut și te pocăiește”** (Apoc. 2, 5).

Omul care are sufletul încărcat de păcate este chinuit, muștrat de conștiință, neliniștit. El este într-o veșnică căutare a ceva care să-l liniștească și necăutându-L și negăsindu-L pe Dumnezeu își caută în plăcerile patimilor alinarea zbuciumului său sufletească. Dar patimile nu-i oferă liniștea pe care o caută, ci dimpotrivă îi provoacă alte dureri de care fugind caută iar refugiu în plăcerile patimii și așa se zbuciumă în cercul vicios plăcere-durere.

Dar nu numai atât, căci fărădelegile oamenilor îl chinuiesc pe însuși Dumnezeu care spune poporului iudeu prin glasul profetului Isaia: **„M-ai copleșit cu păcatele tale și cu fărădelegile tale, tu m-ai chinuit”** (43, 24).

Pentru a ieși din cercul vicios plăcere-durere este necesar să ne împăcăm cu Dumnezeu, cu noi înșine și cu aproapele.

Împăcarea cu Dumnezeu printr-o viață virtuoasă, sfântă, bine plăcută Lui, prin pocăință, aduce nu numai liniștea și pacea în sufletele noastre, dar îi odihnim și pe semenii noștri, după cuvântul Sf. Pavel către ucenicul său Filimon: **„Căci am avut multă bucurie și mângâiere din dragostea ta, întrucât inimile sfinților s-au odihnit prin tine, frate”** (I, 7).

Dar sufletul împăcat odihnește nu numai pe oameni, ci și pe însuși Dumnezeu după expresia liturgică pe care o auzim la slujba Utreniei: **„Că Sfânt ești Dumnezeul nostru și întru Sfinți Te odihnești”**.

Curățiți prin pocăință și știind că nu avem aici cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare (Evrei 13, 14), să năzuim a proiecta viața actuală pe ecranul veșniciei, adică să apreciem viața, faptele, gândurile noastre în perspectiva vieții veșnice, adică acolo unde se află Iisus șezând de-a dreapta lui Dumnezeu (Col. 3, 1) și care ne va da cununa cea nestricăcioasă.

Să nădăjduim aceasta căci PRIN POCĂINȚĂ ȘI PRIN SPOVEDANIE SINCERĂ DOBÂNDIM HARUL IERTĂRII PRIN PREOTUL DUHOVNIC, care poate este un smerit și nebăgat în seamă slujitor al lui Dumnezeu, dar care prin HARUL DIVIN leagă Cerul și pământul și poate să ne dea „o inimă nouă și un duh nou” (Iez. 36, 26), o trăire cu anticipație a celor viitoare și veșnice, o arvună a acestora spre dobândirea cărora datori suntem să năzuim neîncetat.

Cele spuse până aici își găsesc aplicarea în Scaunul Spovedaniei cu ajutorul cărților asemenea celei alcătuită de P.C. **Protos. Ioachim Pârvulescu**. Prin felul în care sunt înfățișate unele aspecte din delicata și plină de răspundere lucrare a duhovnicului, cartea este un ajutor prețios credincioșilor dornici de viață duhovnicească deosebită, viață pe care o vor putea înfăptui spovedindu-se cu frică și cu cutremur sufletesc (Filip. 2, 12), dar și cu credința că de această Spovedanie depinde mântuirea lor sufletească.

De aceea, o recomandăm cu nădejdea că sporul și mângâierea duhovnicească vor însoți strădaniile celor care își vor pleca genunchii în fața duhovnicului, la Spovedanie, folosindu-se și de această călăuză spirituală.

Arhim. Vasile Prescure

CUVÂNT ÎNAINTE

Încă din secolul V un mare Părinte al Bisericii Ortodoxe spunea: **„Dați-mi duhovnici buni și voi schimba fața omenirii”**. Într-adevăr, omenirea se poate schimba în bine numai dacă va fi credință puternică și dacă vor exista preoți duhovnici foarte buni. Aceste realități le putem observa în unele parohii (într-adevăr rare) sau în unele mănăstiri unde sunt duhovnici buni și devotați care leagă rănilor oamenilor din toată inima, unde sunt preoți cu vocație ce nu stau indiferenți la necazurile și greșelile oamenilor, ci îi ajută cu toate puterile lor.

Păcate au existat de când este omul pe pământ, însă puterea de iertare a venit numai acum aproape 2000 de ani, prin Mântuitorul Iisus Hristos și numai prin Biserica Sa, prin preoții Săi și prin Tainele instituite de El.

Deci, Biserica Ortodoxă deține comori harice, duhovnicești inimaginabile. Deține Sfintele Taine. Deține Taina Sfintei Spovedanii. Taina Sfintei Spovedanii aduce, de la cel mai mic copil până la cel mai în vârstnic om, numai efecte binefăcătoare: aduce luminare de minte și cuminenție; aduce înțelepciune și putere; aduce sănătate trupească și sufletească; aduce înțelegere și dragoste în familii, între părinți și copii; aduce iubire între soți; întărește căminele tinerilor căsătoriți; aduce o adevărată fidelitate conjugală. Cu alte cuvinte poate aduce tot binele în viața unui om. Ori, aici se poate observa de ce mare bine se lipsește cel care nu se spovedește!

Toate răutățile și păcatele ce se întâmplă în lume, care produc mari pagube omenirii, sunt datorate lipsei de Spovedanie.

Numai în scaunul Spovedaniei omul poate fi îmblânzit cel mai bine, poate fi mângâiat cel mai mult, poate să simtă cele mai mari bucurii posibile simțirii umane, poate să simtă cu adevărat pe Dumnezeu.

Fiecare om trebuie să fie conștient de această mare putere a Tainei Spovedaniei Sfinte. Pentru a o înțelege mai bine trebuie, în primul rând, să o experimentăm și în al doilea rând să cercetăm diferite cărți ce ne povățuiesc așa încât să pricepem sensul adevărat al Spovedaniei.

Se înțelege că, neavând o carte care să explice cât mai amănunțit și pe înțelesul tuturor Taina Sfintei

Spovedanii, precum și un îndrumător cât mai actual pentru Spovedanie, întocmirea și tipărirea unei astfel de călăuze este binevenită. Pentru aceasta am purces, cu ajutorul lui Dumnezeu, la întocmirea acestei cărți.

În lucrarea de duhovnic se pot întâlni fel și fel de cazuri ce trebuie tratate în diferite moduri, ținând seama de specificul fiecărui credincios în parte. Acest fapt mi-a stârnit un interes deosebit ce a sporit mereu și mi-a îndreptat pașii către marii duhovnici din țara noastră, ce mai sunt încă în viață. De la fiecare dintre ei am cules ce mi-a dat Dumnezeu a pricepe. Rodul acestor cercetări și al modestei mele experiențe de duhovnic au contribuit la scrierea acestei cărți.

Cartea nu se vrea a fi un tratat de dogmatică sau o lucrare științifică referitoare la Taina Sfintei Spovedanii, deoarece lucrări de acest fel sunt multe. Ea încearcă să fie o călăuză concretă în viața cotidiană a fiecărui creștin, încearcă să lămurească imensa valoare ce o deține Taina Spovedaniei, atât în cer, cât și pe pământ, încearcă să aducă puțină **lumină** în casele și în sufletele creștinilor drept-credincioși care se străduiesc sincer spre mântuirea lor sufletească.

De asemenea rog pe cei ce observă vreo greșală sau stângăcie în cuprinsul acestei cărți să mă ierte. Iar pe cei care se vor folosi de neputinčioasele mele cuvinte îi rog să mă pomenească și pe mine, păcătosul, în rugăciunile lor.

Cu acest prilej, aduc mulțumiri Înalt Preasfințitului Mitropolit al Olteniei, Acad. Dr. Nestor Vornicescu, pentru înalta binecuvântare ce mi-a dat-o pentru tipărirea acestei cărți. Mulțumesc P.C. Exarh Arhim. Prof. Vasile Prescure pentru prefațarea acestei modeste lucrări și pentru corecturile de rigoare.

*Protos. Ioachim Pârvulescu
Stareț al Sfintei Mănăstiri LAINICI
8 noiembrie 1997*

Imaginea aceasta ne arată cum Îngerul omului de la botez îl îndeamnă să meargă la Sfânta Biserică, pentru a-și mărturisi păcatele sale părintelui-duhovnic. Șerpii ce se văd în calea omului închipuie păcatele sale cele grele.

(Imagine reprodusă după pictorul Hermineanu)

CAPITOLUL I

ÎNCERCĂRI DE A FACE ÎNȚELEASĂ

TAINA SFINTEI SPOVEDANII

PUTEREA CELOR ȘAPTE SFINTE TAINЕ

Biserica noastră Ortodoxă deține comoara celor șapte Sfinte Taine, a celor șapte Sfinte mistere. Aceste Taine sau mistere sunt fundamentale și de neapărată trebuință, am putea spune chiar indispensabile pentru mântuire. Din nefericire, există chiar și clerici săvârșitori ai acestor Sfinte Taine, care nu înțeleg sensul lor profund, duhovnicesc, lucru foarte grav, ce pricinuiește neajunsuri Bisericii, credincioșilor, precum și săvârșitorilor (clericilor).

Însăși denumirea de „Taină” care are la origine cuvântul „mister” (în grecește „*mistirion*”) trebuie să ne pună puțin pe gânduri.

Botezul Domnului
Iisus Hristos în apa
Iordanului.

De ce i se zice „Botezului”, de pildă, Sfântă Taină?

Deoarece aici se produce într-adevăr un lucru tainic, o minune: Dumnezeu, prin harul său, șterge păcatul strămoșesc; pe cel botezat în numele Sfintei Treimi, îl naște de sus, din apă și din Duh (Ioan 3, 5) dându-i puteri noi și îl face părtaș la viața divină. Ajuns la maturitate duhovnicească, cu aceste puteri poate să depășească condiția vieții obișnuite, poate să ajungă la stadiul vieții îngerești, să devină sfânt, casnic al lui Dumnezeu și asemenea cu El (Efes. 2, 19-

20).

De ce spunem Sfânta Taină a Mirungerii?

Deoarece aici preotul pecetluiește copilul cu Sfântul și Marele Mir; Duhul Sfânt, prin harul său, se sălășluiește în copil și această sălășluire dăinuiește în veșnicie.

Energia sau harul Duhului Sfânt, acumulată prin această pecetluire, îl poate ridica pe credincios pe cele mai înalte trepte ale vieții duhovnicești, chiar până la

îndumnezeirea prin har, dar numai dacă acesta colaborează cu el.

De ce i se zice Sfânta Taină a Cununii?

Deoarece și aici Dumnezeu face o minune tainică, produce o legătură tainică pe vecie. Din păcate și de data aceasta foarte puțini creștini își dau seama de unirea lor prin harul ce îi face să devină un singur trup (Efes. 5, 31), de unde și roadele negative și fel de fel de eșecuri în căsnicie.

De ce i se spune Sfânta Taină a Hirotoniei? La

această Sfântă Taină ar trebui să fie o seriozitate maximă, deoarece harul (energia) Duhului Sfânt, împărtășit prin mâinile arhiereului, se transmite candidatului la preoție, dându-i puterile supranaturale de a sfinți la rândul său și de a binecuvânta, de a învăța și de a conduce pe credincioși pe căile mântuirii.

Această putere pe care o primește preotul, nici îngerii nu o au.

De ce i se zice Taina Sfântului Maslu? Pentru că

prin puterea sfințitoare pe care o are preotul, la rândul său sfințește untdelemnul și prin acest untdelemn sfințit, administrat după rânduiala Bisericii, se primesc diferite binecuvântări, sfințiri a căror urmare este însănătoșirea trupească și sufletească.

De ce-i zice Taina Sfintei Împărtășanii?

Deoarece aici se produce o mare minune, un mare lucru tainic. Duhul Sfânt, prin invocarea (chemarea) săvârșită de preot, transformă pâinea și vinul în însuși Trupul și Sângele Mântuitorului Hristos. Prin această Sfântă Taină credinciosul se împărtășește direct cu Hristos, cu Trupul și Sângele Lui.

Cu alte cuvinte, toate aceste Sfinte Taine se numesc așa deoarece la fiecare în parte, harul (energia) Duhului Sfânt, prin chemarea preotului sau arhiereului, vine și sfințește pe oameni. Se produce de fiecare dată o Taină, un mister, o minune.

Fiecare dintre noi creștinii, clerici sau mireni, trebuie să conștientizăm acest mare fapt, această mare comoară, bogăție și putere pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Dacă ne vom strădui să înțelegem aceste taine și mai ales dacă vom trăi în viața noastră aceste realități, vom căpăta înțelepciune divină care ne va salva de la căderi, de la ispite care sunt mai presus de puterile noastre, de la orice

răutate satanică, din viața noastră.

SFÂNTA TAINĂ A SPOVEDANIEI

Se spune Sfânta Taină a Spovedaniei, deoarece și de data aceasta între preot, penitent și Dumnezeu se produce o minune, o mare lucrare tainică. Penitentul sau credinciosul se descarcă de păcate cu toată căința în fața preotului, și Dumnezeu, fiind prezent în chip nevăzut, îl iartă și îl dezleagă prin mâinile preotului.

După ce penitentul și-a spus tot ce avea pe suflet, preotul îi pune mâinile pe cap zicându-i formula:

„Domnul și Dumnezeul nostru Iisus Hristos, cu harul și cu îndurărilor iubirii Sale de oameni, să te ierte pe tine, fiule (N), și să-ți lase ție toate păcatele. Iar eu, nevrednicul preot și duhovnic, cu puterea ce-mi este dată, te iert, și te dezleg de toate păcatele tale, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin”. (Vezi Moliftelnic).

În timpul rostirii acestei formule preotul, având mâinile pe capul penitentului, produce împărtășirea harului divin, un transfer de energie a Duhului Sfânt. După învățătura Bisericii Ortodoxe adevăratul săvârșitor al Tainelor este Mântuitorul Iisus Hristos, iar preotul este iconomul Tainelor Sfinte (I, Cor. 4,1). În cazul Spovedaniei, cel ce primește mărturisirea este Mântuitorul Iisus, iar preotul este doar un martor. După cum citim în Rânduielile Sfintei Mărturisiri: **„Iată, fiule, Hristos stă nevăzut, primind mărturisirea ta cea cu umilință... Și eu sunt numai un martor, ca să mărturisesc înaintea Lui toate câte îmi vei spune mie”.**

Preotul, în virtutea harului duhovniciei, împărtășește harul iertării păcatelor prin dezlegarea ce o face penitentului.

Așadar, Mântuitorul Iisus Hristos, fiind de față la Taina Sfintei Spovedanii, datorită sincerității, căinței și zdrobirii de inimă pentru tot răul ce l-a făcut, prin mâinile preotului slujitor, îl iartă pe cel ce stă în genunchi cu

căință.

Deci, cu alte cuvinte, la Taina Sfintei Spovedanii se produc următoarele: penitentul se descarcă de tot răul acumulat în timp, cu toată căința; preotul îl iartă și îl dezleagă prin punerea mâinilor, iar harul (energia) Duhului Sfânt, în acel timp vine și se revarsă peste acel credincios. De aceea se și simte totdeauna o mare ușurare și mângâiere după Spovedanie.

DE CE TREBUIE SĂ NE SPOVEDIM?

Omul este prin fire o ființă sociabilă, deci nu poate trăi singur. Tot așa de adevărat este faptul că omul neputând trăi singur, nu poate să stea fără să comunice cu cineva și, mai ales, să se deschidă sufletește aproapelui său, să-i spună păsurile sale. Parcă simți o ușurare și-o descărcare când găsești pe cineva de încredere și i te destăinuiești. Durerile și rănilor mele sufletești i le spun lui, el le primește și mă compătimește. În acel moment, datorită compătimirii și iubirii persoanei căreia m-am destăinuit, simt o mare liniște și bucurie, simt că cineva mă mai iubește, că nu am fost părăsit definitiv; simt o revigorare sufletească.

Este mare lucru ca în viața noastră, să ajungem „**să ne bucurăm cu cei ce se bucură și să ne întristăm cu cei ce se întristează**” (Romani 12, 15). Atunci când vedem pe cineva că suferă, să intrăm în dialog cu el, să-l întărim prin vorbe bune, să-i luăm, cu alte cuvinte, din durerea lui, și să ne-o însușim noi.

Comunicarea, dialogul sunt absolut necesare. Dar mai mult decât acestea este mărturisirea în fața duhovnicului. Te destăinui în fața prietenului, îi spui tot ce ai pe suflet, îl doare și pe el, dacă ține la tine; îți dă, eventual, un sfat sau, mai mult, se roagă pentru tine. Însă, un prieten, oricât de apropiat ar fi, altceva nu are ce să-ți mai ofere, nu are cu ce să te mai ajute. Până aici merge afectivitatea umană.

Dar Dumnezeu, prin mila Sa față de oameni, ne-a dăruit un mare ajutor: Sfintele Taine și, în special, Taina Sfintei Spovedanii.

La această Sfântă Taină, credinciosul, în afară de faptul că s-a destăinuit duhovnicului de tot ce are el mai

Domnul Iisus
Hristos primește
spovedania Mariei
Magdalena și-i
iartă păcatele

intim, primește în plus de la duhovnic dezlegarea și iertarea de acele păcate și mai ales primește o mare putere de a învinge mai departe greutățile vieții.

Primește energia harului Duhului Sfânt prin punerea mâinilor preotului.

Numai preotul are această imensă putere de a dezlega de păcate și de a împărtăși harul Duhului Sfânt ca întăritor în viața noastră.

Fără preot și puterea lui sfințitoare nu putem trăi o viață creștină sau, dacă o trăim, suntem ofiliți duhovnicește; trăim inconștienți, în irealitate și neadevăr.

Mântuitorul a ***spus „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”***. Altă cale și adevăr nu există decât în Biserica Sa.

Puterea de a lega și a dezlega, Mântuitorul a dat-o numai Sfinților Apostoli și aceștia la rândul lor episcopilor și preoților prin hirotonie, prin punerea mâinilor pe cap: ***„Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în ceruri și oricâte veți dezlega pe pământ vor fi dezlegate și în ceruri”*** (Mt. 18, 18; Ioan 20, 23).

Deci puterea de dezlegare a păcatelor o primim numai aici pe pământ și numai de la preoți. Cel mai groaznic lucru este ca cineva să moară nespovedit, nedezlegat de păcate. Dincolo de mormânt nu-l mai poate dezlega nimeni, ***„nici chiar îngerii”***.

De aceea trebuie să ne spovedim, să ne descărcăm sufletește, să alungăm tot ce este negativ în ființa noastră umană.

Să primim dezlegare și iertare de toate păcatele și relele ce le-am făcut în viață.

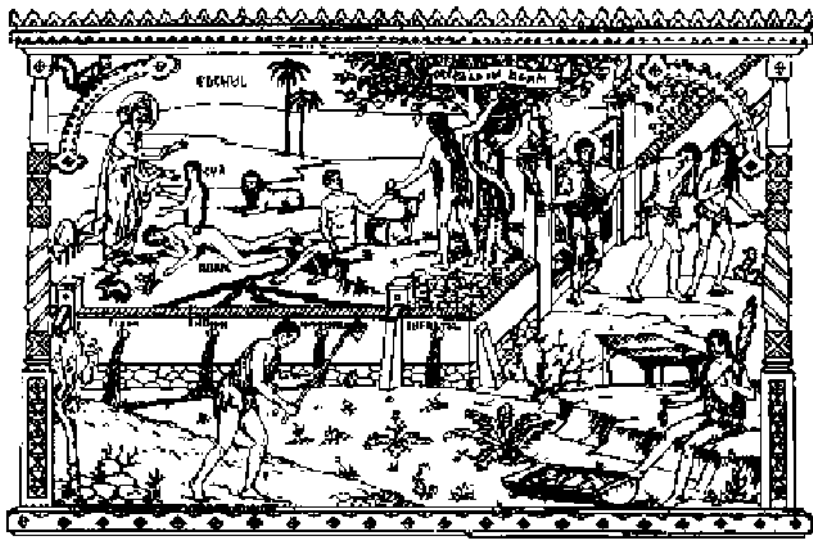
Să primim pe Duhul Sfânt, Cel care ne va călăuzi în viața de dincolo.

SPOVEDANIA CONTRIBUIE LA VINDECAREA ARBORELUI GENEALOGIC

Fiecare om se trage dintr-o familie, iar mai multe familii apropiate ca grad de rudenie formează un neam. Fiecare neam are un arbore genealogic. Acest arbore genealogic diferă de la neam la neam. După cum un arbore este sănătos și dă naștere altor ramuri sănătoase, dezvoltându-se foarte frumos, tot astfel se întâmplă și într-un neam care este credincios, cu frica lui Dumnezeu și

naște alte ramuri sănătoase și credincioase, dezvoltând foarte frumos, în mod normal, acel arbore genealogic.

Observăm la unii arbori cum încep să le apară câte o ramură uscată, după aceea altele și altele, încet, încet, iar la un moment dat, observăm că o mare parte din acel arbore s-a uscat. Apoi, la scurt timp, el se usucă definitiv, deoarece nu l-a îngrijit nimeni.

Adam și Eva săvârșesc păcatul strămoșesc, păcat ce s-a repercutat asupra întregului neam omenesc și asupra întregii Creații.

Asemenea analogie putem să o raportăm la diferite neamuri de oameni care sunt necredincioși.

Păcatul se transmite de la tată la fiu; ori, acel păcat netratat macină și roade în toți membrii familiei. O bună parte din acei oameni nu-și dau seama de acel lucru și se trezesc după ani și ani, după generații peste generații că **„li s-a cam pierdut neamul”**, cum se spune în popor, adică păcatul moștenit în familie și netratat cu Tainele Bisericii a făcut ravagii.

După cum medicina recunoaște transmiterea caracterelor (genelor) de la tată la copil, tot astfel religia recunoaște transmiterea păcatelor de la părinți la copii. Dumnezeu spune, încă din Vechiul Testament, că pedepsește pe copii pentru păcatele părinților până la al

IV-lea neam (Ieșire, Cap. 20,5).

De aceea, cei ce sunt căsătoriți și au copii, trebuie neapărat să se spovedească, să se curețe de acele păcate pentru a nu se transmite copiilor lor. Să aibă conștiința împăcată că fii lor nu suferă pentru păcatele părințești. Observăm cum foarte mulți copii se nasc bolnavi. În cele mai multe cazuri copiii se nasc bolnavi datorită păcatelor părinților, pe care nu le-au spovedit și n-au primit dezlegare de ele.

Un om păcătos care nu se spovedește, nu ține rânduielile bisericești: post, rugăciune și îl prinde sfârșitul vieții în acea stare păcătoasă, este o ramură uscată la arborele genealogic al neamului său.

Fiecare membru al unei familii care nu se mărturisește este o ramură uscată din arborele genealogic al neamului său. Cel mai important remediu pentru vindecarea arborelui este în special Sfânta Spovedanie deoarece aici sunt: curățirea, tratamentul și vindecarea.

CÂND PUTEM SĂ NE SPOVEDIM?

Taina Sfintei Spovedanii nu este condiționată de timp sau de loc. Când simte omul nevoia, atunci poate să se spovedească. În general există în Biserică învățătura ca cel puțin în cele patru posturi de peste an să ne spovedim. De ce în cele patru posturi? Pentru că atunci este timpul cel mai potrivit, omul ține post și este pregătit pentru Spovedanie.

Ne mai putem spovedi în diferite cazuri speciale:

- am avut un necaz mare sau altceva - ținem câteva zile de post (3-4) și ne spovedim, deoarece se poate întâmpla să avem un necaz datorită păcatelor pe care le avem și nu le-am spovedit;

- când avem un examen în viață, de asemenea să ne spovedim și chiar să ne împărtășim cu Sfintele Taine înainte, pentru a primi putere, înțelepciune și luminarea minții;

- când mergem la spital, la operație sau tratament, de asemenea este recomandabilă Sfânta Spovedanie și Sfânta împărtășanie.

S-a întâmplat și se întâmplă multor oameni ca atunci când merg la operație să le fie ultimul drum în viață. De

aceea trebuie să fim precauți și în primul rând să recomandăm celor ce merg la operații grele să se spovedească neapărat și să se împărtășească cu Sfintele Taine.

În aceste cazuri extreme este voie să se împărtășească orice om, indiferent de canon și de păcate:

- când merge femeia gravidă la spital pentru naștere, de asemenea este foarte, foarte recomandabilă Sfânta Spovedanie și Sfânta Împărtășanie, deoarece ajută atât mamei, cât și pruncului pe care-l va naște;

- Spovedania mai este recomandată și atunci când creștinul pleacă într-o călătorie îndelungată;

- Sfânta Spovedanie este fundamentală atunci când doi tineri se căsătoresc. De aici vin succesul sau insuccesul în căsnicie. Dacă doi tineri pășesc cu dreptul în căsnicie, adică spovedindu-se curat, din copilărie, înainte de cununie și totodată se și împărtășesc, va fi bine pentru viitorul lor. Acei ce nu se spovedesc înainte de cununie fac un mare păcat și se lipsesc de un mare dar de la Dumnezeu.

CINE SE POATE SPOVEDI?

În Biserica noastră Ortodoxă există învățătura că fiecare om, de la vârsta de 7 ani, are păcate personale, și deci, trebuie să se spovedească.

Unii se întreabă: ce păcate poate să aibă un copil?

La această întrebare noi răspundem: dacă înjură de mic și nu este oprit, ce va face când va fi mare? Sau dacă fură lucruri mărunte (pare un fapt mărunț, dar furtul în sine este o faptă gravă) și nu este oprit și muștrat la timp, când va fi mare poate fi prea târziu etc.

Copiii primesc cea mai puternică educație la Sfânta Spovedanie și, în plus, lucrează Duhul Sfânt peste ei prin această Taină.

O mulțime de creștini cad în eroarea satanei care-i sfătuiește să se spovedească la bătrânețe. Pe de o parte ei zic că nu au păcate, iar pe de altă parte diavolul îi face să le fie rușine să se spovedească. Și așa trec prin toată viața fără a se spovedi.

Unii ajung să fie spovediți, alții nu mai apucă.

Cel mai groaznic lucru este să moară cineva

nespovedit.

Responsabilitatea unui asemenea păcat cade peste toți ai casei. Atunci când avem pe cineva în familie: tata, mama, unchiul, mătușa etc. care nu s-au spovedit niciodată, noi, ca buni creștini, avem obligația de a-i îndruma și sfătui pentru Sfânta Spovedanie.

Dacă ne dăm toată silința să-i ajutăm, și Dumnezeu ne va ajuta pe noi; însă dacă nu ne dăm silința să-i ajutăm, păcatul acela se va răsfrânge peste noi.

Un alt păcat groaznic este a opri pe cineva să se spovedească.

Fiecare creștin ortodox botezat, de la 7 ani în sus, trebuie să se spovedească pentru a primi dezlegare și iertare de păcate și pentru a primi harul Duhului Sfânt.

Nu se pot spovedi la Biserica Ortodoxă cei de alte credințe sau religii; numai dacă vor trece de bună voie la Ortodoxie.

De asemenea Spovedania este valabilă și indispensabilă chiar și mântuirii clericilor. Toți călugării, preoții, episcopii trebuie să se spovedească și ei unii altora pentru a primi dezlegare și iertare.

Toți suntem oameni egali și toți trebuie să ne spovedim „de la vlădică la opincă”, de la cerșetor până la savanți sau conducători de state. Cu sufletul toți suntem egali înaintea lui Dumnezeu.

UNDE TREBUIE SĂ NE SPOVEDIM?

Fiecare creștin aparține de o parohie și este normal ca fiecare să meargă și să se spovedească acolo, la parohia de care aparține. Însă Taina Sfintei Spovedanii impune o mare delicatețe duhovnicească, pe care, din păcate, nu toți preoții o dețin. Spovedania trebuie să o faci dintr-o dragoste și un respect duhovnicesc deosebit față de cineva. Nu ni se poate impune persoana la care trebuie să ne spovedim, ci duhovnicul trebuie să ni-l alegem singuri cu rugăciune, cum spunea părintele Rafail Noica răspunzând la întrebarea unuia care zicea: „Ce să facem, că nu avem duhovnic?”, „Să ne rugăm pentru a ne descoperi Dumnezeu duhovnicul! Să ne naștem duhovnicul!”.

Un preot, fiind supărat pe un credincios din parohia sa pentru că merge să se spovedească la o mănăstire și nu

se spovedește la el, l-a muștră și i-a interzis să nu mai meargă la mănăstire, zicându-i: „Ești din turma mea, din parohia mea și Dumnezeu te va întreba la judecată dacă te-ai ținut de turmă”.

Domnul Iisus Hristos și
Sf. Nicodim: renașterea
la viață prin Duh

Eu l-aș întreba pe acel preot care are în turma lui vreo 5-6.000 de suflete: ce a păstorit până acum? Câte suflete din parohia lui a îndreptat el către Dumnezeu până acum? Pe câți i-a făcut creștini practicanți? Câți din acele mii de oameni merg la biserică datorită osteneții lui?

Acel om din parohia sa, s-a întors la Dumnezeu datorită mănăstirii. În general oamenii care merg la mănăstiri fac cinste și preotului și parohiei respective.

În definitiv, fiecare dintre noi creștinii putem să ne spovedim unde simțim că suntem pe drumul cel mai bun, unde simțim pace și liniște. Împărțirea pe turme și păstori în veacul de dincolo va fi alta față de cea de acum. Vor fi chiar și inversate valorile și responsabilitățile acestui veac.

Bunul Dumnezeu să ne facă și nouă parte de mântuire.

CUM TREBUIE SĂ NE PREGĂTIM PENTRU A MERGE LA SFÂNTA SPOVEDANIE?

Atunci când facem o Spovedanie generală la un preot, trebuie să ținem 5-6 zile de post. În acele zile să nu mâncăm carne, lapte, brânză și ouă. Să facem cât mai multe metanii. Să ne rugăm cât mai mult și să citim dacă avem timp și din Psaltire. Să ne împăcăm cu cei pe care i-am supărat sau ne-au supărat. Cu câteva zile înainte de Sfânta Spovedanie să ne facem un examen al conștiinței,

să citim dintr-un ghid de Spovedanie păcatele și cele pe care știm că le-am făcut să le notăm pe o hârtie pentru a nu le uita (putem foarte bine folosi ghidul din această carte).

În ziua în care mergem la Spovedanie să citim rugăciunile înainte de Sfânta Spovedanie. Să citim păcatele din ghidul de Spovedanie și să le notăm pe cele care le-am făcut pe o hârtie pentru a nu le uita.

Când nu ne împărtășim și nu facem o Spovedanie generală, atunci putem să ne spovedim fără post, numai să avem păcatele notate pe hârtie.

SPOVEDANIA NU TREBUIE FĂCUTĂ FORMAL

Există o mulțime de oameni care nu sunt conștienți sau nu sunt sinceri și merg și ei de ochii lumii sau dintr-un reflex condiționat la preot să se spovedească. Ajungând la preot nu spun mai nimic, nu au nicio căință pentru greșelile pe care le-au făcut, nu realizează că sunt în fața lui Dumnezeu și că se petrece o Taină mare în acel moment. Acei oameni merg la Spovedanie dintr-un formalism și se spovedesc formal. Efectul este același, deoarece se cunoaște că atunci când te ostenești primești un rezultat, pe loc sau mai târziu. Iar dacă nu te ostenești real, ci te faci doar de actul spovedaniei că te ostenești, cazi în păcatul vicleniei, șireteniei. Pe om poți să-l înșeli, însă pe Dumnezeu niciodată.

De aceea, pentru cei care nu sunt sinceri și nu sunt dispuși pentru o Spovedanie cu căință și cu sinceritate, este recomandabil, deci mai bine, să nu se spovedească în acel moment.

Spovedindu-se în acest fel, nu primesc nici iertare de la Dumnezeu și în plus păcătuiesc pentru acel formalism de ochii lumii. În asemenea situație se găsesc chiar și acei creștini care merg la biserică regulat, însă fără nicio simțire duhovnicească. Esența Spovedaniei și efectul ei nu constau într-o Spovedanie regulată și stereotipă, ci dimpotrivă într-o Spovedanie spontană ieșită din adâncul inimii, cu multă durere și părere de rău.

TREBUIE SĂ NE SPOVEDIM CU MULTĂ SINCERITATE

Este de preferat ca sinceritate și transparență totală să avem față de orice preot. Însă vremurile tulburi de azi au adus o mulțime de preoți fără vocație și aceasta ne face să-i ocolim și să căutăm pe cei cu vocație pentru a ne destăinui. Niciodată nu trebuie să disperăm sau să ne pierdem nădejdea datorită lipsei de duhovnic. Trebuie doar să ne rugăm Bunului Dumnezeu pentru a ni-l descoperi. Cel ce se roagă lui Dumnezeu, cu toată sinceritatea, pentru a-i scoate un duhovnic în față, cu siguranță va fi miluit. Ne trebuie nouă, în primul rând, sinceritate pentru ca Dumnezeu să ne descopere un preot sincer. Cel ce nu luptă toată viața pentru a fi sincer în toate împrejurările cotidiene se înșală și înșală la rândul lui pe alții.

Sinceritatea este una din marile virtuți aducătoare de curățenie și dobândire a Duhului Sfânt. Dacă nu ne spovedim sincer înaintea duhovnicului păcătuim foarte mult. De nu avem încredere în duhovnic, mai bine să nu ne spovedim, să nu-l amăgim și să nu ne amăgim și pe noi înșine.

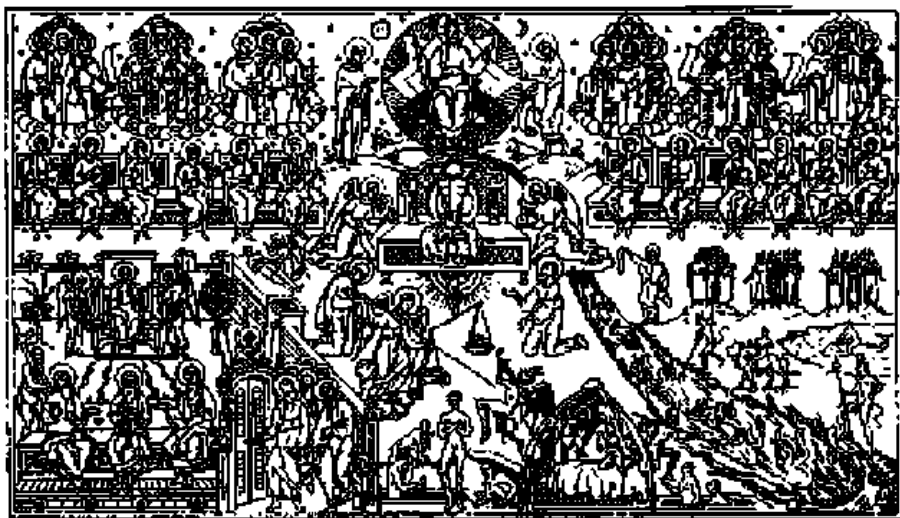
Spovedania, dacă nu o facem din toată inima, mai bine să nu o facem. Să ne rugăm lui Dumnezeu pentru a nu cădea într-o asemenea cursă satanică. Am observat în experiența de duhovnic un lucru foarte grav. Diferiți oameni în vârstă au venit formal la Spovedanie și nu s-au spovedit deloc sincer. Am simțit acest lucru mincinos. Unora le-am spus; altora, mai grosieri, nici măcar nu le-am atras atenția, deoarece am observat că ar fi fost inutil. Urât lucru înaintea lui Dumnezeu! Să ajungi om bătrân plin de viclenie și să minți chiar la Scaunul Spovedaniei?! Dumnezeu vrea să ne mai întindă o mână chiar în ultimele clipe ale vieții prin Taina Spovedaniei, însă unii oameni, așa cum am amintit, nu numai că nu-i întind mâna lui Dumnezeu pentru a-L prinde, ci mai grav, chiar refuză mâinile care i se întind pentru a-l salva.

PREOTUL CARE DIVULGĂ SECRETUL SPOVEDANIEI MAI BINE NU S-AR FI NĂSCUT

Responsabilitatea preoției înaintea lui Dumnezeu este maximă. Vocația preoției este vocația sacerdotală;

misiunea este de ordin divin; de asemenea, responsabilitatea depășește umanul.

Preotul va răspunde înaintea lui Dumnezeu pentru orice greșală în săvârșirea vreunei Taine. Tot astfel va răspunde în privința secretului Tainei Sfintei Spovedanii.

Judecata de Apoi va fi locul unde fiecare va primi pe măsura faptelor sale.

Spun Sfinții Părinți că acel preot care va divulga altor persoane un păcat și pe cel care l-a săvârșit, este vrednic ca limba cu care a vorbit să i se scoată prin ceafă. Nu mai vorbim de răspunsul pe care-l va da la Judecata de Apoi!

Cei care nu cunosc sunt vinovați de această necunoaștere. Trebuie să fie conștienți de misiunea la care s-au înrolat.

Penitentul, persoana care s-a spovedit, și într-un nefericit caz, întâmpină o asemenea ispită, nu trebuie să deznădăjduiască. În momentul în care a aflat poate părăsi pe acel duhovnic ducându-se la altul. Chiar dacă va suferi o asemenea rușine, să o primească ca de la Dumnezeu.

Nu trebuie judecat un asemenea preot, ci trebuie compătimit și evitat. Mai mult, să ne rugăm lui Dumnezeu pentru el, ca să-l îndrepte și să-l lumineze.

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU OAMENII CARE MOR NESPOVEDIȚI?

Unul din marile ajutoare duhovnicești dobândite de cei care părăsesc viața aceasta și merg în cea de dincolo este Sfânta Spovedanie. Și iarăși, mare pierdere pentru cei ce părăsesc această viață și merg în cea de dincolo este lipsa Spovedaniei.

Mântuitorul Iisus Hristos le-a spus Sfinților Apostoli și prin aceștia, la rândul lor, până azi, episcopilor și preoților, că **„oricâte veți lega pe pământ vor fi legate și în ceruri și oricâte veți dezlega pe pământ vor fi dezlegate și în ceruri”** (Matei 18, 18).

Legarea și dezlegarea o luăm numai aici pe pământ. Dincolo vom suporta doar consecințele.

Niciodată nu putem ști sfârșitul vieții noastre; de aceea este bine să ne spovedim în fiecare an, în toate posturile. Iarăși, nu putem ști vârsta la care viața noastră se va sfârși. Foarte mulți tineri mor nespovediți.

E de la sine înțeles că cea mai mare tragedie pentru un om și pentru urmașii familiei sale este să moară nespovedit. Că e tânăr sau că e bătrân, este același lucru până la urmă. Mulți cad în eroarea de a zice că se vor spovedi când vor fi mai bătrâni. Niciodată nu putem ști sfârșitul vieții, sau dacă ajungem ori nu la bătrânețe. De aceea omul trebuie să se spovedească de la 7 ani în sus, fiecare, în timpurile rânduite de Biserică sau când simte nevoia de a se spovedi.

Spovedania înseamnă dezlegare, ușurare. Tot timpul trebuie să fim dezlegați și ușurați de păcate prin Taina Spovedaniei.

Toate păcatele nespovedite se transmit urmașilor celui decedat.

Cei care mor nespovediți nu au parte, prin urmare, de cea mare dezlegare fundamentală pentru viața de dincolo. Ei trec dincolo nedelegați, sunt legați în păcatele lor. Dincolo nu mai pot fi dezlegați de nimeni. Mântuirea unui creștin nu poate fi garantată fără Taina Sfintei Spovedanii.

SPOVEDANIA ESTE CHEIA RAIULUI

Păcatul primordial făcut de Adam în Rai a adus o de

mulțime de suferințe pentru om și în cele din urmă alungarea lui din Rai. **Mântuitorul Iisus Hristos este „Calea, Adevărul și Viața”.**

Când spunem Iisus, spunem că ne-a adus viața prin Biserica întemeiată de El și, mai ales, Sfintele Taine instituite de El.

Taina pe care o putem folosi ca pe o cheie pentru a deschide ușa închisă și păzită a Raiului este Sfânta Spovedanie.

Numai Sfânta Spovedanie ne poate curăți și primeni pentru a intra în Rai. Cel ce se spovedește continuu în viață și moare de asemenea spovedit, acela nădăjduiește să-și mântuiască sufletul; dacă spovedania s-a săvârșit cu toată sinceritatea și cu toată căința, acela posedă Cheia Raiului și-și poate permite a intra.

A te spovedi, înseamnă a te smeri atât înaintea lui Dumnezeu în chip tainic, precum și înaintea preotului în chip vizibil.

A te spovedi înseamnă a-ți alunga tot egoismul din tine, a nu-ți mai aparține ție, a te dezveli de tot subiectivismul personal. Taina Sfintei Spovedanii impune cea mai mare smerenie, cea mai mare umilință, cea mai mare căință, cea mai puternică zdrobire de inimă și părere de rău. Toate acestea înseamnă a exprima starea

sufletească ce inspiră credinciosului nădejdea mântuirii sufletului său, exprimă cea mai mare virtute și este puterea de a dobândi Cheia Raiului.

ÎN SCAUNUL SPOVEDANIEI TOȚI OAMENII, INDIFERENT DE RANGURI SOCIALE, DE PREGĂTIRE INTELECTUALĂ ETC., SUNT EGALI ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU

Trebuie să fim foarte conștienți, că înaintea lui Dumnezeu toți oamenii suntem egali din punct de vedere spiritual. Toți avem un suflet spiritual. Deosebirea în această lume constă în trup, în ranguri sociale, în pregătirea intelectuală, în gândire etc. O dată ce sfârșim această viață, dincolo vom fi egali.

În scaunul Sfintei Spovedanii se vede cel mai clar egalitatea umană! Aceeași stare de penitență și de căință o poate trăi, în același timp, atât un cerșetor sau un țăran simplu, cât și un savant sau un mare dregător.

Aici, la Spovedanie vedem că toți oamenii suntem fii ai Aceluiași Tată. La o asemenea mare înțelepciune trebuie să ajungem pentru a înțelege realitatea adevărată a lucrurilor. Vom fi mari atunci când ne vom da seama că suntem mici și invers.

CHIAȚ DACĂ NU AVEM UN DUHOVNIC ISCUSIT DE NE VOM RUGA, VOM AFLA ADEVĂRUL

Nu toți oamenii au posibilitatea de a întâlni mari

duhovnici sau, mai mult, de a se spovedi la ei. Însă totul depinde de penitent. Dacă avem o mare nelămurire în viață, nu știm ce să facem, nu avem pe cine să întrebăm, atunci trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu din toată inima noastră și să zicem: „Doamne pune cuvânt în gura duhovnicului meu pentru a-mi spune ce să fac”. Și așa, dacă ne rugăm

vorbește însuși
Dumnezeu

din toată inima, datorită credinței noastre, Dumnezeu ne poate spune lucruri mari, chiar și prin gura unui păcătos de duhovnic.

Atunci când suntem în genunchi înaintea duhovnicului la Spovedanie să ne închipuim că suntem înaintea lui Dumnezeu și să ne dăruim total, să ne imaginăm că Dumnezeu este prezent, de față, vede și aude tot.

Deci foarte mult face rugăciunea dinainte de Spovedanie pentru ca aceasta să aibă un efect bine făcător.

TREBUIE SĂ NE RUGĂM PENTRU DUHOVNIC ÎNAINTE DE SPOVEDANIE

De preferat este ca duhovnicul să fie bun. Dacă nu-l putem găsi bun, să ne spovedim la el așa cum este!

Însă atunci când te spovedești, să te rogi înaintea lui Dumnezeu ca să pună în gura și în mintea duhovnicului răspunsul la ceea ce te frământă.

Deci rugăciunea aceasta pentru duhovnic, înainte de Spovedanie, este foarte importantă. Nu trebuie să aștepti un răspuns sau un sfat de la duhovnic și să stai cu mâinile în șold, ci trebuie, în primul rând, să-l ajuți pentru a te putea ajuta. Să te rogi zicând: **„Doamne pune în mintea și în gura duhovnicului meu răspunsul care îmi este de folos”**.

Dacă ai ceva de întrebat pe duhovnic, întâi să te rogi lui Dumnezeu să-i pună în minte răspunsul. Dacă nu te rogi, poți primi un răspuns mai mult omenesc. Acel răspuns obiectiv, divin și folositor vine doar datorită stării sufletești a penitentului.

SPOVEDANIA PRODUCE REGENERAREA SPIRITUALĂ A SUFLETULUI CARE, LA RÂNDU-I, CONTRIBUIE ȘI LA CEA A TRUPULUI

Omul, cu cât înaintează în vârstă, vrând-nevrând, face multe păcate, mai ales dacă nu se spovedește.

Aceste păcate se depun pe sticla sufletului atât de mult încât, la un moment dat, nu mai poți privi deloc prin acea sticlă; sufletul credinciosului nu mai este deloc transparent pentru cele duhovnicești. Și după cum un

geam al casei, atunci când se murdărește foarte tare, nemaifiind deloc transparent, trebuie să fie curățat cu un burete pentru a-i da din nou transparență și curățenie, tot așa se întâmplă și cu sufletul nostru. Numai preotul poate spăla acel geam al sufletului, deoarece el are mijloacele duhovnicești, adică buretele și soluția care-l curăță și îi dau din nou transparență și curățenia inițială.

Dacă facem periodic acea igienizare și curățire a sufletului prin Taina Spovedaniei putem avea garantată și sănătatea trupului.

*Prin credința în Dumnezeu, putem fi tămăduiți
de bolile trupești.*

De cele mai multe ori bolile trupești sunt cauzate de bolile sufletești netratate și necurățate, „Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi. Nu pe cei dreapți, ci pe cei păcătoși am venit să-i chem la pocăință” (Marcu, 2, 17).

Spovedania cât mai deasă produce igienizarea sufletească. Aceasta îi garantează sănătate, transparență și curățenie. Toate acestea contribuie la păstrarea sănătății, la un echilibru între viața sufletească și cea trupească, adică la armonizarea puterilor sufletești și trupești, atât de necesară în viața noastră.

SPOVEDANIA ESTE CEA MAI EFICIENTĂ TERAPIE SPIRITUALĂ

Păcatele făcute de fiecare dintre noi murdăresc sufletul. Această murdărie produce îmbolnăvirea spirituală, care la rândul ei se răsfârge și asupra trupului.

Îmbolnăvirea spirituală este mai periculoasă, mai penetrantă și mai nocivă decât cea trupească pentru ființa noastră umană. În cele mai multe cazuri boala trupească este urmarea bolii sufletești, adică a păcatelor.

Cea mai eficientă terapie sufletească este Sfânta Spovedanie. În cadrul acestei Sfinte Taine, dacă se face cu toată smerenia în Duhul Sfânt, se întâmplă efectiv o minune.

Duhul Sfânt, chemat de către preot, vindecă și curăță sufletul penitentului dându-i frumusețe și sănătate îngerească.

Această frumusețe și sănătate îngerească a sufletului se exteriorizează și în cea a trupului.

Sufletul fiind veșnic, lui trebuie să-i acordăm o atenție maximă în viață, pe el trebuie să-l primenim cel mai mult.

Toată lumea, conștient sau mai puțin conștient, se îngrijește de trup aplicându-i fel de fel de terapii, însă sufletului, care-i veșnic, din păcate, nu i se acordă terapiile necesare sănătății veșnice.

Aici este cheia înțeleșului, înțelepciune și întrezărire a realității divine.

TAINA SPOVEDANIEI ESTE UNA DIN CELE ȘAPTE SFINTE TAINЕ CARE SE REPETĂ DE CELE MAI MULTE ORI ÎN VIAȚA OMULUI, ATUNCI CÂND EL SIMTE NEVOIA

Dumnezeu cunoscând firea noastră umană, slabă și îndărătnică, a întemeiat în Creștinism Taina Sfintei Spovedanii. De fiecare dată când păcătuim și greșim, să ne sculăm, să plângem și să ne căim înaintea lui Dumnezeu.

Această Sfântă Taină care ne ușurează de fiecare dată și ne dă noi puteri, se poate repeta de câte ori este nevoie în viață.

În primele secole, creștinii se mărturiseau săptămânal, iar în mănăstiri călugării își mărturiseau chiar și gândurile, rele sau bune, zilnic la duhovnic. Bineînțeles că astăzi nu se mai poate în acest fel, însă este recomandabil, măcar atunci când vrea să ia o hotărâre în viață, orice creștin să se mărturisească și să ceară sfat de la duhovnic.

A TE SPOVEDI NU ÎNSEAMNĂ NUMAI A-ȚI SPUNE PĂCATELE, CI ȘI A ÎNTREBA PE DUMNEZEU, PRIN DUHOVNIC, CE SĂ FACI

O mulțime de oameni socotesc că atunci când te spovedești înseamnă doar să-ți spui păcatele și atât. Însă greșesc. Taina Sfintei Spovedanii, cum am mai amintit, implică pe duhovnic, pe Dumnezeu și pe penitent. Ori, această treime de persoane, implicată în lucrarea de ridicare a omului, se poate compara cu un laborator duhovnicesc, a cărui menire este redarea sănătății sufletești a celui în cauză.

Laboratorul Sfintei Spovedanii este fundamental pentru formarea personalității umane, pentru înțelepciune și pentru o trăire în realitate.

Atunci când mergem la Spovedanie să nu avem în minte că spunem doar ce-am mai făcut în ultimul timp, cu mai multă sau mai puțină căință, sau chiar dezvinovățindu-ne total și dând vina pe altcineva și atâta doar.

Așa cum am mai spus, înainte de a merge la Spovedanie trebuie să ne pregătim ținând post și rugându-ne lui Dumnezeu să ne transmită prin duhovnic sfaturile necesare vieții noastre. Putem greși lăsând doar pe duhovnic să decidă, fără a ne ruga și noi lui Dumnezeu.

Deci Taina Spovedaniei implică: mărturisirea păcatelor cu toată căința; dorința de îndreptare; cererea de iertare a păcatelor și întrebarea pusă lui Dumnezeu prin duhovnic: ce să facem mai departe? Această întrebare în duh este foarte importantă și putem, cu mila lui Dumnezeu, să obținem un răspuns de disciplinare a vieții.

Dacă Dumnezeu vede că-L întrebăm cu toată sinceritatea și căința, nu numai că ne dă răspunsul

adevărat, ci ne dă și puterea pentru a-l realiza.

TAINA SPOVEDANIEI ÎMPACĂ CEL MAI BINE PE OM CU DUMNEZEU ȘI CU APROAPELE

Așa cum se cunoaște, păcatul produce despărțirea omului de Dumnezeu. Virtutea și faptele bune sunt plăcute de Dumnezeu; El iubește foarte mult pe cel ce se ostenește a le face. Tot ceea ce este bun se realizează numai prin osteneală, iar ceea ce este rău, adică păcat, se săvârșește foarte ușor de către oricine. Omul fiind slab din fire și tot timpul înclinat mai mult spre rău decât spre bine, datorită lipsei de credință, cade foarte ușor. Părăsește foarte ușor pe Dumnezeu, și Dumnezeu, de asemenea, se depărtează de el.

Când săvârșim un păcat îl lovim pe Dumnezeu, suntem asemenea celor care-L băteau și-L răstigneau pe Cruce. Fiecare păcat este o palmă dată lui Dumnezeu.

Însă atunci când omul se spovedește din toată inima și cu toată căința, plânge și îi cere lui Dumnezeu iertare din tot sufletul spovedindu-se înaintea duhovnicului, primește iertare. Mai întâi primim iertarea de la duhovnic prin mâinile sale, după aceea trebuie să simțim o liniște și o bucurie sufletească de împăcare. Atunci este semnul că Dumnezeu ne-a iertat! Totul depinde de starea noastră interioară. Bunul Dumnezeu tot timpul ne așteaptă să ne întoarcem la EL, să ne căim pentru ce-am făcut. El dorește foarte mult întoarcerea noastră, numai că noi trebuie să fim conștienți de această dorință a lui Dumnezeu pentru binele nostru.

Spunea cineva că odată, făcând un păcat foarte mare, s-a dus să se spovedească la un duhovnic renumit. S-a rugat foarte mult înainte pentru duhovnic că să-l găsească bine, să-l spovedească, să-l înțeleagă și să-l dezlege. După spovedanie simțea că parcă zbura, plângea de bucurie, se simțea ca într-o altă lume. Foarte mult contează deci, și pregătirea pentru Spovedanie: postul

Prin Spovedania, fiecare poate lua posturarea lui în simțuri, care se întinde la Tatăl cel Ceresc, pentru a cere iertarea păcatelor. Așa cum un copil, oricât de mult ar fi greșit, dacă plânge din toată inima înaintea părinților săi, aceștia văzându-i sinceritatea cu care se căiește îl iartă din toată inima. Tot așa trebuie și noi să luăm poziția unui copil care a făcut greșeli și plânge cu toată inima către părinții săi cerându-le iertare și împăcare.

UNII SOCOTESC CĂ SPOVEDANIA TREBUIE SĂ O FACEM LA BĂTRÂNEȚE

O mare ispită diavolească îi paște pe unii oameni care, în necunoștință de cauză, comentează zicând că Spovedania trebuie să o facă la bătrânețe. Este atât vicleșug al diavolului în această amânare care ne ține departe de harul iertării, încât răspunsul trebuie dat fără întârziere:

I. În primul rând, nu putem ști dacă fiecare dintre noi oamenii ajungem la o vârstă înaintată. Câte morți premature nu se întâmplă?!

II. Chiar dacă ajungem la bătrânețe, nu putem ști dacă vom reuși să ne și spovedim. Pe de o parte din cauza mândriei, pe de altă parte, datorită obișnuinței rele, nu se știe dacă omul ajuns la o vârstă înaintată se poate roti la asemenea grade mari, așa încât să facă o spovedanie curată, având în vedere că nu a mai făcut-o niciodată. **Cam ce semănăm la tinerețe, aceea culegem la bătrânețe!** În cele mai multe cazuri oamenii ajunși în asemenea situații sunt iremediabili. Foarte greu este să îndreptăm un bătrân care a trăit toată viața lui departe de Dumnezeu și de poruncile Lui, departe de Biserică și de tot ceea ce este sfânt. Numai mila lui Dumnezeu mai poate face minuni!

III. Cei căsătoriți, cu familii, cu copii și nepoți, trebuie să se gândească foarte serios la transmiterea păcatelor lor peste urmași. De ce să sufere un copil pentru păcatele părinților? Nu poți să știi cât trăiești, dacă mai ai timp de Spovedanie și canon pentru păcate.

IV. A te spovedi înseamnă a te curăța de păcate și a te apropia de Dumnezeu. Ori, dacă stai toată viața

nespovedit și necurățat de păcate, de unde mai poți avea garanția curățirii de păcate, a iertării și a apropierii de Dumnezeu? Cunoaștem cum foarte mulți sfinți din tinerețe au trăit aproape de Dumnezeu și, ajunși la bătrânețe, le era frică să nu piardă pe Dumnezeu și mântuirea lor.

V. Păcatele le facem continuu. Chiar dacă ne spovedim la tinerețe, nu înseamnă că nu mai facem păcate. Dar ce să mai vorbim de cei ce nu s-au spovedit niciodată în viață?! Este greu să întreții o haină curată permanent, să o speli de fiecare dată de cea mai mică murdărie. Dar, ce să mai spunem dacă nu ți-ai spălat haina toată viața?! Se mai poate spăla? Sau, dacă reușești s-o speli, se mai poate garanta portul ei pe mai departe? Se riscă o degradare totală. Ideal este curățarea ei periodică, fapt care-i garantează viață lungă. Așa este și cu Spovedania periodică, adică curățarea periodică a sufletului; acest lucru îți poate garanta titlul de cetățean al raiului, casnic al lui Dumnezeu și prieten al sfinților.

VI. Atunci când un părinte într-o familie nu se spovedește, nu merge la biserică, nu are habar de Tainele bisericii, cum poate da el o educație sănătoasă copilului său? Ce exemplu poate lua copilul de la el, decât numai rău. Nu trebuie să ne mirăm de apucăturile rele ale copiilor ce nu au primit o educație religioasă în casă.

VII. Pentru a avea o căsnicie cât mai sănătoasă, cei doi tineri care se căsătoresc, dacă nu se vor spovedi continuu, nu vor avea decât de pierdut. Fidelitatea conjugală se păstrează, cel mai bine și sigur în viață, atunci când ambii soți se spovedesc periodic. Ignorarea Spovedaniei în căsnicie aduce certuri, beții, desfrânări, bătaii, despărțiri, crime, avorturi etc.

VIII. Tot timpul în viață, indiferent de vârstă, tânăr sau bătrân, atunci când se spovedește, pe lângă iertarea de păcate, primește noi forțe de la Duhul Sfânt pentru înfruntarea răului.

IX Indiferent de vârstă, atunci când ne spovedim trebuie să cerem sfaturi pentru viață: **„Înțelepciunea stă întru sfat mult”** spune Sfânta Scriptură sau **„Cine vrea să se mântuiască, cu întrebarea să călătorească”** spun Sfinții Părinți în Paternic. Tot timpul în viață să nu facem nimic fără sfatul duhovnicului. Dacă întrebăm întru smerenie avem protecția Duhului Sfânt.

Cu alte cuvinte, **a te spovedi** tot timpul în viață înseamnă **smerenie**, înseamnă **conștientizarea nimicniciei noastre omenești**, înseamnă **creștere în virtuți**, înseamnă **apropiere de Dumnezeu**, înseamnă **mântuirea sufletului**.

TAINA SPOVEDANIEI ESTE NUMITĂ ȘI „AL DOILEA BOTEZ”

Așa cum la Sfântul Botez se iartă toate păcatele săvârșite până atunci de fiecare ins și însuși păcatul strămoșesc, transmis din neam în neam până azi, tot astfel se întâmplă la Sfânta Spovedanie.

Majoritatea sectanților, care au părăsit Biserica lui Hristos autentică, socotesc că Botezul trebuie săvârșit numai la o vârstă cât mai înaintată pentru a li se ierta păcatele și a li se asigura mântuirea. Ei spun că după Botez pot să facă orice pentru că, după părerea lor, au asigurată mântuirea dacă s-au botezat în ritualul lor. Deci pe ei nu-i mai interesează păcatele după Botez.

Însă Biserica Ortodoxă și Sfinții Părinți socotesc că atunci când te botezi ți se iartă, în primul rând, păcatul strămoșesc pe care-l moștenești și, în al doilea rând, ți se iartă toate păcatele făcute personal până atunci. La copiii mici, când se botează, nu se mai pune problema păcatelor personale. Însă de la vârsta de 7 ani în sus, fiecare ins are păcate personale. De aceea de la 7 ani toți trebuie să ne spovedim, să ne curățăm de păcate, întocmai ca la Botez. Botezul nu se poate repeta, însă Dumnezeu a lăsat Taina Sfintei Spovedanii pentru a ne curăța măcar de păcatele pe care le facem zilnic, cu voie sau fără de voie. De aceea la Spovedanie i se mai zice „**al doilea Botez**”.

FĂRĂ SFÂNTA SPOVEDANIE NU NE PUTEM ÎMPĂRTĂȘI CU TRUPUL ȘI SÂNGELE DOMNULUI

Atunci când dorim să ne împărtășim cu Trupul și Sângele Mântuitorului Iisus Hristos, trebuie să facem o pregătire în prealabil. Adică să ne curățăm de păcate prin Sfânta Spovedanie, să facem o nevointă cât mai aspră cu câteva zile înainte, să ținem cel puțin 5-6 zile de post înainte, și în aceste zile să ne rugăm cât mai mult, să facem metanii cât mai multe, să ne împăcăm cu toți cei pe care i-am supărat sau ne-au supărat și să le cerem iertare.

Cu alte cuvinte, nu putem să ne împărtășim fără Sfânta Spovedanie. Chiar și atunci când se întâmplă ca un om să cadă bolnav la pat, dacă și-a pierdut cunoștința și preotul nu poate să se înțeleagă cu el, să vorbească, să-l întrebe de păcate și să-i răspundă, atunci nu are voie să-l împărtășească.

Deci, dacă nu poate să-și mărturisească păcatele, chiar dacă este muribund, nu poate fi împărtășit, mai ales dacă nu s-a spovedit niciodată și nu-l cunoaște niciun preot din punct de vedere duhovnicesc; dacă nu-și revine, moare neîmpărtășit.

Face o mare greșală cel care, atunci când se îmbolnăvește, nu cheamă mai întâi un preot să-l spovedească. Deoarece, dacă este conștient și-și spune păcatele, poate fi împărtășit indiferent de păcate. Dacă, însă trece în inconștiență și nu se poate dialoga cu el, nu poate fi împărtășit.

Numai copiii până la 7 ani pot fi împărtășiți fără Sfânta Spovedanie, deoarece, spun Sfinții Părinți, până la acea vârstă nu au conștiința binelui și a răului și astfel, faptele lor nu pot fi socotite păcate. **De la 7 ani în sus nu are voie nimeni să se împărtășească cu Trupul și Sângele Domnului Iisus Hristos fără a se spovedi.**

ÎN TIMPUL SPOVEDANIEI DUHUL SFÂNT TRANSMITE ENERGIA SA PRIN MÂINILE PREOTULUI ASUPRA PENITENTULUI

Conștient de importanța acestei Taine, părintele Dumitru Stăniloae explică cum Duhul Sfânt își transmite energia Sa, harul Său, asupra celui care se spovedește,

prin mâinile preotului. Chiar mulți preoți nu sunt conștienți cât de mari sunt puterile pe care le dețin și câtă energie posedă prin Taina Preoției.

„Prin mâna omului se scurg puteri spirituale asupra altui om, fie direct prin trup, fie prin altă materie. Căci trupul omenesc este constituit din simțuri, în care spiritul și trupul sunt nedespărțite.

Cel ce transmite această putere ce se scurge prin mână este subiectul care gândește și voiește, adică un subiect cu o bază spirituală; puterea ce se scurge prin trupul celui ce acționează asupra altuia merge până la spiritul celui din urmă. Cei doi întâlnindu-se prin simțiri, se întâlnesc prin spirit.

Dar puterea ce o transmite omul prin trupul său nu e numai a spiritului și a trupului său, ci și o putere cu mult mai mare, ce străbate prin ele. Este puterea Duhului Dumnezeuiesc, cu care el se pune de acord și căreia i se deschide prin credință în ambianța Bisericii...

De aceea Taina se săvârșește la întâlnirea a două subiecte umane deschise prin credința Duhului Sfânt, lucrător în ambianța Bisericii, întâlnire care se prelungește și în atingerea trupească directă între ele sau prin mijlocirea unei materii.

Nu materia, și nici cuvintele rostite sau gesturile săvârșite, luate în ele însele, constituie Taina, ci **ea se constituie în întâlnirea în credință a celor două**

persoane în ambianța Bisericii plină de Duhul Sfânt și în atingerea trupeză între cele două persoane, o dată cu mărturisirea prin cuvinte a acestei credințe a lor: a uneia care săvârșește Taina și a alteia care o primește”.

(Pr. D. Stăniloae, *Dogmatica*, vol. III, Editura Inst. Biblic al Bisericii Ortodoxe, București, 1978, pag. 8)

TAINA SFINTEI SPOVEDANII NU POATE FI ÎNLOCUITĂ CU ȘTIINȚA PSIHOLOGIEI ȘI PSIHIATRIEI

O mulțime de oameni, când au diferite probleme psihice, necazuri familiale, întâmplări ciudate în viață, din cauza lipsei de cunoștințe religioase sau, mai mult, de practică religioasă apelează la un psiholog sau psihiatru în loc să meargă la un duhovnic iscusit.

Însă, așa cum se cunoaște, Psihologia și Psihiatria sunt două științe ce dau răspunsuri cu explicații fiziologice. Mai mult, s-a încercat în ultimele decenii a se dezvolta și alte științe, parapsihologia și psihotronica, care încearcă să dea explicații ce depășesc fiziologicul însă, deja aici s-a trecut în extrema ocultismului satanic.

Niciuna din aceste științe nu poate înlocui Spovedania și duhovnicia. În cadrul Sfintei Spovedanii se pătrunde până în adâncul sufletului, se operează și se scoate toată tumoarea canceroasă a păcatului.

În științele mai sus menționate nu se solicită și nu se exploatează decât rațiunea și conștiința, atât a penitentului, cât și a celui ce explorează.

În acest sens marele teolog ortodox, Mitropolitul Irineu Mihălcescu, ne confirmă spunând:

„Știința psihopatologică și psihiatria înlocuiesc până la un punct terapeutică duhovnicească, prin examinarea conștiinței. Ele nu izbutesc să rezolve, însă, toate problemele psihice.

Dezechilibrul psihic, unele nevroze nu-și au numai o explicație fiziologică, ci și una moral-religioasă. Latura moral-religioasă este un domeniu pe care nu-l poate cerceta decât Biserica.

Eliminarea răului produs de necazurile zilnice nu se dobândește decât printr-o dezvăluire sinceră a tuturor stărilor intime sufletești. Această încredere nu se poate

acorda decât duhovnicului”.

(*Dogmatica*, Manual pentru seminariile teologice, București, Edit. Inst. Biblic, 1958)

LIPSA DUHOVNICILOR ISCUSIȚI ÎN CONTEMPORANEITATE

Evident, lipsa duhovnicilor buni și iscusți există în toată lumea. Încă din secolul al V-lea un mare Părinte spunea: „Dați-mi duhovnici buni și voi schimba fața pământului”.

Un preot duhovnic bun poate să schimbe radical viața unui sat, a unui oraș sau chiar a unei mari părți dintr-o țară. Totul depinde însă de iscusința preotului, de vocația sa, de înțelegerea acestei mari și înfricoșătoare Taine a Preoției. La noi în țară tăvălugul comunist, în cei 50 de ani, a afectat direct și indirect viața Bisericii și implicit formarea duhovnicească a preoților. De unde se observă carențele acestei consecințe comuniste printre preoții contemporani. Este foarte greu și foarte dureros, însă nu trebuie să disperăm. Toți oamenii credincioși fac parte din întregul Bisericii și fiecare poate avea un rol fundamental pentru curățarea, îndreptarea și repararea eventualelor fisuri. Trebuie să facem un front comun toți cei care suntem credincioși și conștienți de Adevărul credinței noastre și oriunde ne-am afla, să-L punem pe Bunul Dumnezeu ca Luminătorul, Povățuitorul și Îndreptătorul nostru.

Este foarte greu să avem un preot în parohie de care nu putem să ne folosim, însă nu trebuie să disperăm. Cel mai mare lucru este să-l ajutăm prin rugăciunile noastre, deoarece astfel ne vom putea ajuta și pe noi. Să ne rugăm lui Dumnezeu pentru preotul respectiv zicând: **„Doamne, luminează-l, întărește-l și povățuiește-l spre calea cea bună pe părintele nostru pentru a ne putea mântui împreună”**.

Dacă cumva preotul respectiv născut nu se îndreaptă, toți oamenii acelei comunități să se roage pentru a le trimite Dumnezeu povățuitor și păstor bun. Dacă se vor ruga din toată inima, este imposibil ca Dumnezeu să nu le asculte rugăciunea și să nu le trimită un duhovnic bun.

După aceea mai există și o altă explicație. Nu mai sunt duhovnici buni, deoarece nici turma nu mai este credincioasă. Din lumea existentă ies preoții existenți. Dumnezeu ne trimite oameni povățuitori și conducători, după nivelul la care ne aflăm.

Un lucru este cert: că **acolo unde există lume credincioasă, există și preoți credincioși.**

Singurul remediu este ca omenirea să se roage lui Dumnezeu pentru a le da păstori buni spre păstorire. Judecarea, clevetirea și cârtirea împotriva preoților, nicidecum nu pot fi remedii; dimpotrivă, nu fac decât să mărească răul, în loc să-l micșoreze.

ESTE ABSOLUT NECESAR CA CEL PUȚIN O DATĂ ÎN VIAȚĂ SĂ FACEM O SPOVEDANIE GENERALĂ, DIN COPILĂRIE, LA UN DUHOVNIC BUN ȘI ISCUSIT

Datorită lipsei de duhovnici buni, cu experiență și cu frică de Dumnezeu, în această societate contemporană tulbure, fiecare creștin trebuie să se orienteze în viață și să caute o lumină pentru a se călăuzi în acest întuneric. Trebuie, cu toată ființa noastră să zorim, să căutăm și cu siguranță vom găsi lumina povățuitoare în viață.

O astfel de lumină o găsim în Biserica lui Hristos, printre slujitorii săi devotați. Sunt puțini, dar totuși mai sunt. Să alergăm și să-i depistăm în viața aceasta, să ne destăinuim lor, să ne mărturisim și să le cerem sfat.

În acest sens este absolut recomandabil ca cel puțin o dată în viață să căutăm un duhovnic bun și iscusit și să ne spovedim din copilărie până în momentul Spovedaniei.

TREI ISTORISIRI ÎNFRICOȘĂTOARE DESPRE UNELE FEMEI CE ȘI-AU ASCUNS UN PĂCAT GREU LA SPOVEDANIE MINȚIND PE DUHOVNIC ȘI PE DUMNEZEU

Foarte multe persoane sunt posedate de diavolul îndoielii și al minciunii chiar și la Sfânta Spovedanie.

Este o absurditate să te spovedești și totuși să-ți ascunzi unele păcate. Nu este de înțeles de ce se mai spovedesc! În momentul în care te spovedești și ascunzi un păcat, este mai rău decât dacă nu te-ai fi spovedit,

deoarece aici faci, pe lângă păcatele pe care le ai, și pe cel al minciunii și încă ce minciună! Să minți pe duhovnic și pe Dumnezeu!

Se povestește în cartea „Mântuirea păcătoșilor”, la cap. VII, despre unele femei care în timpul Spovedaniei nu și-au spus tocmai păcatul cel mai mare. După ce au murit, Dumnezeu a descoperit urmașilor ce mare păcat este acela al nesincerității unor oameni în scaunul Spovedaniei.

O să redăm mai jos două cazuri ale unor femei care au căzut în acest mare păcat.

ISTORISIREA ÎNTÂI

O femeie care a făcut un păcat de moarte, nu a îndrăznit niciodată să-l mărturisească, de rușinea și urâciunea faptei. Însă a făcut alte fapte bune: a dat milostenie, postea mult, priveghea, se ruga și se spovedea de toate celelalte păcate și se împărtășea cu Sfintele Taine, socotind că va afla mila lui Dumnezeu, ca să-i ierte păcatul ascuns, pentru celelalte fapte bune.

În sfârșit a căzut în grea boală și și-a mărturisit toate păcatele, iar pe cel mare nu a îndrăznit, nenorocita, nici măcar la moarte să-l mărturisească, ci plângând s-a împărtășit cu Dumnezeieștile Taine și apoi s-a sfârșit.

După multe zile, una din fiicele sale, rugându-se în odaia ei, a simțit la un moment dat atâta duhoare (miros urât), încât nu mai putea să stea de multa îpuțiciune pe care o simțea.

Uitându-se într-o parte și în alta a casei, ca să înțeleagă de unde vine atâta duhoare, a văzut deasupra patului o umbră atât de urâtă și înfricoșătoare, încât nu a mai putut sta în picioare, și căzând jos, chemă în rugăciune pe Stăpânul Hristos și pe Maica Lui într-ajutor. Atunci a venit glas de la acea umbră, zicând:

„Nu te teme fiică, eu sunt nenorocita ta mamă”. Din acel cuvânt, tânăra a luat îndrăzneală și sculându-se i-a zis ei: „Cum este cu putință, o mama mea, să fii atât de urâtă și cu rea putoare mirositoare, tu care ai fost atât de îmbunătățită și ai făcut atât bine?” Iar maica sa i-a răspuns: „Adu-ți aminte că ți-am spus odată că am făcut un păcat mare, de moarte și niciodată nu l-am spus la vreun duhovnic, pentru rușinea faptei mele.

Deci, pentru acest păcat am fost osândită în munca cea veșnică, ca să mă chinuiesc nesfârșit și nu mi-au folosit celelalte bunătăți pe care le-am făcut în toată viața mea”.

Atunci a zis fiica către dânsa: „Dar acum pot eu să-ți ajut cu ceva, să plătesc la preot pentru a face liturghie și alte multe milostenii, să dau săracilor și să ajut mănăstirile, ca doar să poți dobândi iertare?”

Iar ea a zis: „Nu mai este posibilă pocăința în iad. Când am avut vreme, nu m-am îndreptat, în viața pământească, cu puțină osteneală, nepriceputa de mine, iar acum orice vei face pentru mine nu îmi folosește. Că imediat ce m-am despărțit de trup, m-au răpit viclenii diavoli și înfățișându-mă la Judecata lui Hristos, Acesta m-a privit cu căutătura înfricoșată și întorcând fața Sa de la mine, a zis cu glas tunător și înfricoșat: *«Du-te de la Mine, blestemată, în gheena cea nesfârșită»* și îndată m-am aflat în fundul iadului. Așadar pentru mine nu mai este milă. Numai ca să luați voi, cei vii, pildă, a slobozit Judecătorul Cel Drept să mă arăt ție astăzi, pentru a propovădui tu la toți munca mea și să vă păziți să nu ajungeți să pătimiți ca și mine.

Spune fratelui tău să-și îndrepte petrecerea sa și să lăși și tu machiajurile, rujatul și celelalte împodobiri ale trupului femeiesc. Niciodată să nu te împodobești sau să-ți

înfrumusețezi fața, că multe și nenumărate femei numai pentru această pricină s-au osândit în iad. Iar dacă nu mă vei asculta, curând vei veni ca să mă însoțești în acel loc întunecat și plin de întristare. Acestea ți le-am spus, ca să nu crească chinurile mele când vă voi vedea și pe voi chinuindu-vă împreună cu mine în gheenă”.

Acestea auzindu-le, tânăra a întrebat-o și alte multe despre iad, iar ea a răspuns: „Numai atât am putut să-ți spun și nu întreba mai multe”.

Acestea zicând, s-a stins ca vântul și a rămas atâta duhoare, că numai putea nimeni să intre în acea cameră.

Fata a făcut în alt loc patul său și a zăcut bolnavă multe zile, de frica și groaza acestei vedenii.

Chemând pe duhovnicul ei cu numele Serafim, i-a povestit amănunțit cea mai sus zisă vedenie, pe care a povestit-o apoi în tot orașul și a scris-o pe o carte a sa, ca să o citească urmașii și să se păzească cu osârdie, ca să nu se pângărească.

(Vezi „Mântuirea Păcătoșilor” cap. VII)

ISTORISIREA A DOUA

Într-o altă cetate, era o femeie bogată și de foarte bun neam. Ea a făcut un păcat foarte urâcios și nu l-a spus la duhovnic, pentru rușinea faptei, ca să nu-l afle și altcineva.

Într-o zi s-a întâmplat că un ieromonah, de la o mănăstire de departe, care mergea cu ucenicul său să se închine la Sfântul Mormânt din Ierusalim, a trecut pe acolo.

Femeia văzându-i în biserică la o sărbătoare mare, când slujeau Sfânta Liturghie, și-a pus în mintea ei gândul, ca să se spovedească la el, fiindcă era străin și nu o cunoștea și astfel nu se putea rușina de el pentru păcatul ce-l avea pe suflet.

Deci s-au dus într-un colț al bisericii și a început să-și spună toate păcatele sale. Însă când a vrut să-și spună și păcatul ei cel mai mare, pe care nu-l spusese la niciun duhovnic, i-a venit atâta rușine din lucrare diavolească, încât a roșit și nu putea să-l spună.

Dar ucenicul duhovnicului, om simplu și îmbunătățit duhovnicește, stând deoparte în celălalt colț al bisericii, vedea în timpul Spovedaniei cum iese din gura femeii un

șarpe la fiecare păcat mărturisit, iar la urmă a văzut un șarpe foarte mare care de trei ori a scos capul afară din gura ei, vrând să iasă afară, însă s-a tras înapoi și n-a ieșit.

După aceea a văzut ucenicul acela, cum și ceilalți șerpi care ieșiseră mai înainte s-au întors înapoi și au intrat din nou în femeie, fiindcă nu a spus și celălalt păcat, care era cel mare. Deci acel mare păcat nespus, acel șarpe, a atras înapoi toate păcatele mărturisite.

Duhovnicul, la sfârșitul Spovedaniei, a dezlegat-o și a plecat împreună cu ucenicul lui.

Pe drum ucenicul uimit i-a spus vedenia ce o văzuse el în timpul Spovedaniei. Atunci duhovnicul a înțeles pricina vedeniei și s-a întors înapoi ca să arate femeii vedenia și să o îndemne să spună și păcatul cel mare, șarpele cel mare pentru a-l scoate din ea.

Ajungând la casa ei, au găsit-o moartă și plângând ei au făcut rugăciune la Dumnezeu ca să le descopere ce s-a întâmplat cu sufletul ei. Și iată că o văd pe dânsa, în vedenie, șezând pe un înfricoșător balaur și alți doi șerpi o necăjeau și o chinuiau cumplit. Atunci a zis către dânsii: „Eu sunt acea ticăloasă femeie care m-am mărturisit astăzi și fiindcă nu am spus un păcat pe care l-am făcut, m-a dat Judecătorul să mă omoare acest balaur și să mă ardă în focul cel veșnic, fiindcă m-a așteptat atâta vreme să-l mărturisesc; iar eu, nepriceputa, de rușine l-am ascuns. Și acum nu am nicio nădejde de mântuire, nenorocita de mine”.

Acestea zicându-le, s-a făcut nevăzută.

(Vezi „Mântuirea păcătoșilor” cap. VII)

Deci iată, fraților, cât de viclean și perfid lucrează diavolul cu noi, oamenii. Ne dă mare curaj atunci când facem păcatul și ne rușinează în momentul când vrem să ne spovedim, să ne curățim.

În tot timpul vieții noastre este bine să nu avem nimic ascuns, să fim mai transparenti și cât mai sinceri. Această transparență și această curățenie o putem face numai aici pe pământ în Scaunul Spovedaniei. Dincolo nu ne mai poate ajuta nimeni. Să căutăm un duhovnic bun și de încredere pentru a ne mărturisi și a ne curăți de toate impuritățile, pentru a scoate toți șerpii din sufletul nostru.

ISTORISIREA A TREIA

Amânarea pocăinței

Într-o carte veche, din Sfântul Munte, un duhovnic iscusit în povește a lăsat închisă într-o întâmplare învățătura aceasta:

Un preot, cu frica lui Dumnezeu și grija păstoriților săi, se ostenea zi de zi, prin toate mijloacele ce-i stăteau în putință, să întoarcă pe cei rătăciți din calea pierzaniei și să-i întărească în cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, vedea cu durere că ostenele sale rămân fără roadă. Credincioșii săi lepădară numai fățarnicia: încolo, putrezeau în aceleași păcate, cum îi găsisese. Zadarnică era slujba, zadarnice predicile, zadarnice sfaturile zilnice, zadarnice sfaturile date la spovedanie. Nimic nu-i clintea din noroiul păcatelor.

Ce să facă bietul preot? Cum să-i îndrepte? Căci se înflăcăra pentru lucrul lui Dumnezeu, știindu-se chezaș pentru sufletele lor, și se frământa zi și noapte, cerând de la Dumnezeu să-i arate pentru ce nu poate să-i atragă la mântuire?

Într-o sâmbătă seara, după vecernie, stătea amărât pe-o piatră din grădină, covârșit de grija datoriei sale preotești și mâhnit amarnic de truda-i fără roadă. Cum sta așa, pierdut în gânduri grele, iată că Dumnezeu îi deschise ochii necăjitului său suflet, asupra unei vedenii înfricoșate: o gloată de arapi, negri ca tăciunele, i se arătară ca un nor întunecat de duhuri necurate. Era un divan al diavolilor în frunte cu Satana, marele și încruntatul tartor al lor.

Deodată, din mijlocul divanului un glas diavolesc zbieră de clocoti văzduhul:

- Voi, drăceștilor gloate, sfătuiți-vă, născociți cu mintea voastră meșteră în viclenii, și să-mi spuneți: cum ați putea voi mai ușor și mai sigur înșela pe oameni, ca să umplem cu ei împărăția beznei și pântecele flămând al iadului?

La această poruncă a tartorului celui mare, gloatele întunecate ale încornoraților, intrară în putoarea diavoleștilor sfătuiți.

Nu trecu mult și din mulțimea aprinsă de sfat ieși înaintea Satanei o căpetenie, lucind ca păcura, și zise:

- Întunecimea ta, să furișăm în mintea oamenilor gândul drăcesc că nu este Dumnezeu; astfel, neavând de cine să se teamă, ușor ne vor cădea în gheare, vor face numai ceea ce vrem noi și vom umple iadul cu ei.

Ascultându-l, Satana chibzui și apoi răspunse:

- Cu minciuna asta prea puțini vom putea prinde în undiță: pentru că lucrurile Celui de sus: cerul și pământul și toate câte le împodobesc mărturisesc slava Lui și toate dovedesc că El este. Să vie altul, cu o născocire mai vicleană.

Atunci din gloatele întunericului, ieși o altă căpetenie încornorată și zise:

- Întunecimea ta, părerea mea e să le spunem oamenilor că, chiar dacă ar fi Dumnezeu, dar după moarte nu este suflet și nu este judecată și, prin urmare, nici răsplată sau pedeapsă. Să le spunem că nici rai, nici iad și, prin urmare sunt slobozi să mănânce, să bea și să-și facă toate poftele trupului și ale inimii, căci, ca mâine vor muri și după moarte nu mai e nimic și o să le pară rău că nu și-au făcut toate gusturile cât au fost în putere.

Satana îi cumpăni vorbele, apoi îi zise:

- Nici cu vicleșugul acesta nu vom putea câștiga prea mulți: căci printre oameni sunt unii răsăriți la minte, care știu că este Dumnezeu și că în dreapta Lui stă răsplata sau pedeapsa după fapte. Și apoi mulți știu că sufletul dăinuie și după moarte și va merge la judecata cea de pe urmă, după cum îi învață Scripturile. Cu vicleșugul acesta ne pică și nouă ceva în gheare, dar mare lucru nu. Eu vreau oameni mulți, ca nisipul mării, să-i închid ca pe o turmă de proști în toate peșterile iadului!, răcni Satana și trânti odată din copită așa de tare, că toată droaia dracilor sughiță de groază.

Atunci din mulțime se rupse o altă căpetenie și, sprijinindu-se țăntoș în coadă, duhni următoarea propunere:

- Preaîntunecate jupâne și tată al minciunii, lăudată să fie grija ta de-a umple iadul nostru cu proștii și destrăbălații pământului! Am ascultat cu luare-aminte vicleșugurile tovarășilor noștri despre pierzarea oamenilor, așa de scumpă nouă, tuturor dracilor tăi și, văzând că ele nu sunt pe placul întunecimii tale, am născocit la rândul meu un vicleșug și mai mare: de ce să nu lăudăm pe

oameni pentru credința în Dumnezeu, în nemurirea sufletului, în judecata de apoi și în răsplata după fapte? De ce să nu le spunem și noi că este un rai și un iad, care dăinuiesc în veacul veacului? Dar, după ce le vom spune toate acestea – pe care ei le știu prea bine – să le șoptim la ureche, o dată, de două ori, de mii de ori: „Nu vă grăbiți cu pocăința, oameni buni! Mai e vreme destulă! Trăiți mai întâi după cum vă vine pofta. Pocăința lăsați-o mai la urmă! Nu vă grăbiți!”

Ascultându-l, ochii Satanei fulgerară de bucurie drăcească. El se ridică trufaș de pe jilțul de flăcări ca smoala și, bătând cu laba pe umeri pe diavolul care născocise acest vicleșug, glasul lui tună o dată, de se cutremură tot întunericul iadului:

- Voi, duhuri puturoase ale împărăției mele, ca gândul risipiți-vă pe fața pământului și, ca o otravă dulce, strecurați în urechile oamenilor șoapta cu adevărat după numele nostru: „Nu vă grăbiți cu pocăința, oameni buni, nici cu spovedania cea adevărată. Mai e vreme destulă: mâine, poimâine, la bătrânețe. Până atunci, faceți-vă datoria către Dumnezeu și suflet numai așa, de ochii lumii. Vedeți-vă mai întâi de grijile pământești, așa ca și până acum. Pentru pocăința adevărată mai aveți vreme, că doar n-o să muriți chiar mâine”!.

Și, la porunca Satanei, duhurile iadului se împrăștiară cu iuțeala gândului pe fața pământului, să amăgească pe zăbavnicii oameni în minciuna pierzării, cu amânarea pocăinței pe mâine, pe poimâine, la bătrânețe...

Vedenia se stinse, și preotul, **trudit de soarta credincioșilor săi, înțelese, în sfârșit, pricina zăbovei lor de a se hotărî să se mântuiască cu adevărat.** De formă și de ochii lumii, ei își îndeplineau datoriile creștinești, dar, vrăjiți de șoapta ademenitoare a viclenilor, găseau că **sfaturile părintelui sunt bune mai mult pentru cei bătrâni. Cât despre ei înșiși mai au vreme destulă: mâine, poimâine, la bătrânețe...**

Iată sfatul de primejdie care-i încâlcește pe oameni în rele și-i bagă în toate necazurile și în tot întunericul, iar mâine, poimâine, ca niște storși de vlagă, nu mai sunt buni de nimic. Dumnezeu iartă neștiința, dar viclenia ba. Iar omul cu socoteală vicleană e acela care-și dă cu voia toată tinerețea dracilor, rămânând ca lui Dumnezeu să-I dea o

bătrânețe distrusă. Nu-i va fi zvârlită și bătrânețea laolaltă cu tinerețea.

(vezi Ier. Arsenie Boca „Cărarea împărăției”, cap.

III)

Imaginea aceasta ne arată cum Îngerul îi spune omului să meargă la duhovnic, pentru a-și mărturisi fără rușine toate păcatele sale. Vicleanul încearcă să-l convingă că mai are timp, că nu acum este momentul potrivit pentru Spovedanie.

(Imagine reprodusă după pictorul Hermineanu)

CAPITOLUL II

PĂCATELE CELE MAI MARI CARE CAUZEAZĂ FIINȚEI NOASTRE UMANE

**(care se repercutează asupra
arborelui nostru genealogic și asupra
întregii creații)**

DESPRE PĂCAT ÎN GENERAL

Păcatul este o infidelitate și o nedreptate față de Dumnezeu și semenii noștri. Păcatul a existat de când este omenirea, există și va exista cât va dura omenirea. Indiferent de civilizație, știință sau tehnică, interiorul omului, cu păcatele sau virtuțile lui, a rămas același.

Păcatul făcut cu 5.000 de ani în urmă este același cu cel pe care-l facem noi oamenii azi. Religia, de-a lungul mileniilor, a avut rolul acesta de a-l disciplina pe om, de a-l feri de păcat.

În aceleași păcate poate cădea și un simplu cerșetor sau un muncitor, ca și un savant sau mare demnitar.

Pornirile spre a păcătui există în același fel la toți oamenii, datorită alterării ființei umane în urma păcatului lui Adam. Deci, cu înclinația spre păcat, se naște genealogic fiecare om muritor de pe acest pământ.

Însă disciplinarea biologicului, schimbarea traiectoriei tentației, canalizarea energiei înmagazinate în ființa noastră pot fi foarte ușor controlate cu ajutorul harului Duhului Sfânt din Sfintele Taine ale Bisericii noastre Ortodoxe. Deci numai Biserica, prin Sfintele Taine, cu ajutorul preotului, poate salva omenirea.

Nicio știință sau tehnică nu poate aduce moralitatea, dimpotrivă contribuie foarte mult la depărtarea omului de Dumnezeu, de tot ceea ce este natural și firesc. Artificialul creat de om îl orbește, îl duce într-un automatism stereotip, îl desfigurează și îl robotizează. Credința în Dumnezeu ține de structura intimă a persoanei umane, precum și de fondul moral ancestral, în virtutea căruia omul năzuiește spre bine, dreptate etc., și când le realizează are mulțumire, satisfacție de natură morală.

Diavolul, care urăște pe om foarte mult, îi falsifică această realitate și îl manevrează cum vrea.

Niciun om nu poate să spună că nu știe ce este și ce nu este păcat. Fiecare avem conștiința morală, care nu este altceva decât glasul lui Dumnezeu în om și care ne spune totdeauna când facem un lucru dacă e bine sau rău. Cel mai important este să ascultăm de această conștiință morală și Dumnezeu ne va feri de păcat.

Păcatul a avut urmări grave de la începutul creației. După ce Adam a păcătuit, Dumnezeu atât de mult s-a

mâniat pe el, încât pedeapsa s-a repercutat nu numai asupra lui ca om, ci și asupra Creației.

Tot așa, păcatul făcut azi de fiecare ins în parte se răsfrânge nu numai asupra celui care l-a făcut, ci și asupra familiei, casei, copiilor, gospodăriei etc., deci are urmări grave asupra tuturor.

De aceea vom expune succint păcatele cele mai mari, care se întâlnesc zilnic, care cauzează ființei umane, arborelui nostru genealogic și implicit naturii înconjurătoare.

PĂCATUL NECREDINȚEI

Foarte mulți oameni, datorită unor mari necazuri pe care le au în viață și lipsei de experiență și practică bisericească, cad în necredință sau, mai mult, unii chiar ajung la sinucidere.

Pentru o persoană care nu crede în existența lui Dumnezeu, viața nu are sens. Este foarte greu când cineva excelează în această atitudine de respingere a bunătății divine.

Sunt momente și momente în viață. Ispita satanei îi împinge pe unii să nu mai creadă în Dumnezeu. Bine ar fi să se întoarcă, să-i lumineze Dumnezeu și să-și observe păcatul. Bunul Dumnezeu, în orice moment, ca un părinte așteaptă să ne întoarcem și să-i recunoaștem paternitatea. Cei care îmbătrânesc în necredință sunt de compătimit.

Credința este un reazem, un sprijin, o speranță, un ajutor efectiv pe care-l simți doar dacă nu-i alterată simțirea, este un sens al vieții noastre pământești. Ce rost ar mai avea viața noastră, ce rost ar mai avea rațiunea noastră care ne face să fim stăpânitori ai acestei lumi dacă

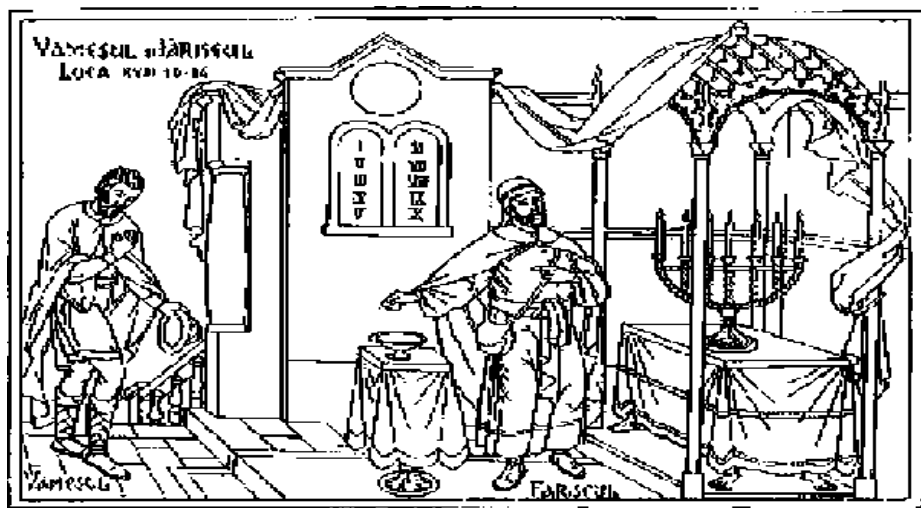
celor fără de minte” (Ps. 48, 12). Aceasta este dorința lui să se asemeze animalelor celor care nu au minte.

Toată viața trebuie să luptăm cu gândul ce ne vine referitor la necredința în Dumnezeu și să-l alungăm. La acest păcat al necredinței ajung cei ce nu au o educație religioasă din copilărie, cei care nu au un exemplu de credință în familie (părinți necredincioși sau indiferenți), cei care nu au nicio tangență cu Tainele Bisericii etc.

PĂCATUL MÂNDRIEI

Mândria este primul din cele șapte păcate capitale, după cum smerenia este cea mai mare virtute.

Însă atât de complex, de ambiguu, de perfid și viclean, de nociv și distrugător este acest păcat, încât până și marii sfinți au fost ispitiți de el. Nu este om pe fața pământului care să nu fie ispitit de acest diavol; de la copilul cel mai mic, până la omul cel mai în vârstă, de la cel mai simplu om, până la cel mai învățat. Păcatul mândriei **este autosupradimensionarea persoanei noastre.**

Păcatul mândriei nu poate fi vindecat decât de un duhovnic bun.

Suntem mândri și facem acest păcat al mândriei atunci:

- când ne atribuim unele merite sau daruri care de fapt nu sunt ale noastre,
- când ne laudăm în fața oamenilor pentru ce am făcut, fără să gândim că Dumnezeu ne-a învrednicit să le facem,
- când ne supărăm pe oricine și din orice motiv,
- când ne facem publicitate pentru orice faptă bună, pe care poate nici n-am făcut-o,
- când ignorăm și râdem atât pe bună dreptate, cât și pe nedrept de cineva,
- când invidiem și urâm pe cineva care este mai bun decât noi,
- când vorbim pe cineva de rău indiferent dacă este adevărat sau nu,
- când ne îmbrăcăm în diferite haine tentante pentru a place oamenilor sau pentru a fi în centrul atenției,
- când spunem aproapelui faptele bune pe care le-am făcut etc.

Reversul acestui păcat este virtutea smereniei.

Din acest păcat se nasc toate celelalte.

Toată viața trebuie să luptăm împotriva acestui

păcat și să fim conștienți că-i putem cădea pradă în orice moment al vieții. Numai înțelepciunea ne poate ajuta să discernem acest păcat, să sesizăm apariția lui în mintea noastră. Trebuie luptat din fragedă tinerețe împotriva acestui mare microb, până nu produce „boli cronice” de netălmăduit.

Foarte puțini medici pot vindeca asemenea boli.

PĂCATUL PORTULUI INDECENT

Păcatul, obiceiul rău sau viciul pot deveni la un moment dat, în om, ca a doua natură, ca ceva firesc. Pentru a nu ajunge la asemenea decadentă morală, a nu se ajunge la starea cronică a bolii spirituale, trebuie neapărat să cerem ajutorul lui Dumnezeu prin Taina Sfintei Spovedanii.

Un mare păcat, cu o nocivitate morală deosebit de gravă asupra oamenilor, este portul indecent. Spre exemplu, o femeie se îmbracă cu o fustă foarte scurtă, merge la serviciu sau pe stradă. Pe orice bărbat care se uită involuntar la ea, diavolul desfrânării parcă îl electrocutează; o dorește în inima lui, păcătuiește în inima lui cu ea. Mântuitorul a spus că: **„dacă vezi o femeie și o dorești în inima ta, ai și păcătuیت cu ea”**. Deci, efectiv se curvește sufletește cu acea femeie. Într-o zi acea femeie poate să provoace involuntar și inconștient la păcat pe atâția bărbați care o privesc în ziua respectivă... Deci ea poate să facă zilnic zeci și sute de păcate. Prin portul ei indecent: rochie sau fustă scurtă, transparentă, pantaloni strâmți pe ea, în așa fel încât se observă forma corpului foarte clar etc., poate răni zilnic atâtea suflete omenești, atâția bărbați cărora nici prin cap nu le-ar fi trecut că vor păcătui în acea zi.

Ispita diavolului desfrânării vine prin acea femeie. **„Vai de cel prin care vine ispita”** zice Mântuitorul. Trebuie să ne ferim cu toată ființa noastră de a ispiti, de a răni pe cei care sunt apropiații noștri.

Un asemenea păcat se poate face și în familie, când tata sau mama se poartă indecent prin casă față de copii. Ei zic că sunt mici copiii, însă diavolul nu doarme. Orice imagine indecentă li se întipărește ușor în minte. Mamele nu trebuie să lase nici chiar fetițele mici să se poarte

indecent; încă de la acea vârstă fragedă trebuie să le facă să fie conștiente de ceea ce înseamnă acest păcat.

PĂCATUL BLESTEMULUI ÎN CASĂ

Există un obicei foarte rău la unii părinți de a-și blestema copiii atunci când îi supără. Tot timpul le-am recomandat părinților ca atunci când copiii nu sunt cumiți, să-i bată, însă niciodată să nu-i blesteme. Deoarece blestemul, înjurătura, când sunt făcute de părinte asupra copilului pe care l-a născut, au urmări negative asupra lui.

Copilul care a fost blestemat de tatăl sau mama lui și părinții respectivi nu s-au spovedit de acest păcat, deci nu au primit dezlegare de el, foarte ușor este atins de blestem.

Din această cauză pot veni boli, necazuri, suferințe, eșecuri în viață peste copiii respectivi.

Blestemele sunt foarte rele în casă, atât când sunt rostite de părinți asupra copiilor, cât și invers, de copii asupra părinților. Mulți copii nu se căsătoresc sau celor care se căsătoresc nu le merge bine în căsnicie din cauza blestemelor părinților. Remediul cel mai eficient împotriva acestor blesteme transmisibile este Taina Sfintei Spovedanii făcută atât de părinți, cât și de copii; după aceea un rol foarte important îl are citirea rugăciunii celei mari de dezlegare asupra întregii familii. Adică să meargă împreună, părinții cu copiii, la preot pentru a le citi acea rugăciune de dezlegare.

Foarte grav este când părinții mor fără să le fi citit în viață rugăciunea respectivă. Acele înjurături și blesteme asupra copiilor lor, dacă nu sunt dezlegate de către preot, când sunt în viață părinții, pot produce foarte mari necazuri asupra copiilor.

Dincolo de mormânt nu mai poate face nimeni acea dezlegare.

Să ne ferim a rosti orice cuvânt rău asupra copiilor noștri pentru a nu se repercuta asupra lor și a nu le produce mari necazuri în viață.

De asemenea, copiii niciodată să nu-și blesteme sau să-și înjure părinții care i-au născut. Nu mai vorbesc de acei copii care ajung chiar să-și lovească părinții, pe cei

care i-au născut. Spun Sfinții Părinți că acelui copil care și-a lovit părintele, mâna respectivă nu-i mai putrezește. **Este ceva înfricoșător! Pentru orice cuvânt ieșit din gura noastră vom da răspuns în ziua Judecății, înaintea lui Dumnezeu.**

PĂCATUL ÎNJURĂTURILOR

Asistam cândva la un fapt deosebit de grav. Niște părinți foarte tineri se amuzau de copilul lor care avea 4 ani, și pe care îl învățaseră să dea diavolului, să înjure. Copilul vorbind găngav, când înjura părea atât de amuzant, încât producea râsete celor care-l ascultau. Câtă iresponsabilitate la acei părinți! În loc să-l învețe pe copil a se feri să pomenească numele satanei, deoarece numele

Inima noastră trebuie să devină pământ bun pentru a putea rodi în ea sămânța credinței în Dumnezeu.

satanei este cel mai nociv nume, ei dimpotrivă, indirect și involuntar, îi făceau cel mai mare rău copilului. De asemenea am observat acest obicei rău la foarte mulți oameni: să înjure, să dea diavolului orice lucru, să dea diavolului casa, masa, animalele, copiii, hainele, gospodăria, tot ce le apare în față. Dând diavolului pe cineva sau ceva, tu îi dorești răul. În loc să zici să fie al lui Dumnezeu lucrul respectiv, adică să aibă parte de Dumnezeu, tu însuți îl închini satanei.

O foarte mare iresponsabilitate există la cei care înjură și pomenesc numele satanei!

Numele diavolului conține cel mai mare rău, o puternică doză de energie negativă, conține răul în sine, conține pe diavol care este izvorul răului. Or, cel care rostește zilnic numele diavolului nu face altceva decât să-l cheme pe satana în sufletul, în inima și mintea lui.

Trebuie să alegem: ori chemăm pe Dumnezeu zilnic prin rugăciune și prin pomenirea Numelui Său, care este izvorul binelui, binele în sine și pozitivul prin excelență, ori pe satana cu tot răul lui. Vom da răspuns în ziua Judecății pentru fiecare cuvânt pe care l-am rostit în viață (Matei 12,36).

Să ne ferim în toată viața noastră a spune cuvinte rele și dimpotrivă, să rostim cât mai multe cuvinte ziditoare de suflet după cuvântul Sântului Pavel care spune: **„Din gura noastră să nu iasă niciun cuvânt rău, ci numai ce este bun, spre zidirea cea de trebuință, ca să dea har celor ce ascultă”** (Efes. 4, 29).

PĂCATUL NERESPECTĂRII ZILELOR DE ODIHNĂ

Cunoaștem din Sfânta Scriptură că Dumnezeu le-a dat oamenilor, între alte porunci și pe aceea a muncii și a odihnei, după cuvântul care spune:

„Lucrează șase zile..., iar ziua a șaptea este odihna Domnului Dumnezeuul tău; să nu faci în ziua aceea niciun lucru (Ieșire 20, 9- 10).

Așadar le-a spus să lucreze șase zile și în a șaptea să se odihnească. Cu atât mai mult, în creștinism există aceste zile de odihnă: Duminica și Sărbătorile însemnate

cu Cruce roșie din calendar. Când se respectă aceste zile se produce un echilibru cosmic, biologic, ecologic, psihologic și mai ales duhovnicesc. Când nu se respectă aceste zile de odihnă vine pedeapsa lui Dumnezeu peste acea familie. Unii lucrează la câmp, alții își fac casă, alte gospodine își fac curățenie, își spală etc.

Aceste păcate, o dată făcute, iarăși au efect asupra familiei respective. Vin certuri, necazuri, boli, bătaii, despărțiri etc., fără ca oamenii respectivi să-și dea seama de ce și de unde vin.

Peste acei oameni care nu respectă zilele de odihnă, vin mari necazuri. Ele vin atât peste ei, cât și peste copiii lor.

Duminica și în Sărbătorile cu Cruce roșie din calendar nu avem voie să facem niciun lucru acasă. Femeile nu au voie să spele, să coasă, să măture, bărbații nu au voie să lucreze la câmp sau altceva. În acele zile trebuie să mergem la biserică pentru a asculta Sfânta Liturghie, să ne odihnim, să citim cărți duhovnicești, să ne rugăm etc.

PĂCATUL BEȚIEI

Unul din marile păcate ce macină omenirea dintotdeauna este păcatul beției. La unii oameni acest păcat este incurabil, devine o patimă de netămăduit. Se ajunge la o asemenea stare datorită lipsei de Spovedanie la timp, datorită lipsei de credință, datorită lipsei de voință sau datorită unor necazuri pe care omul nu poate să le depășească și nu cere ajutorul Bisericii.

Pentru a nu se ajunge la acest păcat se recomandă cele mai sus amintite: Spovedanie la timp, cumpătare încă din fragedă copilărie, evitarea de anturaje, depărtarea de prieteni ce ne influențează la asemenea patimă.

Beția poate aduce cele mai mari rele asupra noastră ca persoane, asupra familiei noastre și asupra societății în care trăim.

Beția aduce: certuri, scandaluri, bătăi, crime, despărțiri, sinucideri, desfrânări etc.

PĂCATUL APELĂRII LA VRĂJITORII, FARMECE, DESCÂNTECE ȘI ALTE LUCRURI DIAVOLEȘTI, OCULTE ÎN SCOPUL DOBÂNDIRII UNUI AJUTOR

Trebuie să fim conștienți că există cele două realități: Dumnezeu și satana. Bunul Dumnezeu vrea să ne mântuiască, însă satana nu dorește mântuirea noastră și vrea să ne ducem cu el în infernul cel veșnic. De aceea întinde fel de fel de curse omenirii pentru a prinde pe cât mai mulți.

Întinde multe momeli printre care momeala aceasta a ocultismului, vrăjitoriei, despre care se crede că ar fi binefăcătoare.

Satana, fiind spirit, ia diferite înfățișări, cunoaște tot trecutul vieții noastre, lucrează prin oameni, prin animale și prin obiecte, are puterea de a distruge și aceasta o face servindu-se de oamenii înrăiți, cu mintea pervertită și întunecată de patimi.

Oamenii vrăjitori, spun Sfinții Părinți, vor fi cel mai aspru pedepsiți de Dumnezeu, deoarece ei, conștienți fiind, se leapadă de Dumnezeu încă din această viață, de bună voie chiar. Dumnezeu lor devine satana; lui i se închină toată viața, lui îi slujesc, lui îi aduc jertfe. Spunea cândva

un mare părinte, următoarea întâmplare: pe când era preot într-o comună din Moldova a venit să se spovedească la el o vrăjitoare cam de 60 de ani. După ce și-a spus toate păcatele din copilărie, toate relele ce făcuse oamenilor prin vrăjitoriile ei, acel părinte i-a dat canonul necesar pentru ispășirea acestor păcate. Unul din canoane i-a fost acela de a nu se împărtăși 7 ani de zile. Auzind acea femeie că preotul nu-i dă împărtășania, deoarece nu avea cum să o poată împărtăși din cauza păcatelor ei, a intrat diavolul deznădejdiei în ea spunându-i că nu va mai trăi atâția ani și va muri neîmpărtășită. Și biata femeie primind gândul acesta al deznădejdiei de la satana, după ce a ieșit de la spovedanie, parcă a intrat un duh în ea; a început să alerge atât de tare pe drum încât s-a izbit cu capul de o stâncă și a murit pe loc.

La înmormântare, bineînțeles că a fost chemat preotul ce o spovedise. El o cunoștea foarte bine pentru că tocmai o spovedise și și-a dat seama că diavolul deznădejdiei i-a făcut un asemenea rău. Toată viața săraca femeie slujise satanei și iată că nu a lăsat-o până când nu a luat-o la el.

La înmormântare preotul a pus epitrahilul pe trupul ei în sicriu, în momentul citirii dezlegării mari. Pe când citea acea dezlegare mare preotul a observat cum epitrahilul se lasă în sicriu. La sfârșitul rugăciunii, incredibil, trupul acelei femei vrăjitoare dispăruse. Toată lumea rămăsese încremenită.

În urma acestei întâmplări preotul acela care avea o viață de sfințenie s-a rugat lui Dumnezeu câteva zile cu post să-i descopere această minune.

Dumnezeu i-a descoperit că satana și-a luat acea ucenică a lui cu trupul ei pământesc. Așa cum fiecare om în momentul încetării din viață trece prin niște judecăți ale lui Dumnezeu, așa a arătat că vrăjitorii sunt cei mai aspru pedepsiți. Ei de bună voie s-au lepădat de Dumnezeu și s-au închinat diavolului; de aceea atunci când mor îi ia cu trup cu tot, deci nu mai trec prin acele judecăți.

Este o mare greșeală când cineva apelează la vrăjitori pentru a li se îndeplini o dorință în casă. Se poate îndeplini pe moment acea dorință cu puterea satanei, însă nu are viață lungă, nu poate avea un efect îndelungat.

Sunt cunoscute atâtea cazuri când unii părinți și-au

căsătorit copii cu ajutorul farmecelor. Totul a fost foarte bine pe moment, însă nu a durat mult timp și a venit inevitabila despărțire. Trebuie să fim conștienți că diavolul nu ne face niciun bine pentru viața noastră. Tot binele săvârșit prin vrăji nu numai că nu are viață lungă, ci și distruge totul.

Trebuie să ne ferim a merge la vrăjitori ca și cum am pune mâna pe foc.

PĂCATUL NERESPECTĂRII ZILELOR DE POST

Pentru a trăi viața în mod normal, fără abuzuri, fără ignorarea și încălcarea drepturilor membrilor societății, omenirii i s-au impus tot timpul anumite legi morale, religioase, pentru disciplinare. În creștinism, pentru disciplinarea noastră sufletească și trupească, avem lăsat de către Sfinții Părinți legea postului trupesc și sufletesc. Există cele patru posturi mari de peste an, cât și zilele de Miercuri și de Vineri. În aceste zile nu trebuie să mâncăm lapte, brânză, carne, ouă pentru terapia trupească, ce la rândul ei produce terapia sufletească, adică înfrânarea de la toate poftele păcătoase ce le putem face cu cele cinci simțuri ale noastre.

Postul mai are și un caracter de jertfă pe care noi oamenii o aducem lui Dumnezeu. Adică în momentul în care ne înfrânăm depunem un efort conștient prin care noi oferim lui Dumnezeu, ființa noastră întreagă, trupul și sufletul.

Când nu ne înfrânăm și nu păstrăm aceste reguli minime, cădem în stadiul animalității iraționale.

Acei oameni care nu postesc nici măcar Miercurea și Vinerea, niciodată nu pot simți prezența lui Dumnezeu, nu pot să aibă bucurii duhovnicești în viață, nu pot să aibă ajutorul lui Dumnezeu. Dumnezeu ne ajută în viață când îi cerem ajutorul, dar numai dacă reușim să facem cât de cât un efort, pe măsura puterilor noastre omenești.

Postul în familie aduce cele mai mari realizări: alungă ispitele, dă înțelegere și dragoste între soți, izbăvește de dușmani, dă înțelepciune și luminare de minte celor care studiază, îndepărtează vrăjitoriile și toate duhurile satanei necurate din casă, izbăvește de patimi și

boli, curăță păcatele și ne dă mântuire.

A ține Miercurea și Vinerea post în casă este o regulă minimă creștină. Dacă nu o ținem pe aceasta, niciodată nu putem ajunge la lucruri mari duhovnicești sau la o simțire creștină matură.

PĂCATUL NEEDUCĂRII COPIILOR ÎN SPIRITUL RELIGIOS ȘI ÎN CREDINȚA DE DUMNEZEU

O maximă responsabilitate pentru părinți este aceea de a insufla copiilor lor, încă din fragedă copilărie, credința în Dumnezeu. Cel mai productiv teren pentru sădirea credinței în Dumnezeu este sufletul copilului. Dacă nu este educat copilul de mic să creadă în Dumnezeu, să se roage lui Dumnezeu, să se spovedească, să meargă la biserică, să se împărtășească etc., când crește mare este foarte greu sau devine imposibil.

O mulțime de oameni se plâng de copiii lor când ajung mari, că nu-i ascultă, că fac numai rele. Educația religioasă este fundamentală pentru formarea personalității unui copil.

După cum îngrijești de o plantă să crească mare și să dea rod, tot așa trebuie să îngrijim și de un copil pentru a da rod cât mai bogat mai târziu.

Nu este suficientă îngrijirea trupească (îmbrăcăminte și mâncare), deoarece acestea nu-l formează și nu-l modelează în viață, ci mai importantă este îngrijirea sufletească, deoarece aceasta este veșnică, aceasta îl înnobilează, îi dă bunătate, dragoste, milă și toate virtuțile.

Dacă s-ar face o educație religioasă atât în familie, cât și la școală, omenirea ar avea mult de câștigat: s-ar reduce suferința și păcatele din lume, s-ar crea un echilibru al universului, s-ar prelungi viața acestei lumi.

Lăsați copiii să vină la mine

Ca părinte, când educi un copil nu este suficient să-i spui doar, ci trebuie să faci împreună cu el, să te arăți exemplu personal și viu. Să îngenunchezi împreună cu el în fața icoanei la rugăciune, să-l iei de mână și să mergi la biserică, să te ferești a vorbi orice cuvânt rău, a face orice gest necontrolat, pentru că el te copiază întocmai.

PĂCATUL PORNOGRAFIEI

O mare strategie psihologică a satanei pentru întinarea minții, inimii, trupului și a întregii ființe umane este pornografia. Acest păcat a luat proporții în ultimii ani, cum nu a fost de când este omenirea.

Imaginația are cea mai mare putere de penetrare asupra ființei umane. O imagine, o fotografie când o vezi ți se întipărește în minte și poate să ne-o reamintească diavolul și peste zeci de ani de zile. Când privești mai ales la o fotografie pornografică sau la un film pornografic este cel mai nociv lucru pe care-l poți face. Mai ales acei tineri care se sporcă cu acele imagini, foarte greu și le vor putea alunga din minte sau poate chiar toată viața vor fi obsedați.

Trebuie să fim foarte atenți la ceea ce privim, la ceea ce înmagazinăm în sufletul nostru prin imaginație. Nu trebuie să existe niciodată curiozitate.

Acestea sunt momelile psihologice ale satanei. Diavolul vrea să întineze toate mințile oamenilor de la cei mai tineri, până la cei mai în vârstă.

Pornografia este cea mai distructivă armă a satanei. Se observă la mulți oameni cum poartă la ei sau în mașini asemenea sporcăciuni de fotografii. Cum de nu le este rușine de copii sau cum de nu se tem că pot îndobitoci pe copiii lor, dându-le prilejul să se strice foarte ușor. Ne întrebăm cum poate un om să gândească pozitiv, să aibă mintea la Dumnezeu, când el tot timpul are în față asemenea imagini murdare pornografice. Parcă a luat diavolul mințile cu totul unor asemenea oameni! Nu trebuie să ne mai mire în aceste situații răul care este în lume.

Feriți mințile curate ale copiilor! Nu le spurcați! Ajuțați-vă ajutând pe acești copii!

PĂCATUL AVORTULUI

Pentru ce se căsătoresc oamenii? Pentru a îndeplini trei scopuri: să înmulțească neamul omenesc, să se ajute reciproc, să stârpească patimile desfrânării.

Deci, doi tineri când se căsătoresc, dacă încalcă unul din cele trei scopuri, fac un mare păcat.

Unul din cele trei scopuri care se încalcă foarte des este cel al înmulțirii oamenilor, al procreării. Nu lasă mersul normal al vieții, ci își programează câți copii să facă, după bunul lor plac. Lasă un copil sau doi să se nască și restul îi aruncă la canal. Cea mai oribilă crimă este avortul, când mama își omoară propriul copil. Nici animalele nu fac așa ceva, dimpotrivă nasc câți pui le dă Dumnezeu și îi iubesc foarte mult.

Toate păcatele se pot ierta, spun Sfinții Părinți, dar păcatul acesta al avortului, al crimei asupra unui suflet nevinovat poate fi iertat doar cu prețul unor osteneli, nevointe, al unei pocăințe care pot dura viața întreagă.

Sângele aceluia prunc nevinovat strigă din pământ. Acei prunci avortați plâng înaintea lui Dumnezeu și cer răzbunarea sângelui vărsat de mamă.

Cel mai mare bine pe care-l poți face în viață, ca om căsătorit, este să dai viață mai departe. Oricât ai posti, oricât te-ai ruga, oricât ai da de pomană, oricâtă nevoie ai face în viață, nu este mai mare lucru ca atunci când dai viață unui om. Toți Sfinții din ceruri cu toți îngerii și

once copil este un dar de la Dumnezeu, once copil este o minune! Femeia trebuie să îl primească cum se cuvine: cu dragoste și smerenie.

Întregul cer se bucură când se naște un copil. Singură mama poate să facă o asemenea minune, ea este singurul laborator ce poate da naștere unei ființe umane.

Dacă refuză a da naștere, a da viață, refuză ea însăși a avea viață veșnică. Majoritatea femeilor, foarte comod, justifică faptul că nu nasc copii mai mulți datorită contextului în care trăiesc: că nu au cu ce să-i hrănească și să-i crească. Însă aceasta este o mare cursă pe care le-o întinde satana.

Trebuie să fim conștienți că Dumnezeu niciodată nu va da voie să se nască un copil fără a avea asigurată bucățița lui de pâine. Este un mers firesc și natural al lucrurilor să se întâmple așa.

Atunci când nu avem credință în Dumnezeu se produce nefirescul, nenaturalul.

Atunci când cineva avortează nu are credință în Bunul Dumnezeu, în faptul că El este deasupra și va ocroti acel copil; lipsind credința în Dumnezeu se ajunge la păcatul pruncuciderii, adică al avortului.

PĂCATUL FURTULUI

Cel care fură și introduce la el în casă lucrul furat, introduce blestemul lui Dumnezeu. Niciodată nu trebuie să avem în casă un lucru furat. Trebuie ori să se înapoieze lucrul în chip discret, la cel de la care s-a luat, ori să se dea altei persoane.

Omul care este păgubit blestemă pe cel care l-a furat. Acel blestem va veni cândva asupra celui care a furat.

S-au întâmplat multe cazuri când s-au furat lucruri și s-au ținut în casă ori s-au folosit. După un timp au venit peste hoț boli foarte grele, până la paralizie, ori au venit peste copii lui. Peste unii a adus diavolul certuri sau peste alții au venit diferite patimi. Nu s-au spovedit, nu au aruncat lucrul furat din casa lor și au venit peste ei mari pedepse de la Dumnezeu.

Chiar dacă nu vine imediat, va veni mai târziu când nici nu se așteaptă omul sau dacă nu vine pedeapsa peste cel care a furat, sigur va veni peste copiii lui.

S-au întâmplat cazuri când cineva a furat de la un

om sărac. Acel om a plâns înaintea lui Dumnezeu și nu după mult timp a văzut minune, cum Dumnezeu i-a adus lucrul înapoi și l-a pedepsit pe cel care a furat.

Niciodată să nu ne bucurăm de un lucru care nu-i al nostru, să-l dăm la altcineva dacă ne-a parvenit în vreun fel sau altul.

PĂCATUL CURVIEI

Păcatul curviei este când cineva necăsătorit se împreunează cu altă persoană. Chiar și ginerele cu mireasa, înainte de a se cununa în biserică, nu au voie să se împreuneze. Dacă se împreunează, fac păcatul curviei. Mireasa, când se îmbracă în haina albă, simbolizează curătenia ei sufletească și trupească și deci dacă s-a împreunat, chiar cu viitorul ei soț, și-a întinat acea haină albă și nu mai are voie să o îmbrace. Atât băiatul, cât și fata, dacă s-au împreunat cu alte persoane înainte de căsătoria lor, au făcut păcatul curviei. De asemenea femeile văduve sau bărbații văduvi, dacă greșesc cu alte persoane, fac păcatul curviei.

PĂCATUL PRECURVIEI

Păcatul precurviei este infidelitatea conjugală.

Adică după ce s-a căsătorit cineva și greșește cu altă persoană face păcatul precurviei. Deci păcatul curviei îl face cel necăsătorit, iar păcatul precurviei îl face cel care s-a cununat.

Păcatul precurviei este mult mai greu decât al curviei, deoarece atunci când cineva se căsătorește depune jurământ înaintea lui Dumnezeu că va păstra fidelitatea conjugală până în mormânt, adică nu va înșela soția niciodată sau soția nu-l va înșela pe soț niciodată.

În momentul când unul din soți cade în acest păcat de infidelitate, cade în păcatul precurviei.

Păcatul curviei se pedepsește cu 7 ani oprire de la împărtășanie, iar cel al precurviei cu 15 ani, deci dublu.

Din cauza acestui păcat al precurviei se întâmplă toate relele în familie.

Când soțul, spre exemplu, a căzut în păcat cu altă femeie, s-a spurcat, cu alte cuvinte cu ea, după aceea se împreunează cu femeia lui, o spurcă și pe femeia lui și

implicit spurge toată casa. Această spurgăciune înseamnă introducerea diavolilor în casa sa. Dacă este conștient de acest fapt grav, părăsește păcatul, nu îl mai face, se spovedește, face canonul rânduit de preot și se căiește din toată inima lui. Atunci Dumnezeu îl poate ierta și nu se mai răsfrânge asupra familiei sale.

Însă dacă acea persoană nu încearcă să părăsească păcatul, nu se spovedește sau, mai grav, nici nu ia în seamă gravitatea acestui păcat și continuă să-l facă, urmările catastrofale în familie sunt inevitabile.

O dată ce bărbatul se împreunează cu acea femeie străină se produce o legătură ilegală ce afectează legătura lui legală cu soția sa. Iubirea nu poate fi manifestată la două persoane în același grad. Cu siguranță iubirea de soție se diminuează și trece pe locul secundar; dacă se continuă așa poate să se stingă definitiv dragostea soțului față de soție. De aici încolo apar marile probleme. Apar certurile, apare gelozia, apar invidia, ura, bătaile, iar dacă se continuă mai mult timp se ajunge până la despărțire.

Iată ce poate face precurvia! Femeile foarte ușor cad în această plasă atunci când au serviciu și pleacă de acasă. Locul femeii este acasă.

Un alt mare păcat al precurviei este împreunarea între rude. Este atunci când cineva păcătuiește cu o rudă: verișor, unchi, nași sau, mai grav, incestul, când părinții păcătuiesc cu proprii lor copii.

Iar altul din cele mai grave păcate ale precurviei este perversitatea sexuală. Acest păcat poate fi făcut de către soți în mod anormal și nenatural, în chip animalic și demonic sau, mai grav, când se face între persoane de același sex. Aceste păcate făcute de oameni depășesc chiar și animalele. Aceste păcate aduc foc din cer peste omenire, asemenea celor două cetăți Sodoma și Gomora din Vechiul Testament, care au fost arse cu focul coborât din cer din pricina acestor păcate.

„Lăsați copii să vină la Mine și nu-i opriți, că a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu.

Adevăr vă spun: Cel ce nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copil, nu va intra în ea.

Și luându-i în brațe, Și-a pus mâinile pe ei și i-a binecuvântat”. (Marcu 10, 14-16).

CAPITOLUL III

GHID DE SPOVEDANIE PENTRU

COPII ȘI TINERET

SFAT PENTRU COPII ȘI TINERET

Biserica Ortodoxă ne învață că de la vârsta de 7 ani fiecare dintre noi avem păcate personale. Păcatele sunt mizeria ce se adună pe sufletul nostru. Sufletul nostru trebuie să fie curat, tot așa cum este un geam, o sticlă când privești prin ea. Păcatele se depun pe geamul sufletului nostru, așa cum se depun praful și murdăria pe o sticlă, încât nu mai poți să privești prin ea. Trebuie să iei o cârpă și să o cureți. După ce ai curățat-o poți din nou să te uiți prin ea. Așa este și sufletul nostru; atunci când păcătuim depunem praf și mizerie pe sufletul nostru. Dacă ne spovedim curățăm sufletul. Dacă nu ne spovedim, sufletul devine din ce în ce mai murdar, până când se întunecă și nu mai pătrunde prin el lumina spirituală.

De aceea trebuie să ne spovedim din toată inima, să ne căim de ceea ce am făcut și să încercăm să nu mai facem greșeli pentru a fi mereu curați.

Dacă ne vom spovedi sincer, Dumnezeu ne va lumina ca să învățăm cât mai bine la școală, ne va feri de boli. Va ajuta și părinților noștri pentru rugăciunile noastre.

Spovedania ne va da multă înțelepciune, care este foarte necesară în viață.

Înainte de a merge la Spovedanie să ținem câteva zile de post (2-3) pentru a ne putea și împărtăși.

În aceste zile să luăm următorul ghid de Spovedanie, să citim următoarele păcate și pe cele pe care credem că le-am făcut, să le scriem pe o hârtie, așa încât să nu le uităm când mergem la părintele duhovnic pentru a ne spovedi; și zicem așa:

„Mărturisesc Domnului nostru, Iisus Hristos, Preacuratei Sale Maici, tuturor Sfinților Săi, Sfântului înger, păzitorul vieții mele și Sfinției voastre, părintele meu duhovnic, toate păcatele mele cele mari de la ultima Spovedanie până azi” (și începi să spui păcatele sau să le citești de pe hârtie):

† Nu am învățat rugăciunile pe de rost: Înger, îngerașul meu, Tatăl nostru și altele.

† Nu am spus rugăciunea înainte și după masă.

† Nu am spus rugăciunea când m-am culcat și când m-am sculat.

† Nu m-am rugat înainte de a-mi face temele și înainte

de a merge la școală pentru a-mi lumina Dumnezeu mintea ca să pot învăța bine.

† Nu i-am mulțumit lui Dumnezeu când mi-a luminat mintea de am învățat și am luat note bune.

† Nu m-am rugat lui Dumnezeu pentru părinții mei să-i ferească de rele și să le ajute în viață.

† Nu am ascultat de părinții mei și i-am supărat.

† Am mințit pe învățători și profesori la școală.

† Am mințit părinții și frații.

† Nu am ținut post Miercurea și Vinerea.

† Am mâncat dulciuri Miercurea și Vinerea, fără să mă uit la ele dacă sunt de post sau nu.

† Am copiat la școală.

† M-am mândrit și m-am dat mare înaintea colegilor la școală că am haine frumoase și că am bani.

† Când mi-a cerut un coleg să-i dau un obiect, nu i l-am dat din zgârcenie.

† Când mâncam la școală pachetulul meu, am observat că un coleg nu avea mâncare la el pentru că părinții lui erau săraci și nu aveau ce să-i dea. Eu nu m-am milostivit de el și nu i-am dat nimic, supărându-L pe Dumnezeu prin aceasta, că sunt zgârcit.

† Am bătut niște colegi de-ai mei la școală, deși erau nevinovați.

† Am scuipat pe cineva.

† Am înjurat de lucruri sfinte.

† Am înjurat un coleg de tată și de mamă.

† Am dat diavolului.

† Am furat un obiect de la un coleg de la școală și l-am dus acasă.

† Am furat bani de la părinți și nu le-am spus.

† Am furat niște lucruri de acasă fără să știe părinții mei.

† M-am uitat la reviste și la poze pornografice spurcându-mi vederea.

† M-am uitat, din curiozitate, la filme pornografice și mi-am întinat vederea, mintea și inima.

† Nu sunt milostiv și nu am milă de oameni și de colegii mei.

† Nu mi-am făcut metaniile (10-20) în fiecare zi.

† Nu am mers în fiecare Duminică la biserică. M-am lenevit uneori să mă scol de dimineată pentru a merge la

biserică.

† Când am trecut pe lângă biserică nu m-am închinat tot timpul.

† Am jucat jocuri de noroc cu colegii.

† Am omorât insecte și păsări și nu am avut milă de ele.

† Nu am purtat tot timpul cruciuliță la gât ca să mă ferească Dumnezeu de rele.

† Când m-am culcat nu mi-am făcut cruce cu mâna peste perna mea pe care dorm.

† Am lovit un coleg cu bățul și cu piatra făcându-i o rană mare, pentru care a plâns foarte mult și asta numai din cauza mea.

† Am vorbit părinților nerespectuos, zicându-le „tu” și „mă”, în loc să le zic politicos, ca un copil cuminte, „matală” sau „dumneata” ori „dumneavoastră”.

† Am greșit de multe ori dimineața când m-am sculat: în loc să mă spăl pe față, să-mi zic o rugăciune și după aceea să iau anafura (pâine sfințită) și agheasma (apă sfințită), iar după aceea să mănc, eu mai întâi, din lăcomie, când m-am sculat am alergat la masă fără să mă rog și fără să iau acele lucruri sfințite care îmi ajută în viață și după aceea mi-am adus aminte de greșală.

† Câteodată diavolul mi-a dat o lenevie și o plictiseală fiind în biserică de m-a scos afară în timpul slujbei.

† Cu toate că mama mi-a dat mâncare de post Miercurea și Vinerea, eu totuși am mâncat câteodată intenționat, pe ascuns, mâncare de dulce.

† Nu m-am spovedit și nu m-am împărtășit la 40 de zile.

† Când m-am împărtășit, am greșit de am scuipat pe jos. Nu am știut că în ziua aceea până la 12 noaptea nu ai voie să scuipi, să alergi, să glumești, să spui vorbe urâte, să te cerți, să înjuri.

† Nu am ajutat pe mama și pe tata la treabă în gospodărie din lene, sau de multe ori i-am mințit că am de învățat sau că sunt bolnav doar ca să nu mă pună la treabă.

† Am fost la discotecă fără să-mi dau seama că acolo este casa diavolului care își bate joc și râde de toți tinerii ce merg acolo.

† Nu am spus părinților și i-am mințit când am luat

note rele.

† Am fumat cu colegii mei.

† Am învățat pe încă un prieten să fumeze cu mine.

† Mi-am pierdut timpul uitându-mă la televizor la filme distructive și neinstructive.

† Fiind băiat am sărutat o fată și am îmbrățișat-o, luându-ne după oamenii maturi.

† Am râs de orbi, șchiopi, ologi, ciungi în loc să-mi pară rău de ei; și eu pot ajunge oricând tot ca ei.

† M-am luat după unii colegi și m-am îmbătat și am vomat.

Urmează să spunem rugăciunea de mai jos și să facem făgăduința respectivă:

„Acestea toate și mai mari decât acestea am făcut, pentru care mă căiesc foarte mult și mărturisesc înaintea lui Dumnezeu că voi încerca cu toată ființa să mă îndrept și să nu le mai fac. Iar pe Sfinția Voastră, duhovnicul meu părinte, de asemenea, vă rog să mă iertați, să-mi dați canonul potrivit și să vă rugați Bunului Dumnezeu să-mi ajute să fac toate cele promise mai înainte și să pun început bun mântuirii mele.”

Iată, de fiecare păcat ce spune, iese câte un șarpe din gura lui. Apoi, un șarpe mai mare a scos capul de trei ori, dar nu a ieșit - adică a vrut să mai spună încă un păcat mai mare dar, de rușine, nu l-a spus. Atunci, toți șerpii care ieșiseră s-au întors din nou la el!

(Imagine reprodusă după pictorul

Hermineanu)

CAPITOLUL IV

GHID PENTRU SPOVEDANIA

ADULȚILOR

POVĂȚUIRE

Cu câteva zile înainte de a merge la Sfânta Spovedanie, luăm următorul ghid și citim fiecare păcat în parte. Ne facem un examen al conștiinței pentru a ne aduce aminte toate păcatele pe care le-am făcut de la ultima Spovedanie. În momentul când găsim un păcat pe care l-am făcut, îl notăm pe o hârtie pentru a nu-l uita.

Dacă nu ne-am spovedit niciodată, atunci ținem 4-5 zile de post și în aceste zile ne notăm din prezentul ghid toate păcatele ce le-am făcut, pe care le găsim aici sau pe care ni le aducem aminte din copilărie.

În acele zile să ne rugăm foarte mult lui Dumnezeu, să ne căim din toată inima noastră pentru a lua dezlegare și iertare de păcate de la Dumnezeu prin mâinile duhovnicului.

Ajunghând la Spovedanie îngenunchem înaintea preotului duhovnic cu smerenie și zicem:

„Binecuvântează-mă, părinte duhovnic, ca să-mi pot mărturisi toate păcatele mele”.

„Eu, păcătosul, (N) mă mărturisesc lui Dumnezeu și Sfinției Voastre, duhovnicescul meu Părinte, că de la ultima mea spovedanie până în prezent mă aflu vinovat cu următoarele păcate”:

(aici ne spunem toate păcatele scrise pe hârtie și cele învățate pe de rost, pe care le-am făcut de la ultima Spovedanie până în prezent).

PĂCATE ÎMPOTRIVA DUHULUI SFÂNT

† Am avut uneori, în viața mea, momente de necredință în Dumnezeu.

† Am socotit Biblia și alte cărți sfinte religioase mincinoase.

† Am interpretat din Biblie versete după mintea mea, fără să cercetez învățăturile Sfinților Părinți.

† Am batjocorit călcând în picioare și aruncând cărțile Sfinte.

† Mi-am otrăvit sufletul citind cărți eretice.

† Am împrăștiat cărți eretice la diferiți oameni neștiutori, făcându-i să păcătuiască citindu-le.

† Mi-am întunecat mintea și m-am smintit citind cărți de ocultism, magie, yoga, zen etc.

† Am practicat yoga, socotindu-L pe Mântuitorul Hristos în rândul zeităților păgâne.

† Am îndemnat și pe alții să practice yoga.

† Am practicat Rugăciunea lui Iisus ca pe o mantră yogină fără a avea duhul smereniei, al umilinței și al pocăinței adevărate.

† Am înjurat și am batjocorit lucrurile sfinte: Biserica, crucea, icoanele, Sfintele Taine, pe Maica Domnului și Sfinții din ceruri.

† Nu le-am cinstit cum se cuvine luându-mă după sectarii diavolului din zilele noastre.

† Am gândit să păcătuiesc cât voi putea de mult, că mă voi pocăi la bătrânețe, neștiind dacă voi mai prinde bătrânețile.

† Am fost invidios când am văzut faptele bune ale aproapelui meu.

† L-am urât când am observat că este mai deștept decât mine.

† Mi-a plăcut tot timpul să fiu lăudat de oameni, căzând în păcatul trufiei.

† Am avut momente de întunecare când nu mai doream să ascult cuvinte despre credință și despre Dumnezeu.

† Am crezut în reîncarnare și am zis că nu există suflet, rai, iad, îngeri, viață viitoare etc.

† Am râs de preoți că sunt incuți.

† Am pus mâna înainte sau am făcut alte gesturi necuviincioase și am zis că nu-mi merge bine când mi-a apărut un preot în cale, luându-mă după această învățătură jidovească.

† Am învățat și pe alții să facă la fel, aflându-mă ca un hulitor anticreștin asemenea evreilor.

† Am luptat împotriva preoților și Bisericii Ortodoxe.

† Am părăsit credința ortodoxă și m-am dus la sectari, jidani, musulmani.

† Am discreditat și am stricat imaginea unor preoți credincioși.

† Am judecat pe preoți că una spun și alta fac punându-mă eu pe scaunul de judecată în locul lui Dumnezeu, fără să-mi dau seama ce este preoția în esență și că preoții au și ei aceleași legi ale firii, însă posedă mari daruri supraomenești, depășind chiar și pe îngeri în această putere simțitoare.

† M-am smintit de un preot văzându-l păcătuiind și n-am avut acea tărie morală de a trece peste această ispită, căzând și eu direct în păcatul judecății.

† Am zis câteodată că atâtea rele se întâmplă în lume și Dumnezeu nu ia măsuri.

† Am înjurat pe Dumnezeu.

† Am dat diavolului pe copiii mei, casa mea și animalele mele.

† Am supărat pe tata și pe mama când eram tânăr, de m-au blestemat și au murit așa, neluând dezlegare cu ei de la preot.

† Nu le-am făcut parastasele și pomenile părinților

mei care au murit în credință ortodoxă.

† Am avut câteodată îndoială în slujba parastaselor zicând că mortul nu mai mănâncă nimic, fără să-mi dau seama că morții se împărtășesc din dragostea pe care eu o am față de ei, prin jertfa care le-o aduc.

† Nu am ajutat pe aproapele meu când a avut necaz.

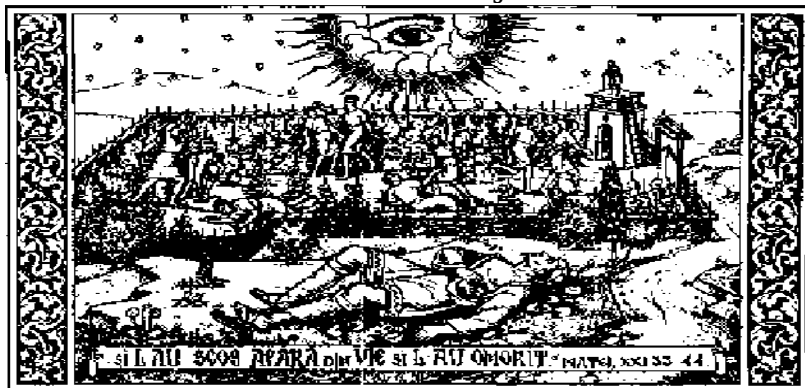
† Am fost la vrăjitori să-mi căsătoresc copiii, crezând că practic magia albă pentru binele casei.

† Am fost la vrăjitori să fac rău la o persoană, să o despart de familie.

† Am făcut vrăji la o persoană să nu se căsătorească.

† Am adus apă de la mort și apă de la vrăjitor în casă să-mi meargă bine.

† Am fost la vrăjitor să-mi desfac farmecele care sunt asupra mea zicând că: „cui pe cui se scoate”, fără să chem puterea cea mare a lui Dumnezeu la mijloc.

PĂCATE STRIGĂTORE LA CER

† Am ucis un om în viața mea cu voie (fără voie).

† Am ucis prin avort copiii pe care Dumnezeu a vrut să mi-i dea.

† Am îndemnat atâtea femei (numărul lor) să facă avort, adăugându-mi încă atâtea crime la numărul păcatelor mele.

† Am avut ocazia să dau sfat unei femeie să nu facă avort, ci să nască copilul și nu am făcut-o. Prin acest sfat putea să nască copilul și poate că Dumnezeu îmi ierta și mie un păcat.

† Fiind căsătorit(ă) ne-am ferit de a face copii căzând în păcatul onaniei.

† Am făcut malahie (masturbație) înainte de căsătorie și în timpul căsătoriei. Fac și în prezent. Ultima dată...

† Am făcut sodomie și gomorie (perversități sexuale) cu soția mea, cu alte femei, cu rude.

† Am făcut bărbat cu bărbat și femeie cu femeie.

† Am făcut cu animalele, când eram mic (mai mare).
Am învățat și pe altul să facă aceleași păcate.

† Am asuprit pe săraci și văduve.

† Nu am plătit pe cel care mi-a muncit.

† Am lovit pe părinții mei (frații mei).

† Am vorbit de rău pe părinții mei, frații mei, prietenii mei etc.

PĂCATE ÎMPOTRIVA CELOR ZECE PORUNCI

† Am avut îndoieli în privința credinței în Sfânta Treime.

† N-am crezut că Taina Botezului iartă păcatul strămoșesc.

† Am avut îndoieli în puterea Sfintelor Taine.

† Nu am iubit pe Dumnezeu mai presus de orice. M-am iubit pe mine mai mult.

† Cu toate că port nume de creștin, după Hristos, nu l-am cinstit și nu m-am purtat creștinește pentru a concretiza în viața mea acest mare dar de a fi creștin.

† Am părăsit credința ortodoxă într-un anumit timp al vieții mele și m-am dus la sectari (baptiști, penticostali, martorii lui Iehova, adventiști etc.).

† Am stat o perioadă la acești sectari și m-am adăpat din otrava lor spirituală.

† Nu mi-am curățat mintea și inima cu totul de impuritățile învățăturilor lor, cauzându-mi astfel la mântuirea sufletului și la mersul firesc, ascendent spre Dumnezeu.

† M-am unit o perioadă de timp din viața mea cu acești sectari și eretici.

† Am citit cărțile lor, am cântat cântecele lor etc.

† Am primit în casa mea asemenea eretici și sectari, am primit daruri de la ei.

† Interpretând Biblia greșit, după cum m-au învățat ei, am căzut în îndoială referitor la unele adevăruri de

credință din Biserica Ortodoxă.

† M-am căsătorit cu un (o) sectar(ă), cu un (o) catolic(ă).

† Neștiind, eu fiind ortodox și femeia catolică, ne-am cununat la preotul ortodox, fără să facă înainte trecerea soției la Ortodoxie.

† Am cununat pe cineva cu soția (soțul) nefiind noi înșine cununați, făcând astfel un mare păcat.

† Am făcut nunta sau botezul în post, spurcând astfel aceste mari Taine, pentru care poate vor suferi copiii noștri, din care cauză mă căiesc foarte mult și vă cer canon.

† Am participat la nuntă sau botez în post, neștiind că este păcat; puteam foarte ușor să mă eschivez și să nu mă duc trimițând banii sau darurile prin altcineva.

† Nu am dat sfat, cu toate că puteam să o fac, unor tineri să nu se căsătorească în post.

† Nu am învățat, de asemenea, niște tineri, deși puteam s-o fac foarte ușor, să nu se împreuneze înainte de cununia în biserică, lăsându-i să calce în păcatul curviei.

† Ca femeie m-am împreunat cu bărbatul meu înainte de cununia religioasă la biserică. Nu am știut că dacă o femeie face asemenea păcat al curviei înainte de cununie nu mai are voie să îmbrace haina albă de mireasă, ce simbolizează curătenia trupească și sufletească.

† Ca femeie am greșit cu alți bărbați înainte de căsătorie, nefiind virgină și curată în momentul cununii mele cu soțul (ca bărbat de asemenea).

† Nu m-am spovedit înainte de cununia cu soția mea, călcând astfel cu stângul în căsnicie, neștiind că Spovedania este fundamentală pentru doi tineri ce se căsătoresc și că astfel făcând pășim cu dreptul în căsnicie.

† Cu toate că am știut aceste lucruri, am făcut păcate în viață continuu, deoarece nu i-am învățat, la rândul meu, pe tinerii care nu le cunosc.

† Am defăimat și am râs de orbi, șchiopi, ologi, ciungi etc.

† Am grăit glume cu colegi și prieteni folosind cuvinte sfinte.

† Am privit la diferite priveliști păcătoase, jocuri, râsuri.

† De rușine nu m-am închinat tot timpul când am

trecut pe lângă biserici.

† Neștiind, am făcut semnul Sfintei Cruci pe covoare, pardosele, așternuturi, trotuare, etc., profanând astfel acest dumnezeiesc semn.

† Mi-a fugit mintea în altă parte în timpul rugăciunii și nu m-am luptat să o aduc înapoi.

† M-am complăcut chiar, și am primit diferite gânduri și imagini spurcate în mintea și inima mea.

† Din neștiință, am zis uneori că toate religiile sunt bune și de la Dumnezeu lăsate, neștiind că, în esența lor, foarte multe sunt împotriva lui Dumnezeu, Singurul Mântuitor, așa cum ne învață Biserica Ortodoxă.

† Am ajutat cu bani sau cu mâinile mele, pentru bani, să se construiască case de adunări ale sectarilor. Nu am știut că este păcat și-am băgat asemenea bani spurcați în casa mea.

† Am iubit pe oameni și cele ale oamenilor mai mult decât pe Dumnezeu.

† Am călcat poruncile lui Dumnezeu slujind poftelor păcătoase, căzând în ispitele trupului, lumii și diavolului.

† Ca femeie m-am rujat, pudrat, pensat, machiat, desfigurându-mi astfel chipul firesc pe care mi l-a lăsat Dumnezeu.

† Nu mi-am dat seama că prin acest păcat îl supăr pe Dumnezeu, deoarece neplăcându-mi de frumusețea pe care mi-a dat-o Dumnezeu, îmi adaug eu, prin fardurile mele, o altă frumusețe artificială căzând în păcatul mândriei, care la rândul lui, generează alte păcate: al curviei, mâniei, invidiei, egoismului, urii etc.

† Ca femeie am smintit mulți bărbați în viața mea datorită nesimțirii mele sufletești, deoarece puteam foarte ușor să evit orice privire, orice gest, orice cuvânt, orice atingere de la bărbați, însă nu am făcut-o. De aceea mă simt vinovată înaintea lui Dumnezeu.

† Ca femeie am purtat îmbrăcăminte indecentă (fustă și rochie scurtă, crăpată sau transparentă). Nu mi-am dat seama că prin acest port am ispitit mulți bărbați și i-am făcut să păcătuiască în mintea și în inima lor cu mine când m-au văzut așa dezvelită.

† M-am purtat indecent și în familie față de copiii mei, având o îmbrăcăminte foarte sumară și poate că i-am smintit.

† Când eram fetiță (15-16 ani) de asemenea m-am purtat indecent în familie față de tata și frații mei.

† Am fost la vrăjitor să fac cuiva vrăji, să-l smintesc și să-i fac rău.

† Am fost la vrăjitor în disperare pentru a scăpa din încurcătură, fără să-mi dau seama că tot ajutorul primit de la el este de la diavol, că tot binele ce l-am avut este numai aparență înșelătoare.

† Am despărțit pe cineva de soție (soț) prin vrăji pentru a mă apropia eu de el (ea), în acest chip murdar, diavolesc și astfel am dezmembrat o familie păcătuind groaznic înaintea lui Dumnezeu.

† Nu am ascultat de părinții mei când eram mic, provocându-le astfel tulburare și mânie; din această pricină m-au blestemat.

† Am fost la nuntă, am jucat și am dansat.

† Am fost la nuntă și la discotecă în posturi.

† M-am jurat cu mâna pe cruce și icoană drept, iar alte ori strâmb.

† Am dat diavolului prin înjurături.

† Au suferit animalele foame și sete din cauza mea.

† Am omorât diferite animale și le-am aruncat pe apă sau uscat.

† Am asuprit pe cineva cu scopul de îmbogățire și i-am luat din terenul lui pe nedrept.

† Am batjocorit pe cineva.

† Am luat din terenul bisericii.

† Nu am cedat din terenul meu pentru biserică.

† Am vândut cu camătă mare, luând ceva cu un preț mic și dând cu un preț mai mare (foarte mare).

† Am furat lucruri sau bani de când eram copil de la părinții mei, de la colegi, de la diferiți oameni.

† Am furat lucruri sau bani de la colegii de serviciu, de la prieteni, de la serviri.

† Am păgubit pe cineva foarte tare luându-i un obiect de mare valoare.

† Am învățat pe cineva să fure de mic (sau mai mare).

† Am fost complice la furt cu cineva.

† Am putut să învăț pe cineva să nu fure și nu am făcut-o.

† Fiind copil am copiat la școală păcălindu-l pe profesor, luând niște note mari pe nedrept, făcând furt intelectual.

† Am mințit mult în viață și încă nu m-am lăsat de acest păcat.

† M-am mândrit că sunt cineva.

† Nu am smerenie.

† Am spus vorbe urâte.

† Am învățat pe mulți în viața mea să vorbească urât.

† Am smintit multă lume cu vorbe mele urâte.

† M-am bătut cu rudele mele (tată, mamă, frate, soră).

† Am lovit pe tata sau mama fără să-mi dau seama că este un păcat foarte mare și, așa cum spun Sfinții, risc să nu-mi putrezească (atunci când voi muri) mâna cu care am lovit pe părinții mei.

† Nu m-am spovedit, nu am luat dezlegare și nu am luat canon pentru acest mare păcat.

† Am lucrat Duminica și în Sărbători cu Cruce Roșie în calendar, profanând aceste mari zile și căzând sub blestemul lui Dumnezeu, după porunca biblică: **„Blestemat este cel ce ia ziua Domnului în deșert”** (adică nu o respectă).

† Am învățat și pe alții să lucreze în zilele de sărbătoare.

† Nu am dat sfaturi suficiente (oamenilor pentru a nu

lucra în zilele de sărbătoare, cu toate că puteam și aveam posibilitate să o fac.

† Pe copii mei nu i-am învățat același lucru.

† Am răs și am batjocorit pe cei ce țineau zilele de sărbătoare.

† Am vândut vin sau țuică împreună cu apă pentru a lua bani mai mulți.

† Miercurea și Vinerea nu am ținut post tot timpul vieții mele.

† Nu am învățat copiii mei să țină post Miercurea și Vinerea.

† Am răs de cei ce țineau post Miercurea și Vinerea.

† Nu am ținut posturile mari de peste an: Postul Paștelui, Postul Crăciunului, Postul Maicii Domnului (1-15 august) și Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel.

† Fiind căsătorit(ă), cu știință sau neștiință, m-am împreunat cu soțul (soția) profanând aceste zile de post și sărbătoare.

† Am vorbit preoții și călugării de rău, am spus glume și bancuri pe seama lor.

† Am învățat și smintit pe alții la aceste păcate.

† Am ascultat pe la uși sau pe la ferestre ce se vorbea.

† Am promis ceva cuiva și nu mi-am împlinit promisiunea.

† Am trimis sau am primit scrisori de dragoste (după căsătorie).

† În ziua când m-am împărtășit am vomat.

† Ca femeie am intrat în biserică atunci când am avut ciclul lunar.

† M-am împreunat cu soțul (soția) în ziua când m-am împărtășit. Nu am ținut această curățenie trupească timp de 7 zile înainte și 3 după Sfânta împărtășanie.

† Am fumat și fumez încă.

† Am învățat și pe alții să fumeze.

† Am avut câteva momente de deznădejde în viața mea și am vrut să mă sinucid.

† Mi-a fost lene să mă închin și să-mi fac rugăciunea seara, dimineața, la masă, în călătorie etc.

† Mi-a fugit mintea în altă parte de la rugăciune.

† Am făcut multe lucruri fără să mă rog înainte de a le începe, neglijând astfel binecuvântarea divină.

† Nu m-am rugat în toate momentele vieții, atât la

bucurii, cât și la necazuri și strâmtorări.

† Ca părinte, nu i-am învățat copiii mei să se roage tot timpul. Nu le-am fost un exemplu viu, adică să îngenunchez și să mă rog împreună cu ei. De aceea sunt foarte decăzuți duhovnicește.

Soborul tuturor Sfinților creștini

† Am fost la adunări de sectari cu voia și fără voia mea.

† Nu am învățat suficient pe fratele, pe prietenul, pe vecinul meu să nu se ducă la sectari, de aceea mă simt vinovat.

† Am gândit uneori că și sectarii învață bine, învață tot despre Dumnezeu și deci, nu este păcat așa de mare să mergi la ei. Am gândit așa fără să-mi dau seama că ei, în realitate, sunt hulitori ai Duhului Sfânt. Dacă nu crezi în cruce, în icoane, în Sfânta Treime, în Sfintele Taine, în biserică, adică în comoara creștinismului de 2000 de ani, anulezi și suspenzi toată perioada aceasta de viață a creștinismului.

† Am râs, vorbit, dormit mult.

† Am ascultat, am cântat și am învățat și pe alții cântece lumești.

† Ca femeie am purtat cercei, inele, mărgele, diferite zorzoane pentru așa-zisa înfrumusețare, neglijând că Dumnezeu ne-a dat fiecăruia frumusețea naturală pe care

trebuie să o păstrăm.

† Am cheltuit mulți bani pentru bijuterii. Cu acești bani puteam să fac mult bine oamenilor dându-mi de pomană din această viață și strângându-mi comoara în ceruri, care este veșnică.

† Am jucat cărți de noroc și la diferite jocuri electronice de noroc.

† Am învățat și pe alții să joace asemenea jocuri de noroc diavolești și să-și cheltuie banii munciți cu sudoare.

† Am citit cărți, ziare, reviste pornografice și de sexualitate, smintindu-mă, întunecându-mi mintea și producându-mi singur aprinderea și pornirea spre desfrânare.

† Am dat și la alții asemenea spurcăciuni, producându-le și lor pornirea spre păcat.

† M-am uitat la televizor la filme pornografice și de sexualitate spurcându-mi mintea, inima și trupul cu acele imagini pe care mi le-a întipărit diavolul în mintea mea, cu voia mea.

† Ca părinte nu am dat educație copiilor de a se feri de pornografia pentru a-și păstra cugetul, mintea și inima curate.

† Am vândut sau am dat gratuit (în loc să le ard) reviste, poze sau casete pornografice, producând astfel mult rău oamenilor.

† Am ajutat să se tipărească reviste și poze pornografice înmulțind astfel răul și lucrarea diavolească.

† Am avut ocazia de a opri această proliferare pornografică, ucigătoare de suflete și nocivă, însă nu am făcut-o.

† Având funcție publică mare m-am făcut vinovat de acest păcat mai sus amintit, putând foarte ușor a-l evita, însă nu am făcut-o.

† Am luat anafura (pâine sfințită) și agheasma (apă sfințită) pe mâncate, din greșeală.

† În necazurile mele grele din viață am ocărât, blestemat sau înjurat pe Dumnezeu, ca unul fără de minte ce eram.

† Am scuipat pe cineva la mânie, l-am lovit, l-am îmbrâncit.

† Am primit un canon de la un preot când m-am spovedit, însă nu l-am respectat.

† Am fugit de a un preot la altul pentru comoditate și pentru a nu-mi da canoane.

† Fără să știu sau cu știință am mâncat sau băut lucruri necurate (în care căzuseră un șoarece, o pisică).

† Ca profesor sau învățător, în perioada comunistă, am învățat copiii să nu creadă în Dumnezeu și am luptat cu înverșunare împotriva credinței și împotriva lui Dumnezeu. Astfel am întunecat generații de copii și nu m-am căit încă de acest mare păcat și n-am făcut canon pentru iertare.

† Ca medic nu mi-am pus toată silința pentru pacienți și unii chiar au murit din cauza neglijenței mele, făcându-mă astfel vinovat de moartea lor.

† Am ucis copii prin avort fără milă.

† Ca femeie am folosit prezervative, pastile anticoncepționale sau sterilet pentru a nu rămâne gravidă.

† Am învățat și alte femei să facă la fel.

† Nu am vrut să fac copii mulți, ci mi-am programat numai unul sau doi, restul i-am aruncat fără milă la canal prin avort. Nu mi-am dat seama că sufletele acelor copii sunt vii și plâng înaintea lui Dumnezeu cerând răzbunarea sângelui vărsat de mamă. Acei copii avortați vor fi primii mei acuzatori când voi muri, iar acei copii născuți vor fi primii și adevărații mei apărători și avocați înaintea lui Dumnezeu.

† Am învățat și alte femei să facă avort, făcându-mă

astfel pătașă la păcatele lor.

† Am avut ocazia să învăț o femeie să nu facă avort și să nască copilul, făcându-mă și eu pătașă la nașterea acelei ființe umane, însă nu am făcut-o.

† Am făcut injecție și am dat diferite rețete la femei pentru a nu face copii.

† Ca bărbat am interzis femeii mele de a mai naște copii, făcându-mă și eu pătaș direct la această crimă premeditată și pentru care voi fi acuzat la Judecată de acel suflet nevinovat.

† Ca femeie am intrat în biserică cu capul descoperit, atrăgând astfel atenția bărbaților asupra mea și smintindu-i.

† Ca femeie am intrat în ținută indecentă în biserică smintind bărbații care m-au privit și făcându-i să păcătuiască în inima lor cu mine, chiar în Casa Domnului căzând astfel în acest groaznic păcat.

† Ca femeie, când eram mai tânără, am greșit cu bărbatul în perioada lunară și nu am respectat de asemenea 40 de zile după ce am născut.

† Am căzut în păcatul curviei înainte de căsătorie cu alte persoane.

† Am căzut în păcatul precurviei cu alte persoane după ce m-am căsătorit stricând astfel fidelitatea conjugală și întinându-mi patul căsniciei.

† Am căzut în păcatul precurviei păcătuind cu rudele mele (nașă, cumnată, verișoară, mătușă etc.), spurcându-mi astfel neamul meu.

† Am visat că am făcut păcate cu cineva și când m-am trezit eram exact ca și cum aș fi făcut păcatul.

† Când m-am mai spovedit, mi-a fost rușine să spun un păcat și m-a dezlegat preotul fără să spun acel păcat.

† M-am împărtășit fără să spun toate păcatele mele, crezând că preotul trebuie să întrebe de păcate, nu eu să mi le spun singur.

† Am trecut cu vederea greșelile copiilor mei și nu i-am bătut la timpul potrivit.

† Am plecat din biserică înainte de a se termina slujba.

† Am lovit părinții mei și alte rude.

† Mi-a murit un copil nebotezat.

† Nu am știut că atunci când copilul este mic, imediat după naștere, dacă are ceva malformații sau diferite

deficiențe ori boli și nu este sigur că mai trăiește, poate să-l boteze oricine, chiar și o femeie. Îl introduce într-un vas cu apă de trei ori și zice: „Se botează robul lui Dumnezeu (N) în numele Tatălui, Amin, al Fiului, Amin, și al Sfântului Duh, Amin”. Dacă moare, este botezat în numele Sfintei Treimi. Dacă mai trăiește, preotul continuă acest botez.

† Astfel mi-a murit un copil la spital imediat după naștere.

† Am pârât pe cineva și din pâră i s-a întâmplat ceva rău.

† Am luat bani cu împrumut și nu i-am dat încă înapoi.

† Am râs de orbi, șchiopi, mușcați, ciungi, ologi etc.

† Am adus daruri la biserică având ură pe cineva.

† Nu am ascultat sfaturile duhovnicului și am făcut tot ce am vrut eu.

† M-am crezut mai înțelept decât duhovnicul meu și cu toate că i-am promis că-l ascult, din cauza mândriei mele nu, l-am ascultat.

† Când am mers la Spovedanie în loc să-mi spun păcatele mele am început să spovedesc pe alții și să-i acuz pe alții. Nu mi-am dat seama și datorită mândriei mele, în loc să ies eliberat de la Spovedanie mi-am mai adăugat și alte păcate, cele de judecată asupra aproapelui meu.

† Nu am știut și nu știu încă să mă spovedesc cum trebuie. În loc să fiu la obiect cu explicarea păcatului, fac multe introduceri, parafrazări și divagații înaintea duhovnicului în Scaunul de Spovedanie și astfel îl plictisesc pe duhovnic.

† După ce m-am împărtășit nu am știut că nu este voie să scuip până după ora 12 noaptea în ziua respectivă și am scuipat imediat după amiază.

† După ce m-am împărtășit, datorită bolii pe care o am sau din cauza ispitei diavolești, am vomitat în WC fără să-mi dau seama că este un păcat foarte grav și strigător la cer. Nu am știut că atunci când se întâmplă un asemenea caz este indicat a vomita într-un prosop sau într-un vas curat și după aceea, acel prosop sau vas se îngroapă într-o grădină foarte adânc, la un loc curat, să nu se profaneze Sfânta împărtășanie.

† Mi-am zis (iresponsabil): să orbesc, să mor, să înnebunesc, să mă trăsnească Dumnezeu, să mă apuce boala lui Calache etc. Tot așa, am zis copiilor mei și

prietenilor, fără să-mi dau seama că aceste cuvinte îmi pot cauza mie și celor cărora le zic.

† Am lucrat la casa mea Duminică și am ajutat pe prieteni, de asemenea, să lucreze Duminică, fără să-mi dau seama că am băgat singur blestemul lui Dumnezeu în acea casă și că nu va fi bine toată viața cu acea casă, aducând numai necazuri, boli, certuri în familie, fără să ne dăm seama de unde și din ce cauză vin.

† Am lucrat la câmp, de asemenea Duminică și în Sărbătorile cu Cruce Roșie, după care mi s-au întâmplat, puțin mai târziu, necazuri cu animalele (unele au murit, altele s-au îmbolnăvit), fără să știu pe moment din ce cauză.

† Nu mi-am educat copiii să respecte Duminică și sărbătorile, producându-le mult rău în viața lor, prin această imprudență a mea.

† Nu am mers în fiecare Duminică la biserică, justificându-mă uneori că pot sta acasă să ascult slujba la radio sau televizor. Sau uneori socotind că pot să mă rog și singur, fără să conștientizez marea Taină a Sfintei Liturghii, la care participă însuși Mântuitorul Iisus Hristos în chip invizibil cu Sfinții îngeri.

† Ca bărbat, am intrat în biserică când am avut scurgere noaptea și fără să fac 50 de metanii mari.

† M-am pus la masă și m-am sculat de la masă fără să fac rugăciune.

† Ca părinte, am învățat copiii să fure de la oameni și chiar am furat împreună cu ei.

† Am învățat copiii, și i-am încurajat să facă desfrânare cu alte persoane, fără să realizez acest enorm păcat.

† Am dorit părinților și chiar prietenilor mei boală, necazuri, tulburări și moarte.

† Am crezut în visuri și am colecționat o mulțime de cărți oculte cu privire la vise fără să-mi dau seama ce otravă și pericol mi s-a băgat în casă prin acele lucruri diavolești.

† Ca bărbat căsătorit nu mi-am iubit soția cum trebuie, lăsând-o de foarte multe ori să ducă singură greutățile casei.

Urmează să spunem rugăciunea de mai jos și să

facem făgăduința respectivă:

„Acestea toate și mai mari decât acestea am făcut, pentru care mă căiesc foarte mult și mărturisesc înaintea lui Dumnezeu că voi încerca cu toată ființa să mă îndrept și să nu le mai fac. Iar pe Sfinția Voastră, duhovnicul meu părinte, de asemenea, vă rog să mă iertați, să-mi dați canonul potrivit și să vă rugați Bunului Dumnezeu să-mi ajute să fac toate cele promise mai înainte și să pun început bun mântuirii mele”.

CELE ȘAPTE PĂCATE DE MOARTE

1. Mândria (trufia)
2. Iubirea de argint și zgârcenia
3. Desfrânarea
4. Zavistia (ura, invidia, viclenia, perfidia)
5. Lăcomia (neînfrânarea)
6. Mânia (supărarea, ținerea de minte a răului)
7. Lenea (trândăvia)

PĂCATE ÎMPOTRIVA MILOSTENIEI SUFLETEȘTI

† N-am îndemnat pe păcătos să părăsească păcatul și să petreacă o viață mai bună: creștinească, duhovnicească, bineplăcută lui Dumnezeu.

† N-am învățat pe cel neînvățat și nepriceput, cu toate că știam și îmi era foarte ușor.

† N-am sfătuit bine pe cel ce are trebuință de sfat.

† Nu m-am rugat lui Dumnezeu pentru aproapele meu. Nu l-am compătimit.

† N-am mângâiat pe cel întristat. N-am suferit ocările cu răbdare.

† N-am iertat greșelile celor care mi-au greșit.

PĂCATE ÎMPOTRIVA MILOSTENIEI TRUPEȘTI

- † N-am dat de mâncare celui flămând.
- † N-am adăpat pe cel însetat.
- † N-am îmbrăcat pe cel gol.
- † N-am mers să cercetez pe cei din închisoare.
- † N-am cercetat pe cei bolnavi.
- † N-am primit pe cel străin în casa mea.
- † N-am îngropat pe cei morți.

CELE ZECE PORUNCI DUMNEZEIEȘTI

1. Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău; să nu ai alți dumnezei afară de mine.

2. Să nu-ți faci chip cioplit, nici altă asemănare, nici să te închini lor.

3. Să nu iei numele Domnului Dumnezeuului tău în deșert.

4. Adu-ți aminte de ziua Domnului și cinstește-o.

5. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca bine să-ți fie ție și să trăiești pe pământ mulți ani.

6. Să nu ucizi.

7. Să nu fi desfrânat.

8. Să nu furi.

9. Să nu ridici mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău.

10. Să nu poftesci nimic din ce este al aproapelui tău.

CELE NOUĂ PORUNCI BISERICEȘTI

1. Să ascultăm cu evlavie Sfânta Liturghie în fiecare Duminică și sărbătoare.

2. Să ținem toate posturile de peste an.

3. Să cinstim fețele bisericеști.

4. Să ne spovedim și să ne cuminecăm în fiecare din cele patru posturi mari de peste an ori, dacă în fiecare post nu putem, cel puțin o dată pe an, în Postul Paștilor.

5. Să ne rugăm pentru cei ce stau în fruntea țării.

6. Să ținem posturile pe care le-ar orânduie episcopul sau mitropolitul locului în vreme de primejdii, de moline sau alte necazuri.

7. Să nu citim cărți eretice sau de-ale sectarilor.

8. Să nu înstrăinăm, nici să folosim spre scopuri străine, lucrurile bisericești sau averea Bisericii.

9. Să nu facem nunți și oștețe sau alte petreceri în timpul posturilor.

PĂCATELE CELE MAI GRELE, CELE ÎMPOTRIVA DUHULUI SFÂNT

1. Necredința sau nepăsarea față de Dumnezeu, Cel în Treime mărit.

2. Ura împotriva lui Dumnezeu.

3. Deznădejdea în marea milostivire a lui Dumnezeu și în purtarea de grijă față de noi sau prea marea încredere în autobunătatea lui Dumnezeu, încredere care te face să săvârșești fără conținere păcate, socotind că Dumnezeu te va ierta chiar dacă nu te îndrepti.

PĂCATE STRIGĂTOARE LA CER

1. Uciderea (și uciderea de prunci, adică avortul)

2. Păcatele asemenea celor făcute de cei din Sodoma și Gomora (perversități sexuale).

3. Oprirea plății lucrătorului

4. Asuprirea văduvelor și orfanilor

5. Batjocorirea și asuprirea părinților, cei care ne-au născut și crescut

PĂCATELE DE CĂPETENIE

1. Mândria
2. Desfrânarea
3. Iubirea de argint (de avuții)
4. Lăcomia
5. Invidia
6. Mânia
7. Lenea

FAPTELE MILOSTENIEI TRUPEȘTI

1. A sătura pe cel flămând
2. A da de băut celui însetat
3. A îmbrăca pe cel gol
4. A primi în casă pe cel străin
5. A cerceta pe cel bolnav
6. A cerceta pe cel din temniță
7. A îngropa pe cel mort

FAPTELE MILOSTENIEI SUFLETEȘTI

1. A îndrepta pe cel ce greșește
2. A învăța pe cel neștiutor
3. A da sfat bun celui ce stă la îndoială
4. A ne ruga pentru aproapele
5. A mângâia pe cei întristați
6. A suferi cu răbdare asuprirea și a întări și pe alții la răbdare când sunt asupriți
7. A ierta pe cei ce ne-au greșit

Imaginea aceasta ne arată cum omul și-a mărturisit fără rușine păcatele părintelui-duhovnic și îngerul îl încurajează. La fel să procedăm și noi: să ne mărturisim toate păcatele, fără rușine, pentru a scăpa de povara lor și de asuprirea celui viclean.

(Imagine reprodusă după pictorul Hermineanu)

CAPITOLUL V

RÂNDUIALA

SFINTEI

SPOVEDANII

*(rugăciuni care se rostesc
înainte și după Sfânta Spovedanie)*

CE TREBUIE SĂ FACEM ÎNAINTE DE A MERGE LA SPOVEDANIE?

În momentul când ne-am decis să mergem la Sfânta Spovedanie, ținem post vreme de 4-5 zile. În aceste zile ne facem un examen al conștiinței, folosindu-ne de ghidul cu păcate din această carte. Notăm pe o hârtie păcatele pe care le-am săvârșit.

Seara, înaintea zilei de spovedanie, să facem cât mai multe metanii la Mântuitorul Iisus Hristos, la Maica Domnului, la sfinții ocrotitori ai noștri și la îngerul păzitor al vieții noastre.

Rugăciunile înainte de Sfânta Spovedanie le citim seara, dimineața când ne sculăm, înainte de a merge la biserică pentru spovedanie sau le putem citi chiar în biserică.

Ajungând la biserică, cumpărăm câteva lumânări, le aprindem, după aceea mergem și ne închinăm, mai întâi la Icoanele cele Împărătești, apoi la celelalte icoane, cu multă atenție, pentru a nu-i tulbura pe cei din biserică. Să umblăm cu multă smerenie și evlavie prin biserică, de parcă nu ne-ar observa nimeni. Să nu mergem pe alea dinaintea Sfântului Altar. După ce ne-am închinat liniștit și cât mai discret, luăm această carte (sau oricare alta) și citim în genunchi, într-un colț al bisericii, Rugăciunile dinaintea de Sfânta Spovedanie. Dacă cumva a început slujba în biserică, trebuie să avem multă grijă să nu atragem atenția nimănui. Dacă biserica este aglomerată, nu trebuie să ne mai înghesuim pentru a ajunge în față, ci să ne mulțumim doar cu închinarea la Sfintele Icoane din spatele bisericii.

După ce am citit rugăciunile dinaintea de spovedanie, mergem la preotul duhovnic și ne spovedim. Pentru o spovedanie bună, să fim atenți să nu ne îngrămădim cu toată lumea în ultima săptămână de post, ci să o facem mai înainte, când nu este părintele aglomerat.

După ce ne-am spovedit, mergem liniștiți într-un colț al bisericii și citim rugăciunile de după spovedanie. Sau, dacă nu avem timp, le citim acasă.

Să fim foarte atenți și, la rândul nostru, să-i învățăm pe cei neștiutori referitor la comportamentul în biserică. Când intrăm în biserică, să încercăm pe cât posibil să

alungăm toate gândurile necurate din mintea noastră, să nu atragem atenția nimănui, să nu tulburăm pe nimeni prin comportamentul sau portul nostru, ci să fim ca o umbră. Să nu facem fariseism în biserică, adică să nu ne forțăm să intrăm în față, să nu îmbrâncim oamenii, să nu vorbim sau să întrebăm cu voce tare, să nu facem metanii mari sau închinăciuni mari, așa încât să arătăm oamenilor din jur ce credință avem noi și ce grozavi suntem noi. De facem asemenea lucruri, ne pierdem toată plata și ne osândim singuri.

RUGĂCIUNI ÎNAINTE DE SPOVEDANIE

Psalmul 6 (un psalm al lui David)

Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă cerți. Miluiește-mă, Doamne, că sunt neputincios, vindecă-mă, Doamne, că s-au desfăcut oasele mele și sufletul meu s-a spăimântat foarte și Tu, Doamne, până când? Întoarce-te, Doamne, izbăvește sufletul meu, mântuiește-mă pentru Mila Ta. Că nu este în moarte cel ce Te pomenește pe Tine. Și în iad cine se va mărturisi Ție. Ostenit-am în suspinul meu, spăla-voi în toate nopțile patul meu, cu lacrimile mele voi uda așternutul meu. Tulburat-s-a de necaz și ochiul meu, învechitu-m-am între toți vrăjmașii mei. Depărtați-vă de la mine toți cei ce lucrați fărădelege, că a auzit Domnul glasul plângerii mele. Auzit-a Domnul cererea mea, Domnul a primit rugăciunea mea. Să se rușineze și să se spăimânteze toți vrăjmașii mei să se întoarcă și să se rușineze foarte degrabă.

Psalmul 129 (un psalm al lui David)

Dintru adâncuri am strigat către Tine, Doamne: Doamne, auzi glasul meu! Fie urechile Tale luând aminte spre glasul rugăciunii mele. De te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi? Că la Tine este milostivirea. Pentru numele Tău Te-am așteptat, Doamne, așteptat-a sufletul meu spre cuvântul Tău, nădărduit-a sufletul meu spre Domnul, din straja dimineții până în noapte, din straja dimineții să nădărduiască Israel spre Domnul. Că la Domnul este mila și multă mântuire la el, și El va izbăvi pe Israel de toate fărădelegile lui.

RUGĂCIUNE DE UMILINȚĂ CĂTRE DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS

Păcătuit-am și n-am făcut dreptate înaintea Ta, Prea Bunule Stăpâne, călcat-am poruncile Tale cele mântuitoare și juruințele noastre cele sfințite, pe care le-am făcut la Sf. Botez. Numele de creștin îl purtăm noi nevrednicii, iar mâinile noastre au fost nevoitoare spre toată lăcomia. Picioarele grabnice și cu cutezare spre toata alergarea cea rea. Gura, organul sfintelor rugăciuni și al cuvintelor, am făcut-o organ a toată vorba nebunească. Ochii noștri și toate simțirile noastre, peste măsură le-am umplut de

păcate și de toată necurăția. De aceea Prea Bunule Stăpâne, multă iubirea Ta de oameni am întors-o spre mânie noi nevrednicii. Mulțimea facerilor Tale de bine am prefăcut-o nebunește spre chinuri, însă nu cu iuțimea Ta să ne cerți pe noi, Doamne.

Ție Unuia am greșit, dar Ție Unuia ne închinăm și cu inimă umilită ne rugăm: „Slăbește, lasă, iartă iubitorule de oameni, Stăpâne. Biruiască mulțimea îndurărilor Tale adunarea cea vicleană a păcatelor noastre. Adâncul bunătăților Tale cel nemăsurat să acopere marea cea amară a răutăților noastre!

Adevărat Preabunule Iisuse, ne rugăm Ție, dăruiește iertare păcatelor noastre, bună așezare minții, sănătate trupului, pace în zilele noastre, aerului bună liniște, pământului bună rodire, credinței celei dreptmăritoare creștere, unire și pace Sfintelor Tale Biserici, surpare eresurilor, stricare sfaturilor celor necurate și toate lucrurile cele de folos ni le dăruiește după neschimbatele Tale îndurări. Cel ce nu voiești moartea păcătosului, dăruiește nouă timp de pocăință, ca și de chinurile cele veșnice care vor să vie să ne mântuim cu Darul și cu iubirea de oameni a Preacuratului Tău Părinte, cu Care împreună ești binecuvântat, cu Preasfântul, Bunul și de viață Făcătorul Duhul Tău, acum și pururea și în vecii vecilor.

Amin.

RUGĂCIUNE PENTRU RECUNOAȘTEREA TICĂLOȘIILOR NOASTRE

Doamne Dumnezeu nostru, Cel bogat în milă și necuprins în îndurări, Care Singur din fire ești fără de păcat, și pentru noi fără de păcat Te-ai făcut om, ascultă în ceasul acesta, această dureroasă a mea rugăciune, că sărac și lipsit sunt eu de fapte bune și inima mea s-a tulburat în mine! Tu Doamne, Înaltule Împărat al cerului și al pământului, știi că toată tinerețea mea am cheltuit-o în păcate și umblând după poftele trupului meu, m-am făcut cu totul bucurie dracilor, cu totul am urmat pe diavolul, tăvălindu-mă întotdeauna în noroiul poftelor. Întunecându-mi-se gândul din copilărie și până acum, niciodată n-am voit să fac voia Ta cea Sfântă; ci cu totul robindu-mă de

poftele care mă înconjoară, m-am făcut de răs și de batjocura dracilor, nicidecum în minte venindu-mi că nesuferită este urgia îngrozirii Tale asupra păcătoșilor și gătită fiind gheena focului.

Din această pricină, căzând în deznădăjduire, nicidecum venind în simțire de întoarcere, m-am făcut pustiu și gol de dragostea cea de la Tine. Că ce fel de păcat n-am făcut? Ce lucru drăcesc n-am lucrat? Ce faptă grozavă și înverșunată n-am săvârșit cu covârșire și cu sânge pământ. Mintea cu totul mi-am întinat prin cugete trupesti; trupul l-am spurcat prin amestecări; duhul cu totul mi l-am pângărit cu învoirea spre păcat. Toate mădularele ticălosului meu trup le-am pornit a lucra și a sluji la păcate. Cine dar nu mă va plânge pe mine ticălosul? Cine nu mă va tângui pe mine osânditul? Pentru că eu singur, Stăpâne, am întărâtat mânia Ta, eu singur am ațâțat urgia Ta asupra mea, eu singur am făcut răutate înaintea Ta, întrecând și covârșind pe toți păcătoșii cei din veac, păcătuind fără de asemănare și fără de iertare. Însă de vreme ce ești mult milostiv și mult milosârd, Iubitorule de oameni, și aștepti întoarcerea oamenilor, iată și eu mă arunc pe sine-mi înaintea înfricoșatului și nesuferitului Tău Divan și ca și cum m-aș atinge de preacuratele Tale picioare, din adâncul sufletului strig Ție: Milostivește-Te Doamne, iartă-mă, îndură-Te, ajută neputinței mele, pleacă-Te nedumeririi mele, ia aminte la rugăciunea mea și lacrimile mele să nu te treci cu vederea. Primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc și rătăcit fiind întoarce-mă și întorcându-mă îmbrățișează-mă și mă iartă, căci mă rog. Pentru că n-ai pus pocăință dreptilor, n-ai pus iertare celor ce nu greșesc, ci ai pus pocăință asupra mea, a păcătosului, în acela cu care spre întărâtarea Ta am lucrat. Gol și descoperit stau înaintea Ta cunoscătorule de inimi, Doamne, mărturisindu-mi păcatele mele, pentru că nu pot să caut și să văd înălțimea cerului fiind împilat de greutatea păcatelor mele. Deci, luminează-mi ochii inimii mele și dă-mi umilință spre pocăință și zdrobire de inimă spre îndreptare ca, cu bună nădejde și cu adevărată și deplină adevărire, să merg la lumea cea de acolo, laudând și binecuvântând totdeauna Preasfânt Numele Tău: al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor, Amin.

RUGĂCIUNE UMILITĂ PENTRU RECUNOAȘTEREA PĂCATELOR

Doamne mult milostive, Dumnezeuule Preasfinte, Care iubești numai binele și urăști tot răul, rogu-Te nu Te uita la mulțimea păcatelor mele, ci privește la mine fiul cel risipitor, la oaia cea rătăcită care îmi recunosc vina mea și vin la Tine mâhnit cu inima, zdrobit și rușinat, cerând iertare. Doamne fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea. Sunt greu tulburat, zdruncinat și nemângâiat. N-am liniște, n-am odihnă în sufletul meu, văzând că m-am pus cu trup și suflet în slujba diavolului. Cunosc că prin multele și feluritele păcate, pe Tine Părintele și Dumnezeul meu Cel prea bun, Te-am jignit, mâhnit, amărât și Te-am mâniat foarte mult. Păcatele mele apasă cumplit asupra mea, întocmai ca o piatră foarte grea și rău mă chinuiesc. Ce voi face? Sculamă-voi și mă voi duce la Tatăl meu și din adâncul inimii păcătoșite, voi zice, ca și fiul cel rătăcit: „Tată!Am greșit la cer și înaintea Ta...” Aceasta voiesc să o fac chiar acum. Pentru aceasta cu căință mă rog Ție, iartă-mă pe mine păcătosul.

Doamne, eu nu mai cutezam să mai vin la Tine în starea aceasta păcătoasă în care mă aflu, dacă nu m-aș fi întărit de cuvintele milostivirii Tale: „Veniți la mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi... Eu nu voiesc moartea păcătosului, ci doresc să se întoarcă de la calea lui cea rea și să fie viu!” (Mt. 11, 28; Iez. 18, 23, 32). Cuvintele acestea mă încurajează foarte mult a veni înaintea Preotului Duhovnic și a-mi mărturisi toate păcatele acestui minunat împluternicit al Tău, care stă văzut în Scaunul Sfintei Spovedanii în locul Tău, Dumnezeul meu, Care stai nevăzut acolo de față și primești mărturisirea cea adevărată pe care o facem noi păcătoșii. Rogu-te, Doamne, luminează-mi mintea și buzele mele să spun numai adevărul și să-mi mărturisesc toate păcatele mele. Nu mă lăsa, Doamne, ca din vreo frică sau rușine să ascund vreun păcat și să-l las nemărturisit, ci luminează-mă Doamne, ajută-mă să-mi reamintesc și să-mi mărturisesc toate păcatele mele mari și mici, cu toată umilința, zdrobirea inimii și căința înaintea Preotului Duhovnic și a Ta, cu hotărârea de a le părăsi desăvârșit și

a face roade vrednice de pocăință (Ioan 8,11; 5,14; Mt. 3, 8-10; 2 Col. 5, 27), ca astfel să fiu iertat ca și mulțimea Magdalenelor, Samarinenelor, Zacheilor, tâlharilor și a altor păcătoși pocăiți după dreptarul dreptei credințe creștinești, care acum se veselesc în Raiul desfătărilor, îndulcindu-se pururea de nemărginita frumusețe a feței Dumnezeirii Tale. Astăzi vreau a face o mărturisire cât mai amănunțită, mai bună, mai desăvârșită, așa ca și când ar fi din ceasul despărțirii sufletului meu de trup. Ajută-mi, Doamne, să fac această adevărată mărturisire cât mai amănunțită, mai bună, mai desăvârșită, așa ca și când ar fi cea din ceasul despărțirii sufletului meu de trup. Ajută-mi, Doamne, să fac această adevărată mărturisire, pentru că eu nu cunosc, ci numai Tu singur, dacă voi mai avea vreme și prilej să mă mărturisesc vreodată, ori cu această mărturisire voi merge înaintea, Ta, Preadrepte Judecătorule.

Doamne Dumnezeule, astăzi doresc din toată inima a mă întoarce la Tine pentru a mă curăța de toate păcatele, Părintele meu Cel prea bun, pe Care Te-am jignit și mâhnit, și a mă mântui de tot păcatul. Puterile mele cele slabe încă nu sunt în stare a mă ajuta pentru a face aceasta. Deci, rogu-mă Ție, Dumnezeule, Părintele milostivirilor, ajută-mă a face și a desăvârși această curățire de păcate. Rogu-te, Doamne, fie-ți milă de mine și iartă-mă. Doamne Iisuse Hristoase, Mântuitorul și Dumnezeul meu, Tu ai venit în lume să mântuiești pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu (1 Tim. 1, 15).

Ajută-mă Doamne, Care ai venit să chemi nu pe cei dreپți, ci pe cei păcătoși la pocăință; cheamă-mă și pe mine păcătosul. Ajută-mă a alerga la Tine, Izvorul vieții și Lumina lumii, Care luminezi tuturor. Primește-mă pe mine păcătosul care mă aduc în genunchi înaintea Crucii Tale, la milostivnicul Scaun al judecății Tale de aici de pe pământ, la Sf. Spovedanie. Pentru minunata Ta întrupare, activitate

Mesianică, Patimă, crucificare și Moarte pe Cruce pentru mântuirea noastră și pentru preamărita Ta înviere, rogu-te pe Tine, Care ai iertat pe vrăjmașii Tăi răstignitori, iartă-mi și mie toate păcatele mele.

Dumnezeule, Duhule Sfinte, Mângâietorule, Vistierul bunătăților, înzestrătorule al nostru cu toate bogatele Tale Daruri și Dătătorule de viață, vino și la mine păcătosul, curățește-mă cu Darurile Tale cele bogate, întărește-mă în tot binele și ajută-mă să mă mântuiesc și să redobândesc fericirea în împărăția Ta cea Cerească, începând de aici de pe pământ.

Dumnezeule Cel Preamărit în Sfânta Treime, cea de o ființă și nedespărțită, Părinte și Duhule Sfinte, ajută-mă să mă curățesc de toate păcatele la Scaunul Judecătoresc și milostivnic al Sfintei Spovedanii de aici de pe pământ, și să-ți slujesc ție totdeauna cu trup și suflet, că Ție se cuvine, Doamne, toată Slava, cinstea și închinăciunea Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Amin.

LA SCAUNUL SFINTEI SPOVEDANII

După ce ne-am socotit, cunoscut și însemnat bine toate păcatele și ne-am rugat lui Dumnezeu, apoi mergem la Duhovnic, cu umilință, cu frică și cu evlavie adâncă, așa ca și cum ne-am duce în fața judecății lui Dumnezeu, știind că Scaunul Sfânt al Spovedaniei e Scaunul milostivnic al judecății lui Dumnezeu aici pe pământ, unde ne curățim de păcate și ne înaripăm pentru zborul la cer, în împărăția lui Dumnezeu. Ajungând la acest Scaun de milostivnică judecată Dumnezeiască, îngenunchem cu smerenie și zicem:

„Binecuvântează-mă Părinte Duhovnicesc ca să-mi pot mărturisi toate păcatele!”.

Apoi continuăm așa: **„Eu, păcătosul (N.N.), mă mărturisesc lui Dumnezeu și sfinției voastre duhovnicescul meu Părinte, că de la spovedania mea cea mai de pe urmă, am greșit de multe ori. Mă aflu vinovat cu următoarele păcate:** (aici ne mărturisim toate păcatele scrise pe hârtie și învățate pe de rost, cele nemărturisite la ultima spovedanie și toate câte le-am mai

făcut de atunci până în prezent)”.

După mărturisirea tuturor păcatelor, încheiem astfel: **„Pentru toate aceste păcate, ca și pentru acelea de care nu-mi mai aduc aminte, mă căiesc, îmi pare foarte rău și mă hotărâsc din toată inima a nu le mai face, și mă rog a-mi da canon, dezlegare și iertare”.**

RUGĂCIUNE DUPĂ SFÂNTA SPOVEDANIE

Psalmul 102 (un psalm al lui David)

Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul și toate cele dinlăuntrul meu, numele cel sfânt al Lui. Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul și nu uita toate binefacerile Lui. Pe cel ce curățește toate fărădelegile tale, pe Cel ce vindecă toate bolile tale, pe Cel ce izbăvește din stricăciune viața ta, pe Cel ce te încununează cu milă și cu îndurări, pe Cel ce umple de bunătăți dorirea ta: înnoi-se-vor ca ale vulturului tinerețile tale. Cel ce face milostenie, Domnul, și judecată tuturor celor ce li se face strâmbătate. Cunoscută a făcut căile Sale lui Moise, fiilor lui Israel voile Sale. Îndurat și milostiv este Domnul, îndelung-răbdător și mult-milostiv. Nu până în sfârșit se va iuți, nici în veac se va mânia. Nu după păcatele noastre a făcut nouă, nici după fărădelegile noastre a răsplătit nouă, ci cât este de departe cerul de pământ, atât este mare mila Lui, spre cei ce se tem de El. Pe cât sunt de departe răsăriturile de la apusuri, depărtat-a de la noi fărădelegile noastre. În ce chip miluiește tatăl pe fii, așa a miluit Domnul pe cei ce se tem de El. Că El a cunoscut zidirea noastră, adusu-și-a aminte că țărână suntem. Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului, așa va înflori. Că vânt a trecut peste el și nu va mai fi și nu se va mai cunoaște încă locul său. Iar mila Domnului din veac în veac spre cei ce se tem de Dânsul, și dreptatea Lui spre fiii fiilor, spre cei ce păzesc legământul Lui, și-și aduc aminte de poruncile Lui, ca să le facă pe ele. Domnul în cer a gătit scaunul Său și împărăția Lui peste toți stăpânește.

Binecuvântați pe Domnul, toți îngerii Lui, cei ce tari la virtute, care faceți cuvântul Lui și auziți glasul cuvintelor Lui. Binecuvântați pe Domnul, toate puterile Lui, slugile Lui, care faceți voia Lui. Binecuvântați pe

Domnul, toate lucrurile Lui, în tot locul stăpânirii Lui, binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul.

Psalmul 31 (un psalm al lui David: pentru pricepere)

Fericiți căroră s-au iertat fărădelegile și căroră s-au acoperit păcatele. Fericit bărbatul căruia nu-i va socoti Domnul păcatul, nici nu este în gura lui viclesug. Că am tăcut, îmbătrânit-au oasele mele, când strigam toată ziua. Că ziua și noaptea s-a îngreunat peste mine mâna Ta, și am căzut în suferință când ghimpele Tău mă împungea. Păcatul meu l-am cunoscut și fărădelegea mea n-am ascuns-o împotriva mea. Zis-am „Mărturisi-voi fărădelegea mea Domnului”; și Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu. Pentru aceasta se va ruga către Tine tot cuviosul la vreme potrivită, iar potop de ape multe de el nu se va apropia. Tu ești scăparea mea din necazul ce mă cuprinde, bucuria mea; izbăvește-mă de cei ce m-au înconjurat. Înțelepți-te-voi și te voi îndrepta pe calea aceasta, pe care vei merge; aținti-voi spre tine ochii Mei. Nu fi ca un cal și ca un catâr, la care nu este pricepere; cu zăbală și cu frâu fălcile lor vor strânge, ca să nu se apropie de tine. Multe sunt bătăile păcătosului, iar pe cel ce nădăjduiește în Domnul, mila îl va înconjura. Veseliți-vă în Domnul și vă bucurați dreptilor și vă lăudați toți cei dreپți la inimă.

Tropare

Cât va fi de temută judecata Ta, Doamne, îngerii stând înainte, oamenii în mijloc adunându-se, cărțile deschizându-se, faptele cercetându-se, gândurile întrebându-se! Ce judecată va fi mie, celui zămislit în păcate? Cine-mi va stinge văpaia, cine-mi va lumina întunericul de nu mă vei milui Tu, Doamne, ca un iubitor de oameni? Lacrimi dă-mi, Dumnezeuule, ca oricând femeii celei păcătoase și mă învrednicește să ud picioarele Tale, care m-au scos din calea rătăcirii, și ca un mir de bună mireasmă să-ți aduc viața curată, agonisită mie prin pocăință, pentru ca să aud glasul Tău cel dorit: „Credința ta te-a mântuit, mergi în pace”.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Neînfreată nădejde având în Tine, Născătoare de

Dumnezeu, mă voi mântui; folosința ta agonisind, Preacurată, nu mă voi teme. Izgoni-voi pe vrăjmașii mei și îi voi înfrânge. Întru neasemuitul tău acoperământ îmbrăcându-mă ca într-o platoșă și întru ajutorul tău cel puternic rugându-mă, strig către Tine, Stăpână: „Mântuiește-mă cu rugăciunile tale și mă scoală din întunecatul somn, spre a ta slavă, că puterea Celui ce S-a întrupat din tine, a Fiului lui Dumnezeu”.

RUGĂCIUNEA ÎNTĂI Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, izvorul înțelepciunii și al harului, deschide buzele mele, ale păcătosului, și mă învață cum se cuvine și pentru ce se cade să mă rog. Că Tu ești cel ce știi mulțimea cea mare a păcatelor mele. Iată, cu frică stau înaintea Ta. Îndreptează-mi viața, Cel ce îndreptezi toată zidirea cu cuvântul și cu puterea cea nespusă a

înțelepciunii, Cel ce ești liman celor înfiorați, și arată-mi calea pe care voi merge. Dă cugetelor mele duhul înțelegerii. Cu duhul temerii de Tine umbrește-mi faptele și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntrul ale mele cu Duh stăpânitor întărește gândul meu, dintru alunecare. Pentru că în toate zilele fiind îndreptat spre cele de folos, cu Duhul Tău cel Bun, să mă învrednicesc a împlini poruncile

Tale și pururea să-mi aduc aminte de mărita venirea Ta, care va cerceta faptele noastre. Că milostiv și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Ție Slavă înălțăm: Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNEA A DOUA

Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu, mult-milostive, mulțumescu-Ți că, prin mărturisirea către duhovnicescul meu părinte, m-ai învrednicit pe mine, păcătosul, să iau de la Tine iertarea păcatelor mele, ca David, cel care a zis: „Juratu-m-am și am pus să păzesc judecățile dreptății Tale. Făgăduiesc înaintea Ta, cu voința întreagă a sufletului meu, că mai bine aleg să mor decât să mai fac de acum înainte vreun păcat de moarte și să amărăsc cu ceva bunătatea Ta cea nemărginită. Dar de vreme ce voința mea este neputincioasă de sine, singură și fără ajutorul Tău, ca să rămân până la sfârșit neschimbat în această hotărâre, dă-mi, Doamne, să petrec cealaltă vreme în pace și întru pocăință, să dobândesc întru această viață darul Tău, iar în cealaltă fericirea de veci. Pentru rugăciunile Preabinecuvântatei Maicii Tale și ale tuturor sfinților Tăi. Amin.

SLAVĂ LUI DUMNEZEU PENTRU TOATE

CUPRINS

Prefață.....	4
Cuvânt înainte.....	10
CAPITOLUL I - Încercări de a face înțelesă Taina Sfintei Spovedanii.....	13
Puterea celor șapte Sfinte Taine.....	14
Sfânta Taină a Spovedaniei.....	15
De ce trebuie să ne spovedim?.....	16
Spovedania contribuie la vindecarea arborelui genealogic.....	17
Când putem să ne spovedim?.....	19
Cine se poate spovedi?.....	19
Unde trebuie să ne spovedim?.....	20
Cum trebuie să ne pregătim pentru a merge la Sfânta Spovedanie?.....	21
Spovedania nu trebuie făcută formal.....	22
Trebuie să ne spovedim cu multă sinceritate.....	22
Preotul care divulgă secretul Spovedaniei mai bine nu s-ar fi născut.....	23
Ce se întâmplă cu oamenii care mor nespovediți?.....	24
Spovedania este cheia raiului.....	25
În scaunul Spovedaniei toți oamenii, indiferent de ranguri sociale, de pregătire intelectuală etc., sunt egali în fața lui Dumnezeu.....	26
Chiar dacă nu avem un duhovnic iscusit de ne vom ruga, vom afla adevărul.....	26
Trebuie să ne rugăm pentru duhovnic înainte de Spovedanie.....	27
Spovedania produce regenerarea spirituală a sufletului care, la rândul-i, contribuie și la cea a trupului.....	27
Spovedania este cea mai eficientă terapie spirituală...28	
Taina Spovedaniei este una din cele șapte Sfinte Taine care se repetă de cele mai multe ori în viața omului, atunci când el simte nevoia.....	29

A te spovedi nu înseamnă numai a-ți spune păcatele, ci și a întreba pe Dumnezeu, prin duhovnic, ce să faci	29
Taina Spovedaniei împacă cel mai bine pe om cu Dumnezeu și cu aproapele.....	30
Unii socotesc că Spovedania trebuie să o facem la bătrânețe.....	31
Taina Spovedaniei este numită și „al doilea Botez”.....	34
Fără Sfânta Spovedanie nu ne putem împărtăși cu Trupul și Sângele Domnului.....	34
În timpul Spovedaniei Duhul Sfânt transmite energia sa prin mâinile preotului asupra penitentului.....	35
Taina Sfintei Spovedanii nu poate fi înlocuită cu știința psihologiei și psihiatriei.....	36
Lipsa duhovnicilor iscusiți în contemporaneitate.....	37
Este absolut necesar ca cel puțin o dată în viață să facem o Spovedanie generală, din copilărie, la un duhovnic bun și iscusit.....	38
Trei istorisiri înfricoșătoare despre unele femei ce și-au ascuns un păcat greu la Spovedanie mințind pe duhovnic și pe Dumnezeu.....	39

CAPITOLUL II Păcatele cele mai mari care cauzează ființei noastre umane (care se repercutează asupra arborelui nostru genealogic și asupra întregii creații).....

Despre păcat în general.....	47
Păcatul necredinței.....	48
Păcatul mândriei.....	49
Păcatul portului indecent.....	50
Păcatul blestemului în casă.....	51
Păcatul înjurăturilor.....	51
Păcatul nerespectării zilelor de odihnă.....	53
Păcatul beției.....	54
Păcatul apelării la vrăjitorii, farmece, descântece și alte lucruri diavolești, oculte în scopul dobândirii unui ajutor.....	54

Păcatul nerespectării zilelor de post.....	55
Păcatul needucării copiilor în spiritul religios și în credința de Dumnezeu.....	56
Păcatul pornografiei.....	57
Păcatul avortului.....	57
Păcatul furtului.....	59
Păcatul curviei.....	59
Păcatul precurviei.....	60

CAPITOLUL III Ghid de spovedanie pentru copii și tineret.....63

Sfat pentru copii și tineret.....	64
-----------------------------------	----

CAPITOLUL IV Ghid pentru spovedania adulților.....68

Povățuire.....	69
Păcate împotriva Duhului Sfânt.....	69
Păcate strigătoare la cer.....	72
Păcate împotriva celor zece porunci.....	72
Cele șapte păcate de moarte.....	83
Păcate împotriva milosteniei sufletești.....	83
Păcate împotriva milosteniei trupești.....	83
Cele zece porunci dumnezeiești.....	83
Cele nouă porunci bisericesti.....	84
Păcatele cele mai grele, cele împotriva Duhului Sfânt.....	84
Păcate strigătoare la cer.....	85
Păcatele de căpetenie.....	85
Faptele milosteniei trupești.....	85
Faptele milosteniei sufletești.....	85

CAPITOLUL V Rânduiala Sfintei Spovedanii...87

Ce trebuie să facem înainte de a merge la Spovedanie?	88
Rugăciuni înainte de Spovedanie.....	89
La scaunul Sfintei Spovedanii.....	93
Rugăciune după Sfânta Spovedanie.....	93

Cartea a apărut sub egida
Editurii ALBEDO
fiind realizată în regia autorului.
ISBN: 973-98103-0-6

Consilier editorial:

Bichiș Daniel

Redactor de carte:

Mariana Bichiș

Consultant:

Virginia Șuparschi

Tehnoredactare computerizată:

ALBEDO PRESS **s.r.l.**

Tiparul a fost realizat de

Tipografia CONCORDIA s.r.l.

Șos. Pantelimon 266

Sector 2 - București

Coperta IV:

Biserica Mare

a Sfintei Mănăstiri

Lainici - Gorj

Mănăstirea Lainici - Gorj

Spovedania nu numai că te curăță de păcate, ci te și iartă; nu numai că îndepărtează impuritățile morale, ci îți și împărtășește harul Duhului Sfânt, te sfințește. Numai o spovedanie corectă și continuă în viață poate să aducă mari bucurii, poate să ne ferească de multe rele și ispite, poate să ne lumineze și să contribuie la un urcuș spiritual pe căile mântuirii.